

การวิเคราะห์งานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์

โดย

นางสาวนวพร ธานีวัฒน์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การวิเคราะห์งานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์

โดย

นางสาวนภาพร ธานีวัฒน์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

AN ANALYSIS OF CHRISTOPHER WRIGHT'S WRITING

By

Nawapon Thaneewat

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF ARTS

Department of Thai

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2011

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้การค้นคว้าอิสระเรื่อง “ การวิเคราะห์งานเขียน
ของคริสโตเฟอร์ไรท์” เสนอโดย นางสาวนวพร ธานีวัฒน์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชุมสาย สุวรรณชมภู

คณะกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ บาหยัน อิ่มสำราญ)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สุมาลี ลิ้มประเสริฐ)

...../...../.....

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชุมสาย สุวรรณชมภู)

...../...../.....

52206307 : สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ

คำสำคัญ : การศึกษางานเขียน / คริสโตเฟอร์ ไรท์

นวนิธ : ธานีวัฒน์ : การวิเคราะห์งานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์. อาจารย์ที่ปรึกษาการ
ค้นคว้าอิสระ : ผศ.หุุมสาย สุวรรณชมภู. 183 หน้า.

สารนิพนธ์เล่มนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์งานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ 3 เล่ม คือ
ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท
ในด้าน รูปแบบการนำเสนอ เนื้อหา ภาษาและคุณค่า ของหนังสือทั้ง 3 เล่ม ผลจากการศึกษา
พบว่า หนังสือทั้ง 3 เล่ม จะแบ่งเป็นบทและมีภาพประกอบ เนื้อหามี 6 ประเด็น ได้แก่ ทักษะ
การพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง ทักษะการเขียน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และ เทคนิค
ในการเรียนภาษาอังกฤษ ภาษาที่ผู้เขียนใช้ส่วนใหญ่อยู่ในระดับไม่เป็นทางการ ทั้งนี้เพื่อสร้าง
ความเป็นกันเองแก่ผู้อ่าน ส่วนคุณค่าที่ได้รับมี 2 ด้าน คือ คุณค่าด้านความรู้และคุณค่าด้านความ
บันเทิง คุณค่าด้านความรู้ได้แก่ ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านทฤษฎีการสื่อสาร
ข้ามวัฒนธรรม และ ความรู้ด้านความคิดเห็นของผู้เขียน ส่วนคุณค่าด้านความบันเทิงทำให้ผู้อ่าน
ได้รับความสนุกสนานและความเพลิดเพลิน

ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2554

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ.....

52206307 : MAJOR : THAI FOR CAREER DEVELOPMENT

KEY WORD : ANALYZE 3 WRITINGS / CHRISTOPHER WRIGHT

NAWAPORN THANEEWAT : AN ANALYSIS OF CHRISTOPHER WRIGHT'S WRITING. INDEPENDENT STUDY ADVISOR : ASST.PROF.CHOOMSAI SUWANCHOMPOO. 183 pp.

This research aims to analyze 3 writings of Christopher Wright: Farang khaw jai khon thai get , Farang khaw jai khon thai get Volume2 and Cross-Culture Communication Farang mai khaw jai khon thai mai get. The focus of the study will be specifically on their presentation, content, language, and values. The findings showed that the books were divided into chapters with illustrations. The content contained 6 issues which were speaking skills, reading skills, listening skills, writing skills, cross-cultural communication, and English learning techniques. The author mostly used informal language in order to make his readers feel relaxed and relieved. The values obtained are those of knowledge and entertainment. In addition to learning the English grammar, a technique to communicate across culture, and the author's perspectives, the readers got much fun and enjoyment from his writings indeed.

Department of Thai

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2011

Student's signature

Independent Study Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร. สมชาย สำเนียงงาม คณบดีคณะอักษรศาสตร์ ที่ให้โอกาสและความเมตตาตลอด

ขอขอบพระคุณ ผศ. ชุมสาย สุวรรณชมภู อาจารย์ที่ปรึกษาที่เป็นเหมือนแม่คนที่สอง ที่ให้ความเมตตา ให้โอกาสเสมอมา คอยให้คำแนะนำในการเรียนและการใช้ชีวิตและการศึกษาในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์คริสโตเฟอร์ ไรท์ ที่เป็นแรงบันดาลใจและให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้และอบรมสั่งสอนด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์กัณฑ์อเนก จารุรักษา ที่กรุณาตรวจสอบการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ คุณแม่ นางเกศรินทร์ ธานีวัฒน์ กับ คุณพ่อ นายคำนวน ธานีวัฒน์ ที่เลี้ยงดูมาจนเติบโตด้วยความรักและความเข้าใจ ให้อิสระในการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ให้โอกาสพิสูจน์ตัวเอง คอยให้คำแนะนำแนวทางที่ดี ช่วยแก้ปัญหาต่างๆ และคอยจูงใจเมื่อล้มลง

ขอบคุณน้องชาย นายภาณุวิชญ์ ธานีวัฒน์ ที่คอยรับฟังปัญหาต่างๆ และคอยปลอบใจเมื่อมีปัญหา

ขอบคุณพี่ชาย นายวัชร ษะยานิน ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการเดินทางและด้านต่างๆ

ขอบคุณนายชนกฤต เกิดสมบูรณ์ ที่คอยอยู่ข้างๆ แนะนำแนวทางและช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิต

ขอบคุณนางสาววรินทร์นิภา สีทอง ที่คอยช่วยเหลือทั้งในด้านการเรียนและเรื่องส่วนตัว

ขอบคุณเพื่อนๆ นักศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย เพื่อการพัฒนาอาชีพและเพื่อนสาขาภาษาไทยทุกคน ที่คอยช่วยเหลือกันและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

และขอบคุณสำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยก็ท่ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยก็ท่ และ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่ก็ท่

สารบัญ

		หน้า
	บทคัดย่อภาษาไทย	ง
	บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
	กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
	บทที่	
1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
	ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	5
	ขอบเขตของการศึกษา.....	5
	วิธีการดำเนินการศึกษา.....	5
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
	ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
2	ประวัติและผลงานของคริสโตเฟอร์ ไรท์.....	7
	ประวัติครอบครัว.....	7
	ประวัติการศึกษา.....	9
	ประวัติการทำงาน.....	11
	ผลงานของคริสโตเฟอร์ ไรท์ มีทั้งหมด.....	14
	ผลงานด้านการสอน.....	14
	ผลงานด้านงานเขียน.....	14
	ผลงานด้านโทรทัศน์.....	14
	ผลงานด้านวิทยุ.....	15
	ผลงานด้าน Talk Show.....	15
	ผลงานด้านอื่นๆ	15
3	กลวิธีการนำเสนอและเนื้อหางานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์.....	16
	ลักษณะทั่วไป.....	16
	ภาพประกอบหน้าบท.....	16
	บทที่มีภาพประกอบหน้าบท 3 ลักษณะ.....	16

บทที่มีภาพประกอบหน้าบท 2 ลักษณะ.....	17
บทที่มีภาพประกอบหน้าบทมีเพียงลักษณะเดียว	18
ชื่อบท.....	18
การใช้ประโยค.....	19
การใช้ประโยคบอกเล่า.....	19
ประโยคบอกเล่าภาษาไทย.....	19
ประโยคบอกเล่าภาษาอังกฤษ.....	19
การตั้งชื่อแบบผิดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ.....	20
การตั้งชื่อแบบใช้คำผิดความหมาย.....	20
การตั้งชื่อโดยใช้คำที่ออกเสียงผิด.....	21
การตั้งชื่อโดยใช้คำผิดหน้าที่.....	21
การใช้ประโยคคำถาม.....	22
ประโยคคำถามภาษาไทย.....	22
ประโยคคำถามภาษาอังกฤษ.....	22
ประโยคคำถามภาษาไทยและภาษาอังกฤษ.....	22
วลี.....	23
วลีภาษาไทย.....	23
วลีภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ.....	23
วลีภาษาอังกฤษ.....	24
การใช้เครื่องหมายวรรคตอน.....	24
เครื่องหมายอัศเจรีย์.....	24
เครื่องหมายอัศเจรีย์.....	25
เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกันสองครั้ง.....	25
เครื่องหมายปรัศนี.....	26
เครื่องหมายปรัศนีและเครื่องหมายอัศเจรีย์ด้วยกัน.....	26
เครื่องหมายปรัศนีและเครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้อนกัน.....	27
เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกันสองครั้งและเครื่องหมายปรัศนีซ้ำกัน สองครั้ง.....	

สารสำคัญ.....	27
เนื้อหา.....	30
คำนำ.....	30
คำนำโดยใช้การอธิบาย.....	30
อธิบายโดยการยกตัวอย่าง.....	30
อธิบายด้วยการเปรียบเทียบ.....	31
อธิบายด้วยการชี้สาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน.....	32
คำนำโดยใช้การยกตัวอย่าง.....	33
คำนำโดยใช้การเล่าเรื่อง.....	34
กลวิธีการนำเสนอเนื้อหา.....	35
การยกตัวอย่างก่อนแล้วจึงกล่าวถึงทฤษฎี.....	36
การกล่าวถึงทฤษฎีก่อนแล้วจึงยกตัวอย่าง.....	39
กลวิธีการเปรียบเทียบ.....	41
กลวิธีการกล่าวถึงประวัติของผู้เขียน.....	43
ชีวิตครอบครัว.....	44
ชีวิตการเรียน.....	45
ชีวิตการทำงาน.....	45
การใช้ประสบการณ์.....	46
การสรุป.....	50
สรุปด้วยการย้ำแนวคิดสำคัญของเรื่อง	50
สรุปด้วยการชักชวนให้ปฏิบัติตาม	51
สรุปด้วยการให้ความหมายของศัพท์ที่คนส่วนใหญ่มักเข้าใจความหมาย คลาดเคลื่อน.....	51
สรุปด้วยคำคม หรือ สุภาษิต.....	52
สรุปด้วยคำถามให้ผู้อ่านกลับไปคิดหรือไตร่ตรองต่อไป.....	52
สรุปด้วยคำอวยพร	52
สรุปด้วยการฝากข้อคิดกับผู้อ่าน.....	53
ภาพประกอบท้ายบท.....	53
ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปผู้เขียน.....	54

ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน.....	54
ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายผู้เขียนสมัยยังเด็ก.....	55
เนื้อหา.....	56
ทักษะการพูด.....	56
การออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน.....	56
การออกเสียงตัวอักษรที่ถูกต้อง.....	56
การออกเสียงเน้นให้ถูกต้อง.....	58
การกล้าพูด.....	59
ไม่ต้องกังวลเรื่องไวยากรณ์.....	59
ไม่ต้องกังวลเรื่องสำเนียง.....	60
การใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ.....	61
ทักษะการอ่าน.....	62
การอ่านสื่อสิ่งพิมพ์.....	63
การอ่านป้ายจราจร.....	63
การอ่านสิ่งพิมพ์อื่นๆ.....	63
ทักษะการฟัง.....	64
การฟังจากเจ้าของภาษา.....	64
การฟังจากเพลง.....	65
การฟังจากภาพยนตร์.....	65
ทักษะการเขียน.....	66
การฝึกเขียน.....	66
การสะกดคำ.....	67
การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม.....	67
ความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม.....	70
หลักเกณฑ์การสื่อสาร.....	74
ตัวอย่าง แนวคิด Hofstede's Four Dimensions Culture.....	76
เทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	78
มีความพยายามและฝึกฝนใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ.....	78
หาความรู้เพิ่มเติม.....	78

	มีความรักในภาษาอังกฤษ.....	79
	ภาษา.....	80
	ระดับของภาษาแบบไม่เป็นทางการ.....	81
	ภาษาระดับกึ่งทางการ.....	82
	ภาษาระดับสนทนา.....	82
	ภาษาระดับกันเอง.....	83
	คำ.....	84
	คำทับศัพท์.....	84
	คำทับศัพท์ที่เขียนโดยภาษาไทย.....	84
	คำทับศัพท์ที่เขียนโดยอักษรโรมัน.....	85
	คำสแลง.....	86
	คำสแลงภาษาไทย.....	86
	คำสแลงภาษาไทย.....	87
	คำสแลงภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ.....	88
	คำสแลงภาษาอังกฤษ.....	89
	คำสแลงภาษาอังกฤษ.....	90
	คำสแลงภาษาอังกฤษปนเสียงภาษาไทย.....	91
	คำหยาบ.....	92
	สำนวน.....	98
4	คุณค่าที่ได้รับจากหนังสือสอนภาษาอังกฤษของคริสโตเฟอร์ ไรท์.....	103
	คุณค่าด้านความรู้.....	103
	ความรู้จากไวยากรณ์.....	103
	ออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง.....	103
	สะกดคำภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง.....	105
	ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง.....	105
	ความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม.....	107
	ใช้ชีวิตครอบครัว.....	107
	ใช้กับการเรียน.....	109
	ใช้กับการทำงาน.....	110

ความรู้จากความคิดเห็นของผู้เขียน.....	111
ข้อคิดเห็นด้านการเรียนภาษาอังกฤษ.....	111
ต้องมีใจรักภาษาอังกฤษ.....	111
รู้จักหาความรู้ภาษาอังกฤษจากสิ่งรอบตัว.....	112
ต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง.....	113
ข้อคิดเห็นด้านการใช้ชีวิต.....	113
ต้องใช้ชีวิตให้คุ้ม.....	113
ทำหน้าที่การเป็นลูกที่ดี.....	115
หน้าที่ต่อสังคม.....	116
คุณค่าด้านความบันเทิง.....	116
ความบันเทิงจากการใช้ภาษาของผู้เขียน.....	117
ความบันเทิงจากเรื่องที่คุณเขียนเล่า.....	120
ความบันเทิงจากภาพประกอบในเล่ม.....	122
สร้างความผ่อนคลาย.....	122
ให้ข้อคิด.....	123
5 สรุปและข้อเสนอแนะ.....	125
บรรณานุกรม.....	131
ภาคผนวก.....	134
ภาคผนวก ก บทสัมภาษณ์อาจารย์ คริสโตเฟอร์ ไรท์.....	135
ภาคผนวก ข ส่วนประกอบของแต่ละบท.....	161
ประวัติผู้ศึกษา.....	184

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	คำประเภทต่างๆที่พบในหนังสือ คนไทยเก๋ท ฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๋ทและ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท	93

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกยอมรับ เพราะทำให้ผู้ที่มาจากต่างชาติดั้งภาษาสื่อสารกันเข้าใจได้ ความสำคัญของภาษาอังกฤษได้ปรากฏเด่นชัดขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้เนื่องมาจากอิทธิพลทางการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูดซึ่งดำเนินต่อเนื่องมานานกว่า 200 ปี จากข้อมูลใน The Cambridge Encyclopedia of Language (Crystal, 1987) มีการประมาณว่า ผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีอยู่มากถึงประมาณ 300 ล้านคนมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอีกถึง 300 ล้านคน แล้วยังมีอีกประมาณ 100 ล้านคนที่ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่ว อย่างไรก็ตามนี่เป็นเพียงการประมาณการอย่างต่ำเท่านั้นหากเรานับรวมไปถึงผู้ที่มีความคล่องแคล่วต่ำลงไปผู้ใช้ภาษาอังกฤษจะมีจำนวนรวมถึงกว่าหนึ่งพันล้านคน

ธีรวิทย์ ภิญ โณณัฐกานต์(2541)กล่าวว่า ทั่วโลกมีการใช้ภาษาอังกฤษกันอย่างแพร่หลายการรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องหมายของคนมีการศึกษา ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์มาจากยุโรปและอเมริกาเป็นส่วนใหญ่มากต้องการเข้าใจสิ่งเหล่านี้ต้องมีความรู้เป็นภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีเพราะตำราส่วนมากเขียนเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศจำเป็นต้องอาศัยภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารฉะนั้นความภาษาอังกฤษจึงจำเป็นสำหรับคนในยุคนี้

ในประเทศไทยนักเรียนนักศึกษาที่มีความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมากเช่นกัน ขณะที่ระบบการศึกษาตามหลักสูตรในโรงเรียนยังไม่สามารถเอื้ออำนวยให้ได้อย่างเพียงพอ ดังจะเห็นได้จากกรณีที่มิครูและโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบของการสอนเสริมเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก อย่างเช่น ครูพี่แนนของสถานบัน Enconcept E-Academy ครูเกท (ดร.เนตรปรียา ชุมไชโย) แอนดรู บิ๊กส์ และ คริสโตเฟอร์ ไรท์ ครูแต่ละคนที่ได้กล่าวมาก็มีเทคนิคการสอนเฉพาะตัว การสอนของครูพี่แนนจะเป็นการสอนโดยใช้เพลงเป็นสื่อหลัก ครูเกทจะเป็นการสอนที่เน้นศัพท์ธุรกิจ

และเน้นบทสนทนา ส่วนแอนดรู บิ๊กส์จะสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และคริสโตเฟอร์ ไรท์จะเป็นการ
สอนแบบเล่าเรื่องจากประสบการณ์ตรงของตนเอง

คริสโตเฟอร์ ไรท์เป็นลูกครึ่งไทยอังกฤษที่เกิดและโตในประเทศไทย บิดาเป็นครู
สอนภาษาอังกฤษที่อยู่ในเมืองไทยมากกว่า 30 ปีและมารดาเป็นคนไทยที่พูดภาษาอังกฤษและภาษาไทย
ได้ดีและยังเป็นครูสอนภาษาไทยอีกด้วย ดังนั้นเขาได้มีโอกาสเรียนและฝึกภาษาทั้งสองภาษามาโดย
ตลอด นอกจากคริสโตเฟอร์ ไรท์จะพูดฟังอ่านเขียนทั้งสองภาษาได้เหมือนเจ้าของภาษาแล้วเขายังเป็น
คนที่รู้ทั้งสองวัฒนธรรมเป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมตะวันตกหรือวัฒนธรรมไทยเนื่องจากบิดา
และมารดานั้นผลักดันให้เรียนรู้ทั้งสองวัฒนธรรมทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน เขาได้มีโอกาสเรียนใน
โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยตั้งแต่ศึกษาที่โรงเรียนอนุบาลคือโรงเรียน Nobby Playgroup
Kindergarden โรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนาโรงเรียนนานาชาติร่วมฤดีและมหาวิทยาลัยมหิดล
หลักสูตรนานาชาติ ในช่วงศึกษาในมหาวิทยาลัยมหิดลนั้น คริสโตเฟอร์ ไรท์ ได้ไปศึกษาต่อที่
ประเทศอังกฤษทำให้ได้ใช้ชีวิตอยู่ทั้งสองประเทศ เขาจึงได้มีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของทั้ง
ไทยและอังกฤษ

คริสโตเฟอร์ ไรท์เริ่มสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนสอนภาษา ขณะที่ยังศึกษาอยู่ที่
มหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรี ต่อมาเขาได้เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเอกชน คือ
มหาวิทยาลัยรังสิต วิชา Business Communication, Translation and Interpretation, English for
Hotels and Tourism, English Listening and Speaking, Cross-Culture จากประสบการณ์การสอนมาก
กว่า 10 ปีทำให้เขาเข้าใจปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยและด้วยความคิดที่อยากจะช่วยคนไทย
เรียนภาษาอังกฤษอย่างถูกวิธี เขาจึงตัดสินใจเปิดโรงเรียนของตัวเองคือ Chris English School ด้วย
วิธีการสอนแบบ การเรียนรู้จากทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน (Outside-in learning) และยัง
ผสมผสานการสอนภาษาอังกฤษกับสื่อบันเทิงและกิจกรรมสนุกสนาน (Edutainment) นอกจากการ
สอนภาษาแล้วคริสโตเฟอร์ ไรท์ยังเป็นวิทยากรอบรมพนักงานของบริษัทข้ามชาติในหลักสูตรต่างๆ
เช่น Effective Business English Communication, Effective Business Presentations, Team Building in
International Companies, Cross Cultural Management เป็นต้น

นอกจากจะเป็นครูในโรงเรียนสอนเสริมและครูฝึกอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ แล้ว เขายังเป็นนักจัดรายการวิทยุรายการ Sweet FM ที่คลื่นความถี่ 89.5 MHz เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่พบในข่าว และเป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์ รายการ Chris Delivery ทางช่อง 5 ที่มีเนื้อหารายการเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยจะมีแขกรับเชิญมาร่วมแสดงเหตุการณ์จำลอง อธิบายการใช้คำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์นั้น ไปพร้อมกันอีกด้วย

นอกจากการเป็นนักจัดรายการวิทยุและพิธีกรรายการโทรทัศน์แล้ว เขายังได้เขียนหนังสือเพื่อสอนภาษาอังกฤษไว้ทั้งหมด 9 เล่ม ได้แก่ “ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท”, “ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ทภาค 2” ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ เล่มที่ 3 "Cross Culture - ฝรั่งไม่เข้าใจคนไทยไม่เก๊ท" มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาวตะวันตกที่คนไทยควรระวังเมื่อต้องสื่อสารหรืออยู่ร่วมกันในสังคม เล่มที่ 4 "Me, Myself and the Movies" มีเนื้อหาเกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ปรากฏในภาพยนตร์ เล่มที่ 5 และเล่มที่ 6 "Chris Delivery เล่ม 1, 2" มีเนื้อหาที่มาจากรายการโทรทัศน์ของเขา เล่มต่อมาคือ “Chris Unseen (The Book) 1,2” มีหนังสือที่รวบรวมคำศัพท์ที่คนไทยควรรู้ และเล่มล่าสุดคือ ภาษาอังกฤษแค่คริสต์ก็มันแล้ว เป็นการรวบรวมคำศัพท์มากกว่า 1,000 คำที่คนไทยมักออกเสียงผิดทั้งหมดนี้เป็นหนังสือที่กล่าวถึงปัญหาของคนไทยในการเรียนและการพูดภาษาอังกฤษและการเข้าใจวัฒนธรรม ตะวันตกแบบง่าย ๆ

หนังสือ “ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท”, “ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ทภาค 2” และ "Cross Culture - ฝรั่งไม่เข้าใจคนไทยไม่เก๊ท" เป็นหนังสือที่มุ่งเน้นสอนภาษาอังกฤษโดยมีทั้งวิธีการสอน หลักไวยากรณ์ และ วัฒนธรรมตะวันตกโดยเน้นการนำไปใช้จริง หนังสือทั้ง 3 เล่มได้รับความนิยมจากผู้่านมากเพราะ หนังสือ “ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท”และ “ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท 2” พิมพ์เป็นครั้งที่ 17 แล้ว ส่วนหนังสือ "Cross Culture - ฝรั่งไม่เข้าใจคนไทยไม่เก๊ท" พิมพ์เป็นครั้งที่ 10 แล้ว

จากหนังสือทั้ง 9 เล่ม จะพบว่า 3 เล่มแรกเป็นวิธีการสอนภาษาและวัฒนธรรม โดยทั่วไป ส่วน 3 เล่ม หลังเป็นการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สื่ออื่น คือ ภาพยนตร์ 1 เล่ม สื่อโทรทัศน์ 2 เล่ม และ 3 เล่มสุดท้ายเป็นการรวบรวมคำศัพท์และอธิบายความหมายเท่านั้น ฉะนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อคือหนังสือเท่านั้น ผู้ศึกษาจึงเลือกเพียง 3

เล่มแรก คือ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก็ท ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก็ท2 และ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท เป็นข้อมูลในการศึกษาคั้งนี้

กลวิธีการนำเสนอในการเขียนหนังสือของคริสโตเฟอร์ ไรท์ มีลักษณะเด่นที่แตกต่างออกไปจากงานเขียนของครูสอนภาษาอังกฤษคนอื่นๆ ทำให้ผู้อ่านจดจำง่าย ด้วยรูปแบบของการนำเสนอที่น่าสนใจ และยังไม่เคยมีผู้ใดเคยทำงานวิจัยเกี่ยวกับประเด็นกลวิธีการนำเสนอในงานเขียนของ คริสโตเฟอร์ ไรท์ มาก่อน ทำให้ผู้ศึกษามีความสนใจที่จะศึกษากลวิธีการนำเสนอในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ ทั้ง 3 เล่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รุ่งฤดี ดวงดาว (2540) ได้ศึกษาจากหนังสือรวมเล่มบทความซึ่งนำมาจากนิตยสารสตรีสารจำนวน 6 ชุด 90 บทความ พบว่าลีลาการเขียนของ สมศรี สุกุมลนันทน์ มี 4 ลักษณะ นั่นคือ ด้านการใช้คำและถ้อยคำสำนวนเช่น การใช้คำที่ใช้ในภาษาพูด การใช้คำที่คิดขึ้นใหม่ ด้านการใช้ประโยค พบว่าผู้เขียนใช้ประโยคความซ้อนและประโยคความรวมมากกว่าประโยคความเดียว ด้านการใช้ภาพพจน์ พบว่าสมศรี สุกุมลนันทน์ ใช้ภาพพจน์ 3 แบบ คือ ภาพพจน์แบบอุปมา ภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ และ ภาพพจน์แบบบุคคลาธิษฐาน และ ด้านกลวิธีการเขียนของสมศรี สุกุมลนันทน์มี 3 แบบ คือ กลวิธีการเขียนความนำพบว่าใช้การเล่าเรื่องมากที่สุด กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องพบว่าใช้การเล่าเรื่องเป็นกลวิธีหลัก โดยแทรกด้วยการอธิบาย การยกตัวอย่างหรือการใช้บทสนทนา ส่วนกลวิธีการเขียนบทสรุปพบว่าใช้การสรุปแบบแสดงความคิดเห็นมากที่สุด

พรพิมล เสนะวงษ์ (2541) ได้รายงานว่าการศึกษาคั้งนี้เก็บข้อมูลจากเทปบันทึกเสียงการสนทนากับผู้คนในแหล่งต่างๆ 3 แห่งคือการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กองกำกับการตำรวจท่องเที่ยว และบริษัทPATCO ซึ่งในเทปบันทึกเสียงนั้นมีจำนวนผู้บอกภาษาที่เป็นผู้พูดภาษาไทย 52 คน และผู้บอกภาษาที่ไม่ใช่ผู้พูดภาษาไทย 268 คน นอกจากนี้พรพิมล เสนะวงษ์ ยังเก็บข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของผู้พูดภาษาไทยอีก 250 คน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยประสบปัญหา ในการตีความ วัจนกรรมที่อยู่ในรูปแบบของประโยคคำถาม และการตอบสนองด้วยข้อความ ส่วนที่สองของกลุ่มข้อความประชิด ยิ่งไปกว่านั้นผู้พูดภาษาไทยยังประสบปัญหาในการเชื่อมโยงหัวข้อในการสนทนาและการเปลี่ยนผลัดเป็นผู้พูดและรักษาสถิตในการพูดของตน

พรพรรณ กลั่นแก้ว (2548) ศึกษางานเขียนทั้งหมดของปราบดา หยุ่น ทั้ง 12 เล่ม พบว่า วัจนลีลาในการเขียนของปราบดา หยุ่น มี 3 วัจนลีลา นั่นคือวัจนลีลาหรือ วัจนลีลาเป็นกันเอง และ วัจนลีลาสนิทสนม ในเรื่องของการใช้คำหลายลักษณะคือ การแยกคำ การสร้างคำใหม่ การ

อธิบายในด้านการใช้ประโยค นั้น มีการใช้ประโยคความเดียว ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน ในด้านการใช้สำนวน มีหลายลักษณะเช่น การใช้สำนวนเก่า การใช้สำนวนใหม่ การใช้บรรยายแทนสรุปคำ ในด้านภาพพจน์ พบว่ามีการใช้อุปมา อุปลักษณ์

ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษารูปแบบการนำเสนอในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์
2. ศึกษาเนื้อหาในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์
3. ศึกษาภาษาในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์
4. ศึกษาคุณค่าที่ได้จากงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษางานเขียนหนังสือการสอนภาษาอังกฤษและวัฒนธรรมตะวันตก ของ คริสโตเฟอร์ ไรท์ จำนวน 3 เล่ม ได้แก่ หนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท พิมพ์ครั้งที่ 10 สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์, หนังสือ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท พิมพ์ครั้งที่ 17 สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์ และหนังสือฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท 2 พิมพ์ครั้งที่ 17 สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

วิธีการดำเนินการศึกษา

1. ตำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดโครงร่างและเนื้อหาของงานวิจัย
3. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล
4. สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงลักษณะการนำเสนอในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์
2. ได้ทราบถึงเนื้อหาและภาษาในการนำเสนอในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์
3. ได้ทราบถึงคุณค่าที่ได้จากงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์
4. เป็นแนวทางในการศึกษางานเขียนของนักเขียนคนอื่นต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

เนื่องจากผู้ศึกษาใช้ระบบอ้างอิงแบบนาม-ปี หนังสือ 3 เล่มที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้มีผู้เขียนเป็นคนคนเดียวกันและพิมพ์ในปีเดียวกัน ผู้ศึกษาจึงขอเปลี่ยนการอ้างอิงจากการใช้ชื่อผู้แต่งเป็นชื่อหนังสือแทน

ในภาคผนวก ในบทสัมภาษณ์อาจารย์คริสโตเฟอร์ ไรท์ จะใช้คำเรียกแทน
อาจารย์คริสโตเฟอร์ ไรท์ ว่า “อ.คริส”

บทที่ 2

ประวัติและผลงานของคริสโตเฟอร์ ไรท์

หนังสือฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๊ท ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท2 และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท เป็นหนังสือสอนภาษาอังกฤษของคริสโตเฟอร์ ไรท์ ทั้ง 3 เล่ม เป็นหนังสือขายดีกล่าวคือ เล่มที่ 1 ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท พิมพ์เป็นครั้งที่ 20 เล่มที่ 2 ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท 2 พิมพ์เป็นครั้งที่ 20 และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท พิมพ์เป็นครั้งที่ 10 ฉะนั้นในบทที่ 2 นี้ จึงเป็นการนำเสนอประวัติและผลงานของผู้เขียน เพื่อให้ได้ภาพของ คริสโตเฟอร์ ไรท์ ที่ชัดเจนขึ้น

2.1 ประวัติครอบครัว

ผู้เขียนชื่อ คริสโตเฟอร์ ไรท์ (Christopher Wright) เกิดเมื่อวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2521 เป็นบุตรของนายบรูส ไรท์ (Bruce Wright) กับ นางวิไลลักษณ์ ไรท์ มีน้องสาว 1 คน คือ นางสาววินนา ไรท์ เขาได้สมรสกับนางนิชนันท์ ไรท์ ยังไม่มีบุตร

ผู้เขียนเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่อบอุ่น บิดาเป็นชาวอังกฤษที่อยู่ในประเทศไทยมาตั้งแต่พ.ศ. 2513 ก่อนที่จะมาประเทศไทยบิดาของเขาได้เป็นครูสอนภาษาอังกฤษให้แก่ทหาร ที่เมืองทหารราบ ประเทศอิหร่าน และเคยเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ประเทศอินเดีย เมื่อเข้ามาประเทศไทยช่วงแรกนั้นได้อยู่กับครอบครัวคนไทยที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ จึงต้องฝึกพูดภาษาไทยเองเป็นเวลา 6 เดือน อีกทั้งมีอาชีพสอนภาษาอังกฤษอีกเช่นเดิม แต่เป็นการสอนภาษาอังกฤษให้คนญี่ปุ่นเป็นส่วนใหญ่โดยไม่จำกัดอายุ สอนตั้งแต่เด็กอายุ 6 ขวบ แม่บ้าน นักธุรกิจหลังจากนั้นก็สอนตามมหาวิทยาลัยต่างๆของไทย เช่น มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมีสถาบันสอนภาษาอังกฤษของเขาเอง ซึ่งได้ร่วมลงทุนกับเพื่อน ดังที่ผู้เขียนให้สัมภาษณ์ว่า

...เค้าก็เริ่มเลาะมาจากอังกฤษ จอดอยู่ตะวันออกกลาง เคยอยู่อิหร่าน สอนภาษาอังกฤษ เขียนหนังสือพิมพ์ ยังจี๋ แต่ด้วยจุดประสงค์คืออยากจะไปออสเตรเลีย เค้าก็ย้ายมาเรื่อยๆ ตาม

ตะวันออกกลาง มาอินเดีย สอนภาษาอังกฤษที่อินเดียแป๊บหนึ่งแล้วก็มาจอกที่ไทย...
(คริสโตเฟอร์ ไรท์ 2555)

มารดาของผู้เขียนเป็นชาวไทยชื่อ นางวิไลลักษณ์ ไรท์ (ทองจอน) ทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน ดูแลบ้านและเลี้ยงดูลูกๆ มารดาของผู้เขียนมีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ ฉะนั้นงานอีกอย่างหนึ่งของเธอก็คือรับแปลเอกสารต่าง ๆ โดยจะมีบิดาของผู้เขียนและผู้เขียนคอยช่วยเหลือ นอกจากนี้มารดาของผู้เขียนก็ยังรับสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างชาติที่มาทำงานอยู่ในเมืองไทยอีกด้วย เธอจะสอนโดยใช้สื่อต่างๆช่วยเช่น ภาพยนตร์ การ์ตูน ดังที่ผู้เขียนกล่าวว่า

...แต่เค้าทำงานกันเป็นทีมไง เมื่อไหร่ที่ภาษาอังกฤษไม่ไหวก็ให้พ่อช่วย แล้วผมก็ได้ Bilingual ตรงนี้ด้วย ผมเห็นเอกสารตั้งอยู่ที่บ้านแล้วก็เห็นเค้าแปลกัน แล้วบางทีผมก็เข้ามาช่วย เราจะได้ภาษาตั้งแต่เด็ก ๆ จากตรงนั้น แล้วก็คุณแม่ก็จะมีแปลเอกสาร สอนภาษาไทย แต่ก็ได้ไปสอนตามสถานบันอะไรยังงั้นนะ แต่ว่าที่ผมเก่งภาษาไทยเหมือนทุกวันนี้ ที่สามารถมาสอนภาษาอังกฤษให้พี่น้องชาวไทยทุกวันนี้ได้ ก็เพราะคุณแม่ผม กับคุณพ่อผม ก็คุณพ่อผมก็มีเทคนิคสไลด์หนึ่ง แม่เค้าก็จะมีเทคนิคที่เค้าใช้สอนฝรั่ง ซึ่งถ้าพูดตรงๆ คือแม่เค้าก็ไม่ได้ไปเรียนการสอนอะไรขนาดนั้น เค้าก็เลยใช้การเรียนจากสื่อรอบ ๆ ตัว คุณพ่อก็ใช้เหมือนกันนะ แต่พ่อจะออกไปแนวหนังสือหน่อย แม่เค้าก็จะใช้ การ์ตูน หนังสือ แม่เค้าก็สอนฝรั่งว่า you ต้องคุณนะ แล้ว you ก็ต้องพูดเลียนแบบ ยังงั้นนะ แล้วเค้าก็เอาเทคนิคตรงนี้มาถ่ายทอดที่ลูกด้วยไง มันก็คือะ มันก็เหมือนเป็น กศน. การศึกษานอกระบบซึ่งมันก็ work มากแต่แม่หลัก ๆ ก็จะเป็นแม่บ้านดูแลลูก ๆ แล้วก็ช่วยที่บ้านทำมาหากิน ก็คือสอนภาษาไทยกับพวกชาวต่างชาติ เช่น คนนี้อยู่ในวงการรถ รู้จักกับพ่อ ต้องการครูสอนภาษาไทย แล้วก็มีการแปลเอกสาร...(คริสโตเฟอร์ ไรท์ 2555)

ผู้เขียนได้รับการเลี้ยงดูมาแบบวัฒนธรรมผสมระหว่างวัฒนธรรมตะวันตกและวัฒนธรรมไทย โดยบิดาเป็นคนถ่ายทอดวัฒนธรรมตะวันตกตั้งแต่ภาษา วิถีคิด และการใช้ชีวิต ผู้เขียนกล่าวว่าบิดาของเขามักจะให้อิสระในการตัดสินใจและส่งเสริมให้เขาใช้ชีวิตเพื่อเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เอง ต่างกับมารดาที่เป็นคนถ่ายทอดทั้งภาษาไทย และวัฒนธรรมไทย ผู้เขียนกล่าวว่ามารดาและญาติ ๆ ของมารดามักจะห้ามทำสิ่งต่าง ๆ และหลอกให้กลัวสิ่งที่เขาไม่เคยเห็นหรือไม่เคยทำมาก่อน ผู้เขียนเคยเล่าเรื่องที่บิดาและมารดาของเขามีความเห็นที่ไม่ตรงกันเรื่องการเลี้ยงดูเขาในเหตุการณ์ตอนที่เขาเรียนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนร่วมฤดีแล้ว บิดาต้องการให้เขาพักการเรียนไปเพื่อไปหาประสบการณ์ ค้นหาชีวิตว่าต้องการทำอะไรชีวิต แต่มารดาไม่เห็นด้วยเพราะอยากให้ผู้เขียนเรียนต่อ

ในระดับอุดมศึกษาเลย สุดท้ายบิดาและมารดาของผู้เขียนจึงตกลงกันว่าจะเลี้ยงดูเขาเล่น้องสาวแบบวัฒนธรรมไทยผสมวัฒนธรรมตะวันตก โดยให้เขาจะหยุดเรียน 1 ปีเพื่อไปหาประสบการณ์ชีวิตตามความคิดของบิดา เมื่อครบ 1 ปี เขาก็กลับมาเรียนต่อในระดับชั้นอุดมศึกษาตามความคิดของมารดาของเขา ซึ่งผู้เขียนกล่าวว่าเป็นแนวทางที่ดี

แม้ว่าผู้เขียนจะเกิดและเติบโตในเมืองไทย แต่ผู้เขียนก็ได้มีโอกาสไปต่างประเทศ ทั้งไปทำงานและไปท่องเที่ยว ทั้งในประเทศอังกฤษ ประเทศฝรั่งเศส และประเทศอื่นๆ ในทวีปยุโรปและทวีปเอเชีย ผู้เขียนไปประเทศอังกฤษครั้งแรกเมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาไปทำงานเป็นบริกรในร้านอาหารไทยที่ลอนดอน ครั้งต่อมาเขาไปในระหว่างที่กำลังเรียนอยู่ชั้นอุดมศึกษา ไปทำงานเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าเล่าเรียนของเขาเอง ครั้งนี้นอกจากไปประเทศอังกฤษแล้วเขายังได้มีโอกาสไปเที่ยวประเทศใกล้ๆ ในยุโรปนั้นด้วยเช่นประเทศฝรั่งเศส เขาจึงได้มีโอกาสฝึกใช้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสด้วย นอกจากนี้เขายังได้ไปทัศนศึกษาที่ประเทศอื่นๆ ในยุโรปด้วย เขามีโอกาสเช่นนี้เพราะบิดาและมารดาของเขาเปิดโอกาสให้เขาได้หาประสบการณ์ในชีวิต การเลี้ยงดูแบบนี้ทำให้เขาเป็นคนที่มีรู้ทั้งภาษาและวัฒนธรรมไทย และรู้ทั้งภาษาและวัฒนธรรมตะวันตกอีกด้วย

2.2 ประวัติการศึกษา

ผู้เขียนเข้าเรียนชั้นอนุบาลที่โรงเรียน Nobby Playgroup Kindergarden แล้วเข้าเรียนชั้นประถมที่โรงเรียนบางกอกพัฒนา(BPS) ต่อมาเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนร่วมฤดีนานาชาติ(RIS) ผู้เขียนได้ทำกิจกรรมหลายอย่างเมื่อศึกษาอยู่ที่โรงเรียนร่วมฤดีนานาชาติ คือ เป็นนักกีฬาฟุตบอลได้ทำหน้าที่เป็นผู้รักษาประตูของทีมฟุตบอลโรงเรียน เล่นดนตรีเป็นมือกลองวงดนตรีสากลของโรงเรียน และหัวหน้าชั้น Class President 3 ปีซ้อน ในขณะที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนร่วมฤดีผู้เขียนได้สมัครเป็นประธานโรงเรียน แต่สมัครไม่ได้เพราะขาดคุณสมบัติ เนื่องจากได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยเพียง 2.49 ในขณะที่คุณสมบัติของผู้สมัครจะต้องได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย 2.5 ขึ้นไป หลังจากสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมปลายที่โรงเรียนร่วมฤดีนานาชาติแล้ว ผู้เขียนพักการเรียนไป 1 ปีเพื่อไปทำงานทั้งในประเทศไทยและประเทศอังกฤษ เมื่อกลับมาประเทศไทย จึงได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้เขียนเลือกเข้าศึกษาที่ สาขาการท่องเที่ยวและการโรงแรม วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

ระหว่างที่ผู้เขียนไปทำงานที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ผู้เขียนได้ไปศึกษาต่อหลักสูตรสั้น ๆ เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษและการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ดังที่ผู้เขียนให้สัมภาษณ์ว่า

...ก็ไปเรียน Cross-Culture มาเหมือนกัน ใจ ที่ตอนที่ทำงานร้านอาหารที่อยู่อังกฤษก็ไปเรียน course วิชา teaching English and the follow language ก็เหมือนกับเสริมชีวิตของตัวเอง คือทุกวันนี้ก็ไม่ได้ไปเรียนโดยตรง แต่ไปอ่านหนังสือเยอะ take course เล็กๆ น้อยๆ เยอะ แล้วก็ไปคุยกับครูเยอะ ๆ แล้วก็คุยกับคน ปรึกษากับคนเยอะ...(คริสโตเฟอร์ ไรท์ 2555)

นอกจากนั้นผู้เขียนก็ได้ศึกษาทฤษฎีการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับ เฮนรี โฮล์ม (MR. Henry Holmes) ผู้เขียนหนังสือ Working with the Thais ดังที่ผู้เขียนกล่าวว่า

...ผมเริ่มเข้าใจมากขึ้นว่าคนไทยกับฝรั่งแตกต่างกันอย่างไร แตกต่างเพราะอะไร มีความคิดความรู้สึก พฤติกรรม มุมมองและการใช้ชีวิตที่แตกต่างกันอย่างไรตอนที่ผมได้มาเจอกับท่านผู้เฒ่าคนหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นผู้เฒ่าแห่งวงการ Cross-Culture ในเมืองไทยมานานมาก ท่านมีชื่อว่า Henry Holmes ครับ

บางคนอาจจะได้ยินชื่อท่านมาก่อน โดยเฉพาะถ้าคุณทำงานอยู่ในองค์กรข้ามชาติในเมืองไทย ท่านผู้เฒ่าได้ถ่ายทอดความรู้ ตำรา ประสบการณ์ และเทคนิคในการเป็นวิทยากรที่ดี และในการใช้ชีวิตในโลกแห่งสองวัฒนธรรมจนเดี๋ยวนี้กลายเป็นวิทยากรเกี่ยวกับ Cross-Culture Management in Thailand อีกคนหนึ่งในเมืองไทย อบรมทั้งคนไทยและฝรั่งที่ต้องทำงานด้วยกันในองค์กรข้ามชาติในบ้านเรา... (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่แก้, 2550: 16)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่านอกจากการเรียน ผู้เขียนมักจะทำกิจกรรมอื่นๆ ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ ทั้งเป็น นักฟุตบอล นักดนตรี หัวหน้าชั้น และลงสมัครรับเลือกให้เป็นประธานโรงเรียน กิจกรรมเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าผู้เขียนชอบทำกิจกรรมและชอบความเป็นผู้นำ นอกจากนี้ การศึกษาทฤษฎีการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมไม่เพียงผู้เขียนจะสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ ยังชี้ให้เห็นว่าผู้เขียนต้องการที่จะอยู่ร่วมกับคนที่แตกต่างกับผู้เขียนอย่างมีความสุขอีกด้วย

2.3 ประวัติการทำงาน

ผู้เขียนได้เริ่มทำงานครั้งแรกตอนอายุ 18 ปี หลังจากสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนร่วมฤตินานาชาติแล้ว ผู้เขียนก็พักการเรียนไป 1 ปีเพราะบิดาและมารดาของผู้เขียนไม่มีทุนทรัพย์พอที่จะส่งเขาเรียนต่อ ใน 1 ปีที่เขาหยุดไป 6 เดือนแรกเขาได้ไปทำงานเป็นล่าม แปลเอกสารให้กับบริษัทต่างๆ และ 6 เดือนหลังเขาได้ไปทำงานที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษ ตั้งแต่เป็นบริกร เป็นบาร์เทนเดอร์ในร้านอาหาร ในโรงแรม เขาเก็บเงินจากการทำงานของเขาเป็นค่าเล่าเรียนที่มหาวิทยาลัยมหิดล

เมื่อเรียนที่มหาวิทยาลัยมหิดลได้ 2 ปี เงินที่ผู้เขียนสะสมไว้ก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยมหิดล ก็หมดอีก จึงพักการเรียนไป 6 เดือนเพื่อจะไปทำงานที่ประเทศอังกฤษแล้วนำเงินกลับมาจ่ายค่าเล่าเรียน เพราะเขาได้สัญญากับบิดาและมารดาว่าเขาจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเรียนเอง

ขณะที่ผู้เขียนศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยมหิดลชั้นปีที่ 4 เงินที่ผู้เขียนทำงานหามาได้ก็หมดลงอีก บิดาของผู้เขียนจึงชวนให้เขามาเริ่มสอนภาษาอังกฤษตามสถาบันสอนเสริมภาษาอังกฤษต่างๆ เช่น โรงเรียน Inter L (International Language School) ที่มี 2 สาขา คือที่ Seacon Square และที่ The Mall สาขารามคำแหง และโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมที่อยู่ใกล้มหาวิทยาลัยเกษตร อย่างที่ผู้เขียนกล่าวว่า

...ก็จะวิ่งไปวิ่งมา มันจะมีช่วง peak อยู่สองช่วง คือ เสาร์-อาทิตย์ เช้า-บ่าย ถ้าเสาร์-อาทิตย์ เขาก็กินข้าวแล้วไม่ทำอะไรแล้ว แล้วก็ช่วงเย็นวันธรรมดาก็จะเริ่มจากการสอน เสาร์-อาทิตย์ เช้า-บ่าย บางทีก็ถึงประมาณ 6 โมงเย็นแบบนี้ ก็วันธรรมดายังไม่สอนเพราะต้องไปเรียนหนังสือที่มหิดลใช่ไหม ก็เริ่มสอนแล้วเหมือนเราก็สนุก นักเรียนเค้าก็ชอบ แล้วก็เริ่มมีลมถึงวันธรรมดา วันศุกร์เป็นวันที่ชาวไทยไม่มีเรียนอยู่แล้วใช่ไหม ก็กลายเป็นว่าวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีถึงสามทุ่ม หรือ หกโมงถึงสองทุ่ม ก็ต้องมีเสร็จจากมหิดลแล้วก็ต้องบึ่งกลับมาสอน...(คริส โทเฟอร์ ไรท์ 2555)

หลังจากเรียนสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่วิทยาลัยนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดลแล้ว ผู้เขียนได้ไปสมัครเป็นครูสอนภาษาอังกฤษตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แต่ก็ถูกปฏิเสธ ด้วยเหตุผลที่ว่าผู้เขียนสำเร็จการศึกษาเพียงระดับปริญญาตรี ไม่ได้สำเร็จการศึกษาทางด้านการสอนภาษาอังกฤษมา และที่สำคัญผู้เขียนมีรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนฝรั่ง แต่ผู้เขียนยังคงสมัครต่อไปจน

มหาวิทยาลัยรังสิตรับผู้เขียนเข้าเป็นอาจารย์ประจำ ผู้เขียนได้สอนวิชา General English , English Communication , Translation and Interpretation , Cross-Culture และ Business Communication Skill และเป็นอาจารย์พิเศษของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ดังที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ว่า

...พอ ม.รังสิต รับปู้เค้าก็บรรจุเรา เพราะเค้าชอบเรา เป็นที่เดียวที่ให้โอกาสเราไปสอนแบบ demo นั้นแหละ พอเราได้บรรจุเป็นอาจารย์ที่รังสิตแล้วก็เหมือนเราชুবตัวแล้ว หลังจากนั้นง่ายแล้ว สมัครไปที่รามคำแหง ไปเป็น part time ที่เกษมบัณฑิต part time ม.กรุงเทพก็ทำได้ แต่ที่เป็นประจำอยู่ประมาณ 3-4 ปี ก็คือ ม.รังสิต คือสอนที่สอนวิชาพวก General English English Communication นะ Eng1 Eng2 Eng3 ของเด็กมหาลัยทั่วไปซะใหม่ แล้วก็จะมีของวิชาภาคก็จะมีการ Translation and Interpretation ก็คือสอนวิชาการแปลกับการเป็นล่าม แล้วก็สอน Cross-Culture แล้วก็สอนนี้ Business Communication Skill ก็คือจะเป็นเรื่องของ presentation การประชุมกับฝรั่งเราต้องใช้อะไรหรือการ present เราต้องทำยังไง ก็นั่นแหละอะ ก็สอนมาประมาณ 4 ปีได้...(คริสโตเฟอร์ ไรท์ 2555)

นอกจากนั้นผู้เขียนก็ยังสอนตามโรงเรียนกวดวิชาต่างๆ ต่อมาผู้เขียนได้เปิดโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษเป็นของตัวเองอีกด้วยชื่อ โรงเรียน Wright English Club อยู่ในย่าน RCA นอกจากนี้ผู้เขียนได้ทำงานอยู่กับสำนักพิมพ์ Nation ทำงาน Road Show ไปตามโรงเรียนต่างๆ ผู้เขียนจะเป็นพิธีกร และ สอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กนักเรียนในโรงเรียนนั้นๆอย่างที่คุณเขียนได้ให้สัมภาษณ์ว่า

...วิทยากรภาษาอังกฤษไป กระตุ้นคนไทย สอนภาษาอังกฤษให้สนุก มันจะมีช่วงนึง 3 ปีซ้อน ผมไปเป็น วิทยากร พิธีกร Entertainer ให้ Nation Junior เค้ามี English Road Show ไปตามโรงเรียน...(คริสโตเฟอร์ ไรท์ 2555)

หลังจากนั้นผู้เขียนได้รวบรวมประสบการณ์ที่สั่งสมมา เขียนหนังสือสอนภาษาอังกฤษ แล้วนำไปเสนอตามสำนักพิมพ์ต่าง ๆ แต่ก็ถูกปฏิเสธกลับมาหมด โดยสำนักพิมพ์ต่างๆที่ปฏิเสธผู้เขียนให้เหตุผลว่าผู้เขียนไม่ใช่คนที่มีชื่อเสียงและหนังสือของผู้เขียนก็เป็นหนังสือนอกกระแส พร้อมทั้งกล่าวว่าคนไทยชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับดารารหรือคนดัง ทำให้ผู้เขียนท้อแท้ แต่ในขณะนั้นบริษัทเนชั่นบุ๊คส์กำลังต้องการจะพิมพ์หนังสือแนวสาระบันเทิง หนังสือของผู้เขียนจึงได้รับการตีพิมพ์

หนังสือของผู้เขียนที่ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกคือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยก็ท้อแต่ก็ไม่ได้รับการตอบรับที่ดีนัก ผู้เขียนจึงคิดหาวิธีที่จะทำให้หนังสือขายดี ผู้เขียนเห็นหนังสือสอนภาษาอังกฤษของ

แอนครู บิกส์และครูเคท มีหลายเล่มแต่ของผู้เขียนมีเพียงเล่มเดียว ผู้เขียนคิดว่าถ้าหากหนังสือของเขามีสองเล่มน่าจะขายได้ดีกว่านี้ ผู้เขียนจึงเขียนหนังสือสอนภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาต่อจากหนังสือเล่มแรก และนำไปเสนอที่สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊กส์อีกครั้ง หนังสือของผู้เขียนที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งที่ 2 คือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท ภาค 2 แต่หนังสือไม่ได้รับการตอบรับเท่าไรนัก แต่เมื่อได้รับการติดต่อจากรายการเจาะใจให้ไปเป็นแขกรับเชิญ หลังจากรายการเจาะใจออกอากาศหนังสือของผู้เขียนขายดีติดอันดับ จนพิมพ์เป็นครั้งที่ 10 ผู้เขียนจึงได้เขียนหนังสือเล่มต่อมาก็คือ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

ต่อมาผู้เขียนก็ได้รับการติดต่อจากบริษัทเจเอสแอล ซึ่งเป็นบริษัทเดียวกับที่ผลิตรายการเจาะใจให้ไปทำรายการสอนภาษาอังกฤษ ชื่อรายการ คริสดีลิเวอรี่ (Chris Delivery) ความยาว 40 นาที ออกอากาศทางช่อง 5 ทุกวันศุกร์ เวลา 21:35 น. โดยมีพุทธชาติ พงษ์สุชาติและ สมพล ปิยะพงศ์ศิริ เป็นพิธีกรร่วม โดยรายการจะแบ่งเป็น 2 ช่วงนั่นคือช่วง Go out จะเป็นการถ่ายทำรายการข้างนอกห้องอัดรายการ เนื้อหารายการจะเป็นการนำคำศัพท์จากสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวมาอธิบายความหมายและวิธีการใช้คำศัพท์นั้นๆ และ ช่วงSpeak out จะเป็นช่วงที่มีแขกรับเชิญมา 1 คน ร่วมแสดงเหตุการณ์จำลองต่างๆ แล้วก็สอนภาษาอังกฤษในเหตุการณ์

หลังจากนั้นผู้เขียนได้รวบรวมเอาเนื้อหาจากรายการคริสดีลิเวอรี่มาเขียนเป็นหนังสือ 2 เล่มนั่นคือ คริส ดีลิเวอรี่ ชุด 1 พร้อม DVD และ คริสดีลิเวอรี่ ชุด 2 พร้อม DVD แต่ผู้เขียนก็ไม่ได้หยุดเขียนหนังสือโดยได้เขียนหนังสือสอนภาษาอังกฤษออกมาเรื่อยๆ เล่มต่อมาก็คือ Me, Myself and the Movies ซึ่งเป็นการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อแล้วนำเอาคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษมาอธิบายให้ผู้อ่านทราบ หลังจากนั้นผู้เขียนได้เปิดการแสดง talk show เป็น stand up comedy ชื่อว่า CHRIS UNSEEN Have you ever seen Chris yet? แล้วผู้เขียนก็ได้เขียนหนังสือสอนคำศัพท์ที่คนไทยควรรู้ที่มีชื่อเหมือน talk show ชื่อหนังสือ CHRIS UNSEEN (The Book) และหนังสือสอนภาษาอังกฤษเล่มล่าสุดของผู้เขียนมีชื่อว่า ภาษาอังกฤษแค่คริสก็มันแล้ว มีเนื้อหาที่ผู้เขียนรวบรวมเอาคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากกว่า 1000 คำ ที่คนไทยมักจะออกเสียงผิด มาอธิบายความหมายและการออกเสียงที่ถูกต้อง พร้อมภาพประกอบ

นอกจากการทำงานข้างต้นแล้วผู้เขียนได้เป็นนักจัดรายการวิทยุคลื่น 89.5 Mz ชื่อรายการ Sweet FM เป็นรายการที่สอนภาษาอังกฤษโดยใช้ข่าวเป็นสื่อ แล้วผู้เขียนก็ได้เป็นวิทยากรอบรมเรื่องการสอนสื่อสารข้ามวัฒนธรรมให้กับพนักงานในบริษัทข้ามชาติต่างๆ เช่น บริษัทการบินไทย บริษัท IKEA โรงแรม Regis เป็นต้น นอกจากผลงานด้านวิชาการแล้วผู้เขียนได้เป็นทำหน้าที่ในด้าน

บันทึกคือเป็นนักแสดงภาพยนตร์เรื่อง ตัดหางปล่อยัด The Series และ ละครเรื่องตัดหางปล่อยัด ทั้งสองเรื่องผู้เขียนรับบทเป็นหลวงตาออกอากาศทางช่อง 3 ซึ่งบทหลวงตาที่ผู้เขียนแสดงจะเป็นพระฝรั่งที่มาจากในศาสนาพุทธและจะใช้หลักธรรมของพระพุทธศาสนาเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ

ผลงานของคริสโตเฟอร์ ไรท์ มีทั้งหมดดังนี้

- 1.1 การสอน ภาษาอังกฤษและการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม(Cross-Culture Communication)
 - 1.1.1 อาจารย์ประจำ มหาวิทยาลัยรังสิต (2546-2550)
 - 1.1.2 อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต (2546-2550)
 - 1.1.3 อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (2546-2550)
 - 1.1.4 อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง (2546-2550)
 - 1.1.5 วิทยากรเรื่อง Cross-Culture บริษัท IKEA(2555)
 - 1.1.6 วิทยากรเรื่อง Cross-Culture โรงแรม Regis (2555)
 - 1.1.7 วิทยากรเรื่อง Cross-Culture บริษัทการบินไทย(ปัจจุบันเดือนละครั้ง)
 - 1.1.8 อาจารย์และเจ้าของโรงเรียน Chris English School (ปัจจุบัน)
- 1.2 งานเขียน คริสโตเฟอร์ ไรท์ เขียนหนังสือทั้งหมด 11 เล่ม คือ
 - 1.2.1 ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท
 - 1.2.2 ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท 2
 - 1.2.3 Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท
 - 1.2.4 คริส ดีลีเวอรี่ ชุด 1
 - 1.2.5 คริส ดีลีเวอรี่ ชุด 2
 - 1.2.6 Me, Myself and the Movies
 - 1.2.7 Chris Unseen (The Book)
 - 1.2.8 Chris Unseen 2 (The Book)
 - 1.2.9 ภาษาอังกฤษแก่คริสก็มันแล้ว
 - 1.2.10 Chris Delivery Classic His and Her 1
 - 1.2.11 Chris Delivery Classic His and Her 2
- 1.3 รายการโทรทัศน์
 - 1.3.1 รายการChris Delivery พิธีกรและวิทยากรสอนภาษาอังกฤษ ช่อง 5

ทุกวันศุกร์เวลา 21:35 น. (มกราคม 2550 - ปัจจุบัน)

- 1.3.2 ภาพยนตร์ หลวงตา The Series (รับบทหลวงตา)ช่อง 3 (2554)
- 1.3.3 ละครหลวงตามหาชน (รับบทหลวงตา)ช่อง 3 (2554)
- 1.4 รายการวิทยุ
 - 1.4.1 รายการ Sweet FM คลื่น 89.5 Mz (2550-2551)
- 1.5 รายการ Talk Show
 - 1.5.1 Chris Unseen Have you ever seen Chris yet ? (2552)
 - 1.5.2 Chris Unseen 2 : The return of “Chris Torres”(2554)
 - 1.5.3 Chris Unseen 3: Super Chris & Dr. English (พฤษภาคม 2555)
- 1.6 ผลงานด้านอื่นๆคือ ผลงานที่ผู้เขียนผลิตออกมาเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้
ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษและความบันเทิง
 - 1.6.1 Chirs Out Door 1 (DVD)
 - 1.6.2 Chirs Out Door 2 (DVD)
 - 1.6.3 Chris Unseen Have you ever seen Chris yet ? (VCD)
 - 1.6.4 Chris Unseen 2 : The return of “Chris Torres” (VCD)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าผู้เขียนมีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่อายุ 18 ปี ทั้งประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติขณะที่ผู้เขียนทำงานอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ และประสบการณ์การใช้ชีวิตกับชาวต่างชาติหรือการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม การที่ผู้เขียนมีประสบการณ์ที่หลากหลายทำให้ผู้เขียนนำประสบการณ์เหล่านั้นมาถ่ายทอดเป็นหนังสือสอนภาษาอังกฤษที่มีมุมมองที่กว้างขึ้นกว่าหนังสือสอนภาษาอังกฤษเล่มอื่นๆ นอกจากนั้นยังนำมาถ่ายทอดเป็น talk show ที่ให้ทั้งความเพลิดเพลินแบบ talk show ทั่วไป และให้ความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้วย

จากการกล่าวถึงประวัติของผู้เขียนทั้งหมด ทั้งการเป็นลูกครึ่งไทย-อังกฤษ การเรียนในโรงเรียนนานาชาติตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา การทำงานแปลเอกสาร การเป็นล่าม การมีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษและการเป็นวิทยากรด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ประสบการณ์ของผู้เขียนที่กล่าวมาทำให้หนังสือของผู้เขียนมีทั้งความรู้ในด้านภาษาอังกฤษ และข้อคิดเกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่ ทำให้หนังสือของผู้เขียนน่าสนใจยิ่งขึ้น

บทที่ 3

กลวิธีการนำเสนอและเนื้อหางานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์

3.1 ลักษณะทั่วไป

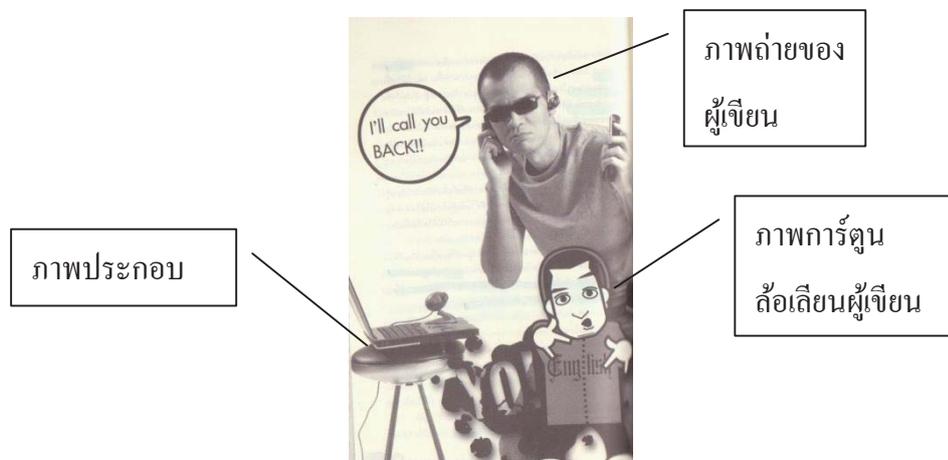
งานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ ทั้ง 3 เล่มใช้การนำเสนอคือแบ่งเป็นบท โดยเล่มแรก ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก็ทมี 10 บท เล่มที่สอง ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก็ท2 มี 22 บท และเล่มสุดท้าย Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท มี 9 บท แต่ละบทจะมีส่วนประกอบดังนี้คือ ภาพประกอบหน้าบท ชื่อบท สารสำคัญ เนื้อหา และภาพประกอบท้ายบท ส่วนประกอบทั้ง 5 ส่วนดังกล่าวมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 ภาพประกอบหน้าบท คือ ภาพที่อยู่หน้าแรกของบทอยู่ก่อนชื่อเรื่องและเนื้อหา อาจจะอยู่หน้าเดียวกันกับชื่อบท หรือ อยู่คนละหน้าก็ได้ ในหนังสือทั้ง 3 เล่มพบเป็น 3 ลักษณะ คือ ภาพถ่ายของผู้เขียน ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน และ ภาพประกอบอื่น

ภาพประกอบหน้าบทดังกล่าวอาจจะมีส่วนประกอบไม่เท่ากัน ในบางบทอาจพบเพียงภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนเพียงส่วนเดียว แต่บางบทอาจพบภาพถ่ายของผู้เขียนกับภาพล้อเลียนของผู้เขียน และบางบทอาจพบภาพถ่ายของผู้เขียนและภาพประกอบอื่นด้วย และบางบทอาจจะมีภาพประกอบหน้าบททั้ง 3 ลักษณะ มีรายละเอียดดังนี้

3.1.1.1 บทที่มีภาพประกอบหน้าบท 3 ลักษณะ

ตัวอย่าง

(Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท, 2550: 64)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นภาพประกอบหน้าบท The Communicator: นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่ ในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท ในบทนี้ ภาพประกอบหน้าบทมี 3 ลักษณะ คือ ภาพถ่ายของผู้เขียนที่ใส่แว่นตาสีดำในมือทั้งสองข้างถือโทรศัพท์อยู่และพูดว่า I'll call you back!! ที่แปลว่าเดี๋ยวผมจะโทรศัพท์กลับไป ภาพการ์ตูนล้อเลียนของผู้เขียนที่แต่งตัวเหมือนเด็กฮิพฮอป แล้วเสื้อที่ตัวการ์ตูนใส่ก็เขียนคำว่า English ที่แปลว่าภาษาอังกฤษ และภาพประกอบอื่นที่เป็นรูปคอมพิวเตอร์แบบพกพาวางอยู่บนโต๊ะพร้อมกล่องเว็บแคม

ตัวอย่างด้านบนเป็นตัวอย่างบทที่มีภาพประกอบครบทั้ง 3 ลักษณะ ต่อไปจะเป็นตัวอย่างบทที่มีภาพประกอบหน้าบทไม่ครบ ดังนี้

3.1.1.2 บทที่มีภาพประกอบหน้าบท 2 ลักษณะ

ตัวอย่าง

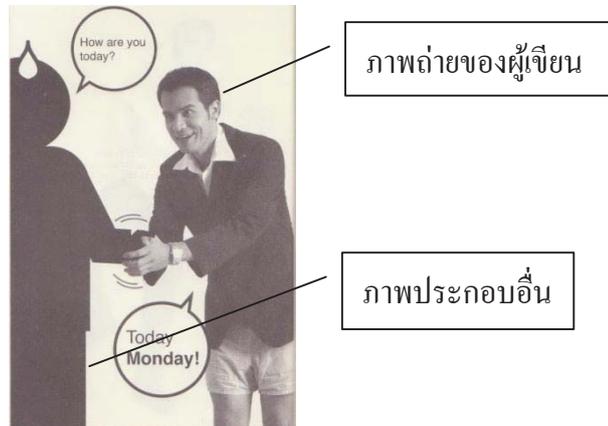

(Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท, 2550: 194)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นภาพประกอบหน้าบทของบท ตกลงเกรงใจแปลว่าอะไร ในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท ในบทนี้ ภาพประกอบหน้าบทมี 2 ลักษณะ คือ ภาพถ่ายของผู้เขียนที่กำลังพูดว่า “Mai pen rai, I greng jai!” และ ภาพการ์ตูนล้อเลียนของผู้เขียนที่ใส่เสื้อที่เขียนคำว่า English แล้วทำหน้าตางุนงงอยู่

อย่างที่ได้อธิบายไปข้างต้นว่า ในแต่ละบทก็จะมีลักษณะภาพประกอบหน้าบท ไม่เท่ากัน ตัวอย่างต่อไปจะเป็นตัวอย่างที่ภาพประกอบหน้าบทเป็นภาพประกอบอื่น ดังนี้

ตัวอย่าง

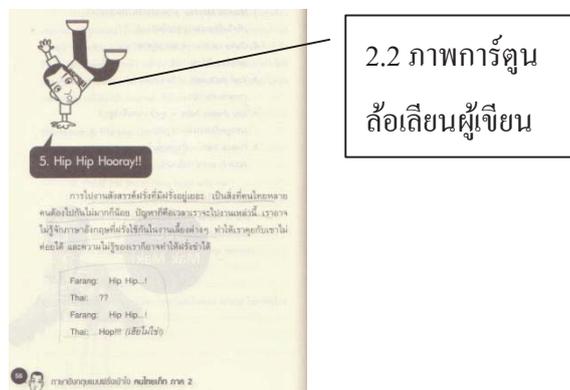

(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเกี๊ยะ 2, 2551: 12)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นภาพประกอบหน้าบทของ How are you today ? ในหนังสือฝรั่งเข้าใจ คนไทยเกี๊ยะ 2 ในบทนี้มีภาพประกอบหน้าบท อยู่ 2 ลักษณะคือ ภาพถ่ายของผู้เขียนที่ท่อนบน ไล่เลื้อยสู่ท่อนล่างไล่เพียงกางเกงชั้นใน กำลังพูดว่า “Today Monday!” และภาพประกอบอื่นที่เป็นภาพเงาคนกำลังพูดว่า “How are you today ?”

3.1.1.3 บทที่มีภาพประกอบหน้าบทมีเพียงลักษณะเดียว มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเกี๊ยะ 2, 2551: 56)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นภาพประกอบหน้าบท Hip Hip Hooray!! ในหนังสือฝรั่งเข้าใจ คนไทยเกี๊ยะ 2 ในบทนี้มีภาพประกอบหน้าบทอยู่ ลักษณะเดียวคือ ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนไล่เลื้อยที่เขียนคำว่า English ทำท่าเหมือนกำลังเต้นบีบอยอยู่ (B-Boy)

ภาพประกอบหน้าบททำให้เนื้อหาในบทนั้นมีความน่าสนใจ เป็นวิธีการที่ผู้เขียนใช้ดึงความสนใจของผู้อ่านให้สนใจเนื้อหาในบท

3.1.2 ชื่อบท คือ สารหรือสิ่งที่เป็นแก่นสำคัญของเรื่องอาจเป็นประโยคหรือวลี ในหนังสือทั้ง 3 เล่ม จะอยู่ต่อมาจากภาพประกอบหน้าบท

จากหนังสือทั้ง 3 เล่ม ผู้สอนได้แบ่งเนื้อหาเป็นบท เล่มแรก ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท มี 10 บท เล่มที่ 2 ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท2 มี 22 บท และเล่มสุดท้าย ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท มี 9 บท รวมทั้งสิ้น มี 41 บท ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีในการตั้งชื่อบทโดยการใช้ประโยค วลี และมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ด้วย ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1.2.1 การใช้ประโยค “ประโยคคือ หน่วยทางภาษาที่ประกอบด้วยคำหรือคำหลายคำเรียงต่อกันกรณีที่เป็นคำหลายคำเรียงต่อกัน คำเหล่านั้นต้องมีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์กันอย่างไรอย่างหนึ่ง ประโยคเป็นหน่วยทางภาษาที่สามารถสื่อความได้ว่าเกิดอะไรขึ้น หรืออะไรมีสภาพอย่างไร” (วิจิตรนั ภาณุพงศ์ และ คณะ, 2552: 91) ในหนังสือทั้ง 3 เล่มของคริสโตเฟอร์ ไรท์ พบการตั้งชื่อเรื่องเป็นประโยค ดังนี้

3.1.2.1.1 การใช้ประโยคบอกเล่า “ประโยคบอกเล่า หมายถึง ประโยคที่มีเนื้อความบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เป็นประโยคที่ไม่มีคำปฏิเสธ ไม่มีคำบ่งชี้แสดงคำถาม ขอร้อง หรือคำสั่ง ประโยคบอกเล่าอาจเริ่มต้นด้วยคำกริยา” (วิจิตรนั ภาณุพงศ์ และ คณะ, 2552: 108) บทที่ผู้เขียนใช้ประโยคบอกเล่าในการตั้งชื่อพบทั้งหมด 18 บทโดย แบ่งเป็น

ก. ประโยคบอกเล่าภาษาไทย บทที่มีการใช้ประโยคบอกเล่าภาษาไทยในการตั้งชื่อบท พบเพียงบทเดียว คือ เศษฝรั่ง ไปเรียนฝรั่งเสศ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้ประโยคบอกเล่าแต่เป็นประโยคบอกเล่าที่น่าสนใจ สะดุดหู เพราะเป็นการเล่นคำ ระหว่างคำว่า “เศษฝรั่ง” กับคำว่า “ฝรั่งเสศ” ซึ่งเศษฝรั่งในที่นี้ผู้เขียนหมายถึงตัวเองเพราะคนไทยส่วนใหญ่จะเรียกชาวต่างชาติที่เป็นคนแถบยุโรปหรือแถบอเมริกาว่า “ฝรั่ง” แต่ผู้เขียนเป็นลูกครึ่ง ไม่ใช่ฝรั่งเต็มตัว จึงเรียกตัวเองว่า “เศษฝรั่ง” นอกจากนั้นยังแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนไม่ใช่ภาษาไทยได้ดี มีการเล่นคำพ้องเสียง เศษ-เสศ มาสลับกันจนทำให้เกิดความหมายที่ล้อเลียนตนเองอย่างมีอารมณ์ขัน

ข. ประโยคบอกเล่าภาษาอังกฤษ บทที่มีการใช้ประโยคบอกเล่าภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อบท พบ 17 บท คือ Let me look at my talking dick !! I ate Mama last night !! I have men !! Let’s go to RCA at 4 o’clock ! I was born on January Two Two Five Two Two !! I work here two years ago!! I went to Pattaya with your wife !! I must not to go to school tomorrow !! It have a very traffic jam! This one same same , that one no same !! I’m so frightening !! I like to

eat Japan food !!?? Hey you farang, this is a book!! You should go to Phuket Iceland!! You are my sole mate !!It's up to you !! และ This is your Captain speaking!!

จากการตั้งชื่อโดยใช้ประโยคบอกเล่าภาษาอังกฤษพบว่า ชื่อบทข้างต้นพบว่า เป็นการตั้งชื่อที่ไม่ถูกต้องกับหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีรายละเอียดดังนี้

1. การตั้งชื่อบทแบบผิดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ พบ 2

บท คือ I work here two years ago!! และ This one same same, that one no same!!

ตัวอย่าง

I work here two years ago!!

เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพราะผู้พูดต้องการจะบอกว่า ฉันทำงานที่นี่มา 2 ปีแล้ว ผู้พูด พูดโดยเรียงคำในประโยคแบบประโยคภาษาไทยแต่ผิดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ประโยคที่แท้จริงควรจะพูดว่า I have been working here for two years.

2. การตั้งชื่อแบบใช้คิดพิศความหมาย พบ 7 บทคือ

Let me look at my talking dick!! I ate Mama last night!! I have men!! I was born on January Two, Two Five Two Two!! Let's go to RCA at 4 o'clock! I went to Pataya with your wife!! และ I am so frightening!!

ตัวอย่าง

I ate Mama last night!!

เป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแต่ใช้คำพิศความหมาย เพราะผู้พูดต้องการบอกว่า เมื่อคืนนี้ฉันกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป แต่ผู้พูดเรียกบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปว่า มามา เพราะเป็นชื่อยี่ห้อของบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป แต่คำว่า Mama ในภาษาอังกฤษแปลว่า แม่ ประโยคที่ถูกต้องควรจะพูดว่า I ate instant Noodle last night.

3. การตั้งชื่อโดยใช้คำที่ออกเสียงผิด พบ 1 บท คือ

You should go to Phuket Iceland!!

ตัวอย่าง

You should go to Phuket Iceland!!

ประโยคข้างต้นแปลว่า คุณควรไปเกาะน้ำแข็งภูเก็ต เป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่สิ่งที่ผู้พูดต้องการพูดคือ คุณควรไปเกาะภูเก็ต เพราะผู้เขียนออกเสียงคำว่า Island ที่แปลว่า เกาะ ไปเป็น Iceland ที่แปลว่าเกาะน้ำแข็ง ทำให้ความหมายผิดไป

4. การตั้งชื่อโดยใช้คำผิดหน้าที่ พบ 4 บท คือ I

must not to go to school tomorrow!! It have a very traffic jam today!! I like to eat Japan food!!?? และ You are my sole mate!!

ตัวอย่าง

I like to eat Japan food!!??

ประโยคข้างต้นเป็นประโยคที่ใช้คำผิดหน้าที่ เพราะผู้พูดต้องการพูดว่า ฉันชอบกินอาหารญี่ปุ่น ประโยคข้างต้นใช้คำนามคือคำว่า Japan มาขยายคำว่า food ซึ่งเป็นการใช้คำผิดหน้าที่ ประโยคที่ถูกต้องคือ I like to eat Japanese.

การใช้ประโยคที่ผิดเหล่านี้มาตั้งชื่อบทก็เพื่อจะอธิบายว่า ประโยคเหล่านี้ผิดอย่างไร เพื่อที่จะบอกว่าประโยคที่ถูกต้องจะเป็นอย่างไร

จากที่กล่าวมาจะพบว่าผู้เขียนใช้ประโยคบอกเล่าที่เป็นภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อบทมากกว่าประโยคบอกเล่าที่เป็นภาษาไทยถึง 14 บท อนุมานได้ว่า ผู้เขียนต้องการสอนภาษาอังกฤษจึงพยายามยกตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษที่คนไทยมักใช้ผิดโดยไม่ทราบ เพื่อเป็นการนำเข้าสู่การสอนการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องต่อไป

3.1.2.1.2 การใช้ประโยคคำถาม ในหนังสืออุเทศภาษาไทย ชุด

บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม ๓ : ชนิดของคำ วลี ประโยคและสัมพันธสาร กล่าวว่าไว้ว่า“ประโยคคำถาม หมายถึง ประโยคที่มีคำถาม เช่น ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ก็ ทำไร หรือมีคำถามลงท้ายแสดงคำถาม ไหม หรือ เช่น” (วิจิตร ภาณุพงศ์ และ คณะ, 2552: 108) บทที่ผู้เขียนใช้ ประโยคคำถามในการตั้งชื่อพบทั้งหมด 12 บท การใช้ประโยคคำถามก็ทำให้ผู้อ่านรู้สึกที่กำลังพูดคุยกับผู้เขียน นอกจากชื่อบทจะเป็นการตั้งคำถามกับผู้อ่านแล้ว ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ในเนื้อหา ขวนให้ผู้อ่านติดตามเนื้อหาที่ผู้เขียนอยากจะนำเสนอ การใช้ประโยคคำถามในการตั้งชื่อเรื่องมีรายละเอียดดังนี้

ก. ประโยคคำถามภาษาไทย บทที่มีการใช้ประโยคคำถามภาษาไทย ในการตั้งชื่อเพียงอย่างเดียว พบ 6 บท คือ วันนี้คุณคิมนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง? ครูเป็นฝรั่งหรือเปล่า?!? วัฒนธรรมคืออะไร? เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี? ไปทำงานกับบริษัทฝรั่งดีไหม? และ ตกลงเกรงใจอะไร จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้ประโยคคำถามที่คนส่วนใหญ่มักสงสัยกัน เช่น ครูเป็นฝรั่งหรือเปล่า?!? เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี? ไปทำงานกับบริษัทฝรั่งดีไหม? เมื่อใช้คำถามเหล่านี้ในการตั้งชื่อทำให้ผู้อ่านสนใจใคร่รู้ในเนื้อหาเพราะผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนจะต้องมีคำตอบให้ในเนื้อหาอย่างแน่นอน และประโยคคำถามอีกส่วนหนึ่งเป็นประโยคที่ผู้เขียนกระตุ้นให้ผู้อ่านเอามาข้อนถามตัวเอง เช่น วันนี้คุณคิมนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง? และ ตกลงเกรงใจแปลว่าอะไร? คำถามเหล่านี้กระตุ้นให้ผู้อ่านคิดและอยากหาคำตอบ

ข. ประโยคคำถามภาษาอังกฤษ บทที่ใช้ประโยคคำถาม

ภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อเพียงอย่างเดียว พบ 4 บท คือ How are you today? What do you do now? Are you a prostitute? และ What is she like? จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้ประโยคที่เรามักจะได้ยินกันอยู่เสมอ ๆ แต่ไม่ค่อยมีใครเข้าใจความหมายแท้จริงของประโยคเหล่านี้การใช้ประโยคคำถามเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านสนใจใคร่รู้ในเนื้อหามากขึ้นเพราะเป็นประโยคที่ผู้อ่านมีความรู้บางส่วนอยู่แล้วและผู้เขียนก็เพียงแต่ชี้แจงและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับผู้อ่านเท่านั้น

ค. ประโยคคำถามภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บทที่ใช้ประโยค

คำถามทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษปนกันในการตั้งชื่อ พบ 2 บท คือ Go Inter ดีไหม? และ What

is a กิ๊ก? ผู้เขียนใช้คำศัพท์ภาษาไทยและภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อบทก็เพื่อเรียกร้องให้ผู้อ่านสนใจ เพราะ คำว่า “Go Inter” และ “กิ๊ก” เป็นคำศัพท์ที่ติดหูติดปากของคนไทยและนำมาใช้กับประโยค ภาษาอังกฤษด้วย Go Inter คนไทยมักใช้คำศัพท์นี้เมื่อจะต้องทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับชาวต่างชาติ เช่น การไปเรียนหรือไปทำงานต่างประเทศ หรือต้องทำงานร่วมกับชาวต่างชาติ ส่วนคำว่า กิ๊ก เป็นคำ สแลงที่คนในกลุ่มวัยรุ่นใช้เรียกคนที่มีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว แต่ไม่ใช่คู่รักของตน การใช้ประโยค เหล่านี้ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนมีคำศัพท์ที่ถูกต้องในเนื้อหาในบทนั้นๆ

การตั้งชื่อบทพบว่ามีกรตั้งชื่อบททั้งประโยคบอกเล่าและประโยคคำถาม มีการใช้ทั้ง ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และพบว่าการตั้งชื่อบทเหล่านี้เป็นการเรียกร้องความสนใจของผู้อ่าน นั้นเอง

3.1.2.2 การใช้วลี

“วลี หมายถึง หน่วยทางภาษาที่ใช้เป็นส่วนประกอบของประโยค เมื่อประกอบเข้าใน ประโยคแล้ว วลีย่อมทำหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่ง ได้แก่ ภาคประธาน ภาคแสดง หรือส่วนขยาย วลี อาจประกอบด้วยคำ ๑ คำ หรือคำหลายคำก็ได้ วลีมี ๕ ประเภท ได้แก่ นามวลี ปริมาณวลี กริยาวลี บุพบทวลี หรือวิเศษณ์วลี” (วิจิตร ภาณุพงศ์ และ คณะ, 2552: 66) จากหนังสือทั้ง 3 เล่ม คือ ฝรั่ง เข้าใจ คนไทยเก๋ท ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท และ ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท พบว่ามีกรใช้วลีในการตั้ง ชื่อบท ทั้งหมด 11บท รายละเอียดมีดังนี้

3.1.2.2.1 วลีภาษาไทย บทที่มีการใช้วลีภาษาไทยตั้งชื่อบท พบ 5 บท คือ การมาของลูกครึ่งควบลูก วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง แกงกะหลู มิตร และ ปิงปองภาษาอังกฤษจากชื่อบททั้ง 5 บทนี้จะเห็นได้ว่ามี 2 บทที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการประวัติ ของผู้เขียน คือ การมาของลูกครึ่งควบลูก และ ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง อีก 3 บท เป็นวิธีการเรียน ภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จ คือ วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ แกงกะหลูมิตร และ ปิงปอง ภาษาอังกฤษ

3.1.2.2.2 วลีภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ บทที่มีการใช้วลีภาษาไทย ปนภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อบท พบ 5 บท คือ Cross-Culture : วัฒนธรรมแห่งอนาคต The Communicator : นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่ fitness ภาษาอังกฤษ คุณครูละมุดกับอาจารย์ Johnnie และ tense แปลว่า เกร็ง

จะเห็นได้ว่าทั้ง 5 บทที่กล่าวมานี้ผู้เขียนใช้ภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อทั้งหมด เช่น Cross-Culture : วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ คำว่า Cross-Culture เป็นภาษาอังกฤษ และคำว่า วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาไทย เป็นต้น

3.1.2.2.3 วลีภาษาอังกฤษ บทที่มีการใช้วลีภาษาอังกฤษตั้งชื่อบทเพียงบทเดียว คือ Hip Hip Hooray !! จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้วลีที่ ผู้อ่านไม่คุ้นเคยหรืออาจจะไม่เคยได้ยินมาก่อน คือ Hip Hip Hooray!! ทำให้ผู้อ่านอยากทราบความหมายของวลีนั้น เมื่อผู้เขียนนำวลีเหล่านี้มาตั้งชื่อบทจึงทำให้ผู้อ่านสนใจติดตามเนื้อหา

จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนใช้วลีที่เป็นภาษาไทยและวลีที่เป็นภาษาอังกฤษปนภาษาไทย อย่างละ 5 บท และ ใช้วลีที่เป็นภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ 2 บท ถึงแม้ว่าในการใช้วลีในการตั้งชื่อบทนี้จะมีการใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษแต่บทเหล่านั้นก็เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติของผู้เขียนและเทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนทั้ง 2 บทที่ใช้วลีภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อบทนั้นก็ป็นเนื้อหาเกี่ยวกับไวยากรณ์ทั้งสิ้น และยังมีชื่อบทอีก 5 บทที่ใช้วลีภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อบท แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนยังเน้นการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนมากกว่าภาษาไทยและการตั้งชื่อบทโดยใช้คำสแลง เช่น คุณครูละมุด หรือการใช้วลีที่ผู้อ่านอาจจะไม่ทราบความหมายทำให้ชื่อบทน่าสนใจมากขึ้น

3.1.2.3 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

เครื่องหมายวรรคตอน น. เครื่องหมายต่างๆ ที่ใช้ประกอบในการเขียนข้อความ
เช่น จุลภาค (,) มหัพภาค (.) ประจัญ (?) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 262)

การใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบทั้งหมด 3 ชนิด คือ การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) การใช้เครื่องหมายประจัญ (?) และการใช้เครื่องหมายประจัญและเครื่องหมายอัศเจรีย์ด้วยกัน (?!)

3.1.2.3.1 เครื่องหมายอัศเจรีย์(exclamation mark) (!)

การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ (exclamation mark) (!) มีหลักเกณฑ์การใช้ตามหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนของราชบัณฑิตยสถานดังนี้

1. ใช้เขียนหลังคำ วลี หรือประโยคที่เป็นคำอุทาน
2. ใช้เขียนหลังคำเลียนเสียงธรรมชาติเพื่อให้ผู้อ่านทำเสียงได้เหมาะสมกับเหตุการณ์ในเรื่องนั้นๆ เมื่อไม่สามารถจะเขียนให้ถูกต้องเป็นตัวหนังสือได้
3. ใช้เขียนหลังข้อความสั้นๆ ที่ต้องการเน้นเป็นคำสั่งหรือคำเตือนเป็นต้น

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 24)

ฉะนั้นการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์คือการใช้เครื่องหมายนี้หลังคำอุทาน คำเลียนเสียงธรรมชาติ หรือคำสั่งและคำเตือน และใช้เครื่องหมายนี้เพียงครั้งเดียว การตั้งชื่อในหนังสือทั้ง 3 เล่มของ คริสโตเฟอร์ ไรท์ พบว่า

ก. เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!)การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ พบ 2 บท

คือ Let's go to RCA at 4 o'clock!!และ It have a very traffic jam!

ข. เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกันสองครั้ง (!!) การใช้เครื่องหมาย

อัศเจรีย์ซ้ำกันสองครั้งพบทั้งหมด 15 บท คือ Let me look at my talking dick !! I ate Mama last night !! Hip Hip Hooray ! !I have men !! I was born on January Two. Two Five Two Two !! I work here two years ago!! I went to Pattaya with your wife !! I must not to go to school tomorrow !! This one same same , that one not same !! I'm so frightening !! Hey you farang, this is a book!! It's up to you!! You should go to Phuket Iceland!! This is your Captain speaking!! และ You are my sole mate !!

จะเห็นได้ว่า การตั้งชื่อบทโดยใช้เครื่องหมาย อัศเจรีย์นั้นผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายว่าเมื่อเราเห็นประโยคนั้นก็ต้องตกใจเนื่องจากประโยคนั้นมีการใช้คำผิด หรือ ใช้ไวยากรณ์ผิด ซึ่งการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกันสองครั้งก็ยิ่งเพิ่มความน่าสนใจให้กับผู้อ่านเพราะหมายถึงการเตือนว่า ประโยคนั้น มีการใช้คำผิดหรือมีการใช้ไวยากรณ์ผิดและต้องระวังมากขึ้นไปกว่าการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์แค่ตัวเดียว ทั้งนี้เพื่อเป็นการทำให้ผู้อ่านสะดุดตากับเนื้อหาแล้วลองพิจารณาว่าชื่อบทดังกล่าวใช้คำที่ผิดทำให้ผู้อ่านอยากจะค้นหาคำตอบที่ถูกในเนื้อหาในบทนั้นๆต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้เขียนได้ใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานเพียงข้อเดียว คือ การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์เพื่อเป็นการเตือน และผู้เขียนยังมีการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกัน 2 ครั้ง ซึ่งไม่มีในหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน

3.1.2.3.2. เครื่องหมายปรัศนี (question mark) (?)

การใช้เครื่องหมายปรัศนี (question mark) (?) มีหลักเกณฑ์การใช้ตามหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนของราชบัณฑิตยสถานดังนี้

1. เป็นเครื่องหมายที่ใช้เมื่อสิ้นสุดความหรือประโยคที่เป็นคำถามหรือใช้แทนคำถาม
2. ใช้หลังข้อความเพื่อแสดงความสงสัยหรือไม่แน่ใจ มักเขียนในวงเล็บ

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 23)

การใช้เครื่องหมายปรัศนีใช้เมื่อสิ้นสุดข้อความหรือที่เป็นประโยคคำถามหรือหลังข้อความที่ไม่แน่ใจหรือสงสัย ในหนังสือของคริสโตเฟอร์ ไรท์ พบการใช้เครื่องหมายปรัศนีดังนี้

ก. เครื่องหมายปรัศนี (?) การใช้เครื่องหมายปรัศนี พบทั้งหมด 10 บท คือ วันนี้คุณดื่มนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง? Go Inter ดีไหม? How are you today? What do you do now? Are you a prostitute? What is she like? วัฒนธรรมคืออะไร? เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่ง? ไปทำงานกับบริษัทฝรั่งดีไหม? และ What is a กิ๊ก?

การใช้เครื่องหมาย ปรัศนี ก็เพื่อเป็นการตั้งคำถามกับผู้อ่าน นอกจากจะเป็นการใช้เครื่องหมายกับประโยคคำถามตามหลักไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษแล้ว ยังเป็นการให้ผู้อ่านถามตัวเองด้วยการใช้เครื่องหมายนี้ ทำให้ผู้อ่านต้องการจะติดตามเนื้อหาในบทนั้นต่อไปเพราะ การตั้งชื่อบทด้วยประโยคคำถาม เป็นการบอกให้ผู้อ่านทราบว่า เนื้อหาในบทนั้นๆ มีคำตอบและข้อเสนอแนะให้อยู่แล้ว

3.1.2.3.3 การใช้เครื่องหมายปรัศนี (question mark) (?)และเครื่องหมายอัศเจรีย์(exclamation mark)(!)ด้วยกัน

ก. เครื่องหมายปริศนีและเครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้อนกัน(?!?)การใช้เครื่องหมาย ปริศนีและเครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้อนกัน คือ มีเครื่องหมาย ๓ เครื่องหมายซ้อนกันอยู่ คือ เครื่องหมายปริศนีตามด้วยเครื่องหมายอัศเจรีย์และปิดด้วยเครื่องหมายปริศนี พบเพียงหนึ่งบท คือ ครู เป็นฝรั่งหรือเปล่า!?!?

ข. เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกันสองครั้งและเครื่องหมายปริศนีซ้ำกันสองครั้ง (!!?) การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกันสองครั้งและเครื่องหมายปริศนีซ้ำกันสองครั้งคือ มี เครื่องหมายซ้อนกัน ๔ เครื่องหมาย คือ เครื่องหมายอัศเจรีย์ ๒ เครื่องหมายและตามด้วยเครื่องหมาย อัศเจรีย์สองเครื่องหมาย พบเพียงหนึ่งบท คือ I like to eat Japan food !!??

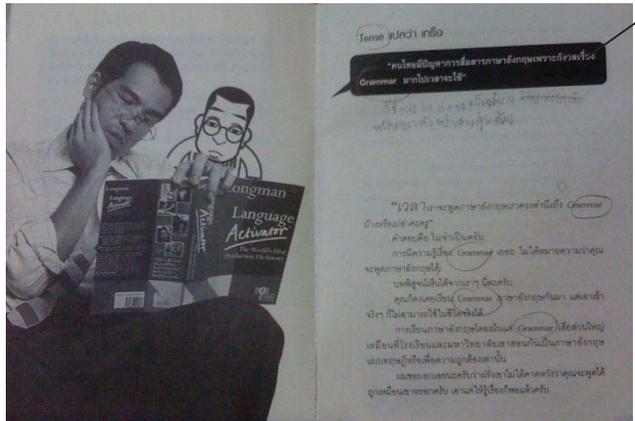
การตั้งชื่อบทโดยการ ใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์และปริศนีด้วยกันนั้น อนุมานได้ว่า ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายกับชื่อบทนั้นด้วยแสดงความรู้สึกประหลาดใจและความรู้สึกสงสัยด้วย

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้เครื่องหมายวรรคตอนประกอบการตั้งชื่อบท 3 กลวิธี การใช้เครื่องหมายวรรคตอนดังกล่าวผู้เขียนไม่ได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนไปตามกฎเกณฑ์ของ ราชบัณฑิตยสถาน แต่จะเป็นการทำให้ผู้อ่านสะดุดตาเพื่อเรียกร้องความสนใจ และเป็นการสร้างความรู้สึกสนใจใคร่รู้ให้แก่ผู้อ่าน เป็นการใส่อารมณ์ความรู้สึกลงไปคล้ายกับภาษานิยมในสื่อ อินเทอร์เน็ต ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกำลังคุยกับผู้เขียน ไม่รู้สึกเบื่อและตึงเครียดกับการอ่านหนังสือเล่ม นั้น

3.1.3 สารสำคัญ คือ ใจความสำคัญของเนื้อหาในบทนั้นที่ผู้เขียนต้องการเน้นย้ำกับผู้อ่านอีกครั้งก่อนอ่านเนื้อเรื่อง มีรูปเป็นกล่องข้อความที่เป็นเหมือนคำพูดที่ออกมาจากปากผู้เขียนใน ภาพประกอบหน้าบท สารสำคัญพบเฉพาะในหนังสือฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท เท่านั้น พบจำนวน 9 บท มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง tense แปลว่า เกร็ง

สารสำคัญ

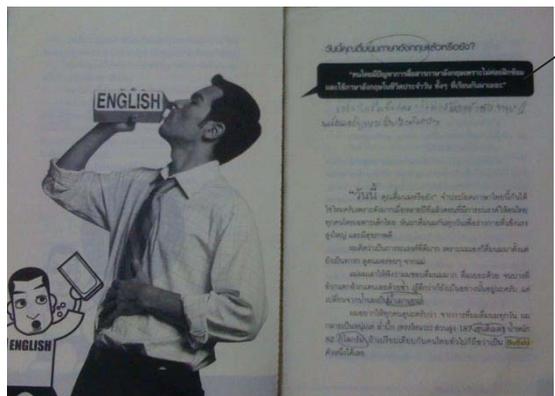

(ที่มา : ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 96-97)

จากตัวอย่างด้านบนเป็นสารสำคัญในบท tense แปลว่า เกร็ง สารสำคัญในบทนี้กล่าวว่า “คนไทยมีปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะกังวลเรื่อง Grammar มากไปเวลาจะใช้” สารสำคัญเป็นข้อความที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบท เพราะเนื้อหาใน tense แปลว่า เกร็ง จะกล่าวถึงคนที่มีความกังวลเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากเกินไป ทำให้ไม่สามารถสื่อสารออกไปได้ แต่ผู้เขียนกล่าวว่า ในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษนั้น การใช้ไวยากรณ์ไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด เพียงแค่ผู้ใช้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างไหลลื่นและสื่อสารได้เข้าใจก็เพียงพอแล้ว

ตัวอย่าง วันนี้คุณดื่มนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง ?

สารสำคัญ

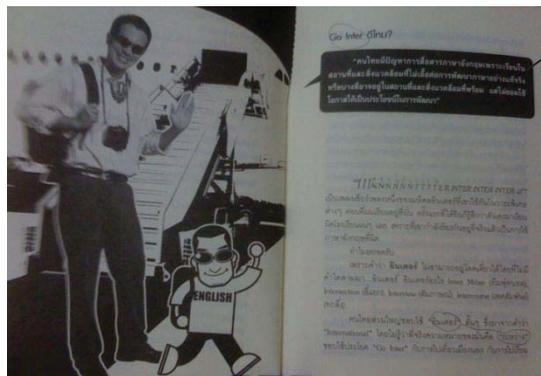

(เข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 126-127)

จากตัวอย่างด้านบนเป็นสารสำคัญในบท วันนี้คุณดื่มนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง ? สารสำคัญในบทนี้กล่าวว่า “คนไทยมีปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะไม่ค่อยฝึกซ้อมและใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทั้งๆ ที่เรียนกันมาเยอะ” สารสำคัญเป็นข้อความที่มีความสัมพันธ์กับ

เนื้อหาในบท เพราะเนื้อหาใน วันนี้คุณคิมนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง? ผู้เขียนได้กล่าวเปรียบเทียบว่าภาษาอังกฤษก็มีความประโยชน์เหมือนนม แต่การที่จะทำให้ร่างกายแข็งแรงจะต้องคิมนมเป็นประจำ เหมือนกับการฝึกใช้ภาษาอังกฤษทุกวันจะทำให้เราใช้ภาษาอังกฤษได้เก่งขึ้น และจะเป็นประโยชน์มากขึ้นเมื่อเราต้องสื่อสารกับชาวต่างชาติ

ตัวอย่าง Go Inter ดีไหม?

สารสำคัญ

(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ๆ 2551: 168-169)

จากตัวอย่างด้านบนเป็นสารสำคัญในบท Go Inter ดีไหม? สารสำคัญในบทนี้กล่าวว่า “คนไทยมีปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะเรียนในสถานที่และสิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาภาษาอย่างแท้จริงหรือบางทีอาจอยู่ในสถานที่และสิ่งแวดล้อมที่พร้อม แต่ไม่ยอมใช้โอกาสให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนา” สารสำคัญเป็นข้อความที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบท เพราะเนื้อหาใน Go Inter ดีไหม? กล่าวว่าคนส่วนใหญ่มักคิดว่าการไปใช้ชีวิตหรือไปเรียนต่างประเทศหรือการเรียนในโรงเรียนนานาชาติจะทำให้ภาษาอังกฤษดีขึ้น แต่ผู้เขียนกล่าวว่าเราสามารถทำให้ภาษาอังกฤษของเราดีขึ้นได้โดยไม่ต้องไปต่างประเทศและเรียนในโรงเรียนนานาชาติ โดยการ ฝึกใช้ภาษาอังกฤษหรือการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ เป็นต้น บางคนทีไปใช้ชีวิตไปเรียนอยู่ต่างประเทศก็ไม่ได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเลยเพราะไม่ใฝ่หาความรู้ด้วยตัวเอง

สารสำคัญคือใจความสำคัญของเนื้อหาในบท จะช่วยทำให้ผู้อ่านทราบถึงเนื้อหาคร่าว ๆ ในบทนั้นก่อนจะอ่านเนื้อหาทั้งหมด สารสำคัญมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาและข้อบททุกบท การมีสารสำคัญทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาในบทได้ง่ายขึ้น

3.1.4 เนื้อหา คือสิ่งที่อยู่ต่อลงมาจากชื่อเรื่องและสารสำคัญ เป็นส่วนที่ยาวที่สุดในบท เนื้อหาจะประกอบไปด้วย คำนำ เนื้อเรื่อง และ สรุป มีรายละเอียดดังนี้

3.1.4.1 คำนำ

คำนำเป็นส่วนของบทความส่วนแรกที่ทำหน้าที่เปิดประเด็นเข้าสู่เรื่อง เป็นการบอกให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนจะเขียนอะไร เพื่อชักนำให้ผู้อ่านสนใจเนื้อเรื่องต่อไป

จากหนังสือทั้งสามเล่มคือ ฝรั่งเศสเข้าใจคนไทยเก๊ท ฝรั่งเศสเข้าใจคนไทยเก๊ท2 และ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจคนไทยไม่เก๊ท มีจำนวนเนื้อหา 41 บท ผู้เขียนใช้กลวิธีการเขียนคำนำ 7 3 แบบ คือ การอธิบาย การยกตัวอย่าง และการเล่าเรื่องมีรายละเอียดดังนี้

3.1.4.1.1 คำนำโดยใช้การอธิบาย

ชุมสาย สุวรรณชมภู (2553) กล่าวไว้ในหนังสือกับการสื่อสารว่า “อธิบายโวหาร คือโวหารที่ทำให้ความคิดเรื่องหนึ่งกระจ่างชัดเจนขึ้น มักใช้ในงานเขียนทางวิชาการและตำรับตำราต่างๆ โดยมีจุดประสงค์จะนำประเด็นที่สงสัยมาอธิบายให้เข้าใจแจ่มแจ้ง การเล่าเรื่องบางตอนถ้ามีประเด็นที่เป็นปัญหาที่อาจใช้อธิบายโวหารเสริมความต่อนั้นจนเรื่องกระจ่างชัดเจนขึ้น บางท่านจึงถือว่าอธิบายโวหารเป็นส่วนหนึ่งของบรรยายโวหาร อธิบายโวหารนี้มักใช้อธิบายกระบวนการ การวิเคราะห์หรือจำแนกเนื้อหาออกเป็นประเภทหรือเป็นพวก และอธิบายความหมายของคำ”

การอธิบายนั้นมีหลายรูปแบบซึ่งผู้เขียนสามารถเลือกใช้ได้ตามลักษณะงานเขียน การอธิบายในคำนำของหนังสือสามเล่มนี้พบ 3 แบบ นั่นคือ อธิบายด้วยการยกตัวอย่าง อธิบายโดยการเปรียบเทียบ และ อธิบายด้วยการชี้สาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน มีรายละเอียดดังนี้

ก. อธิบายด้วยการยกตัวอย่าง

การอธิบายด้วยวิธีการยกตัวอย่าง คือการใช้ตัวอย่างที่มีอยู่มาประกอบเพื่อให้ผู้อ่านผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจนขึ้น

การอธิบายด้วยการยกตัวอย่างนั้นเป็นกลวิธีการเขียนคำนำที่พบมากที่สุด คือพบทั้งหมด 25 บท ดังนี้ ครูเป็นฝรั่งหรือเปล่า?!! Go Inter ดีไหม ? How are you today ? What do you do now ? Let me look at my talking dick !! I ate Mama last night !! Hip Hip Hooray !! I have men !! Are you a prostitute ? Let's go to RCA at 4 o'clock I was born on January Two. Two Five Two Two !! I work here two years ago!! I went to Pattaya with your wife !! I must not to go to school tomorrow !! What is she like? It have a very traffic jam! I'm so frightening !! I like to eat Japan food !!?? Hey you farang, this is a book!! It's up to you!! You should go to Phuket Iceland!! This is your Captain speaking!! You are my sole mate !! วัฒนธรรมคืออะไร ? และ วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ ตัวอย่าง Go Inter ดีไหม ?

“I I I N N N N N N T T T T T E R INTER INTER INTER เฮ” !

เป็นเพลงเชียร์เพลงหนึ่งของมหิดลอินเตอร์ที่เขาใช้ในวาระพิเศษต่างๆตอนที่ผมเรียนอยู่ที่นั่น ครั้งแรกที่ได้ยินก็รู้สึกตัวเองมาเรียนผิดโรงเรียนแน่ๆ เลย เพราะที่เขากำลังร้องกันอยู่ก็จริงแล้วเป็นการใช้ภาษาอังกฤษที่ผิด

ทำไมหรือครับ

เพราะคำว่า อินเตอร์ ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวโดยที่ไม่มีคำใดตามมา...อินเตอร์ อินเตอร์อะไร Inter Milan (ทีมฟุตบอล), Intersection (สี่แยก), Interview (สัมภาษณ์), Intercourse (เพศสัมพันธ์) (ทะลิ่ง)(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2, 2551:169)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้เขียนคำนำโดยการอธิบายแบบยกตัวอย่าง โดยย่อหน้าแรก ผู้เขียนกล่าวถึงเพลงเชียร์ของมหาวิทยาลัยมหิดลอินเตอร์ว่าเป็นการใช้คำว่า inter ผิด และย่อหน้าที่สองก็ได้อธิบายเพิ่มเติมโดยการยกตัวอย่างของการใช้คำว่า inter ที่ถูกต้อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจยิ่งขึ้น

ข. อธิบายโดยการเปรียบเทียบ

การอธิบายด้วยการเปรียบเทียบ เป็นการอธิบายที่แสดงให้เห็นถึงความเหมือนและความต่างของสิ่งที่ผู้อ่านคุ้นเคยกับสิ่งใหม่ วิธีนี้เหมาะจะใช้กับการอธิบายถึงสิ่งแปลกใหม่ที่ผู้อ่านไม่เคยรู้จักมาก่อน

การอธิบายด้วยการเปรียบเทียบ พบทั้งหมด 5 บท นั่นคือ ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง
 ปิงปองภาษาอังกฤษ fitness ภาษาอังกฤษ Cross-Culture : วัฒนธรรมแห่งอนาคต และ ตกลงเกรงใจ
 ว่าอะไร

ตัวอย่าง ปิงปองภาษาอังกฤษ

คุณอาจจะงงอีกครั้งว่าทำไมแต่ละบทของผมถึงได้มีชื่อแปลกๆ ผมกำลังหมายถึงอะไรอยู่
 หรือ คนอังกฤษเล่นปิงปองหรือเปล่าหรือผมกำลังพูดถึงกีฬาใหม่คล้ายๆ ปิงปอง หรือไม่แน่
 ไอ้คริส มันกำลังทะเล่ถึงพูดถึงการแสดงอย่างหนึ่งที่ คุณจะเห็นได้ตาม “Pat Pong Seck Show” หรือ
 เปลา่

ที่จริงแล้วสิ่งที่ผมกำลังจะบอกก็คือ การสนทนาภาษาอังกฤษนั้นก็เหมือนกับการเล่น
 ปิงปองนั่นเอง

การเสิร์ฟลูกปิงปองเปรียบได้กับการเสิร์ฟคำถามไปยังคู่เล่นของคุณ เขาจะรับลูกปิงปอง
 จากคุณ โดยการตอบคำถามแล้วตอบลูกกลับมาด้วยคำถามใหม่เพื่อให้คุณ (ตอบ) รับ (ฝรั่งเข้าใจ คน
 ไทยเก๋ท, 2551: 67)

จากตัวอย่าง ในย่อหน้าแรกผู้เขียนได้กล่าวถึงชื่อบทว่าเป็นการตั้งชื่อแบบแปลกๆ แล้ว
 จึงมาเฉลยในย่อหน้าที่สองว่าชื่อบทปิงปองภาษาอังกฤษนั้นหมายถึงการสนทนาภาษาอังกฤษเปรียบ
 เหมือนการเล่นปิงปอง แล้วอธิบายขยายความเปรียบเทียบต่อในย่อหน้าที่สาม ว่าการสนทนา
 ภาษาอังกฤษก็เหมือนกับการเล่นปิงปองที่คู่สนทนาจะต้องมีการตอบคำถามของฝ่ายตรงข้ามและตั้ง
 คำถามกลับ เหมือนการเล่นปิงปองที่มีการรับลูกปิงปองและตีลูกกลับไปให้ฝ่ายตรงข้ามรับ

ก. อธิบายด้วยการชี้สาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน

การอธิบายด้วยการชี้สาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน คือการอธิบายให้เห็นว่าถ้าเหตุ
 เป็นอย่างนี้แล้วผลจะเป็นอย่างไร หรือการที่ผลเป็นอย่างนั้นมาจากสาเหตุใด

การอธิบายด้วยการชี้สาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน พบทั้งหมด 4 บท นั่นคือ
 The Communicator : นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่ เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี? ไปทำงานกับบริษัทฝรั่งดี
 ไหม? และ What is a กิ๊ก?

ตัวอย่าง เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี

มีคนถามเยอะครับว่า คุณพ่อคุณแม่เลี้ยงดูผมมายังไงถึงได้สองภาษาและมีสองวัฒนธรรมในตัว เขาไม่ตีกันตายหรือ เพราะต้องมีความขัดแย้งกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องภาษาหรือวัฒนธรรมในการเลี้ยงดูและอีกหนึ่งคำถามที่ผมเริ่มเจอมากขึ้นตอนนี้คือ พ่อแม่ควรเลี้ยงดูอย่างไรให้เก่งภาษา เป็นเด็กเก่ง และใช้ชีวิตมีประสิทธิภาพในโลกที่วัฒนธรรมนั้นเปลี่ยนไป

ที่จริงเท่าที่ผมจำความได้ ตอนแรกพ่อกับแม่ผมก็เหมือนจะขัดแย้งกันบ่อยกับวิธีเลี้ยงดู เพราะแม่ผมอยากเลี้ยงแบบวัฒนธรรมไทยในขณะที่พ่ออยากเลี้ยงแบบวัฒนธรรมฝรั่ง แต่พอเลี้ยงไปเลี้ยงมาผมว่าท่านทั้งสองเริ่มเห็นว่าวิธีการเลี้ยงดูแบบฝรั่งและไทยมีทั้งข้อดีและข้อเสีย เหมือนกันเขาเลยตกลงเริ่มเลี้ยงผมกับน้องสาวแบบวัฒนธรรมผสม Cross-Culture โดยเอาข้อดีของการเลี้ยงดูของไทยและฝรั่งมาประยุกต์ใช้ ผมว่านี่คือกุญแจที่ทำให้ผมมาได้ไกลขนาดนี้และประสบความสำเร็จในชีวิตได้ Thanks Mum and Dad!(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท, 2551: 89-90)

จากตัวอย่างผู้เขียน ได้เล่าว่าพ่อกับแม่ของเขามีความขัดแย้งกันในเรื่องการเลี้ยงดู เพราะฝ่ายพ่อของเขอยากเลี้ยงดูแบบฝรั่ง ส่วนฝ่ายแม่ของเขอยากเลี้ยงดูแบบไทย แต่สุดท้ายพ่อกับแม่ของเขาก็ตกลงกันได้โดยเลี้ยงดูแบบผสมผสานเลือกเอาข้อดีของวัฒนธรรมไทยและข้อดีของวัฒนธรรมฝรั่งมารวมกัน และผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าเพราะเขาถูกเลี้ยงมาแบบผสมระหว่างไทยกับฝรั่งจึงทำให้เขาประสบความสำเร็จในวันนี้ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นถึงสาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน

การอธิบายทั้งสามแบบเป็นการอธิบายขยายความเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อมากขึ้น ทั้งการอธิบายโดยการยกตัวอย่าง การอธิบายโดยการเปรียบเทียบ และการอธิบายด้วยการชี้สาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน แล้วแต่ว่าเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อ่นั้นเป็นเนื้อหาแบบไหน ทั้งนี้การใช้การอธิบายโวหารแบบการยกตัวอย่าง พบมากที่สุดอาจเนื่องมาจากเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อส่วนใหญ่เป็นประโยคหรือเป็นคำภาษาอังกฤษที่คนไทยมักจะพุดผิด การอธิบายแบบยกตัวอย่างจึงเป็นวิธีการที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายที่สุด

3.1.4.1.2 คำนำโดยใช้การยกตัวอย่าง

หุมนสาย สุวรรณชมภู (2553) กล่าวไว้ในหนังสือกับการสื่อสารไว้ว่า “สาธกโวหาร คือ โวหารที่ยกตัวอย่างหรือยกเรื่องราวมาประกอบเนื้อเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น ตัวอย่างหรือเรื่องราวที่ยกมาอาจเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์ หรือนิทานก็ได้ ข้อความที่เป็นสาธกโวหารนี้ต้องปรากฏรวมกับโวหารชนิดอื่น เช่น เทศนาโวหาร หรือ อธิบายโวหาร”

การเปิดเรื่องโดยใช้การยกตัวอย่างพบทั้งหมด 4 บท นั่นคือ คุณครูละมุดกับอาจารย์ Johnnietense แปลว่า เก๊จริง วันนี้คุณคี่มนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง ? และ This one same same , that one no same !!

ตัวอย่าง This one same same , that one no same !!

This one same same, that one no same !!

เป็นประโยคที่ภาษาอังกฤษที่เราจะได้ยินบ่อยๆ บนท้องถนนเมืองไทย โดยเฉพาะตามร้านค้าต่างๆ ที่ขายของกับฝรั่ง ฝรั่งคงเข้าใจว่าบรรดาพ่อค้าแม่ค้ากำลังพูดว่าอะไร แต่เชื่อผมเถอะครับว่าฝรั่งส่วนใหญ่เขารู้สึกคึบกับคุณและสบายหูมากขึ้น ถ้าคุณสามารถพูดได้อย่างถูกต้อง (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 156)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้ยกเอาประโยคที่พ่อค้าแม่ค้ามักจะพูดเป็นประจำเมื่อถูกฝรั่งถามเอามาเป็นประโยคเปิดเรื่อง นั่นคือประโยค This one same same, that one no same!! การยกเอาตัวอย่างขึ้นมาเป็นคำนำแบบนี้คือสาธกโวหาร

การอธิบายเรื่องราวต่างๆ มักมีการยกตัวอย่างประกอบในเนื้อเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจมากยิ่งขึ้น สาธกโวหารจึงมักถูกแทรกอยู่คู่กับโวหารอื่นอยู่เสมอ จากตัวอย่างข้างบนก็เช่นกันผู้เขียนเขียนคำนำด้วยการใช้การยกตัวอย่างและตามด้วยการอธิบายในย่อหน้าถัดมา

3.1.4.1.3 คำนำโดยใช้การเล่าเรื่อง

ชุมสาย สุวรรณชมภู (2553) กล่าวไว้ในหนังสือกับการสื่อสารไว้ว่า “บรรยายโวหารคือ โวหารเล่าเรื่องซึ่งเป็นการเล่าถึงเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน โดยชี้ให้เห็นถึงสถานที่เกิดเหตุการณ์ สาเหตุที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์ สภาพแวดล้อม บุคคลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผลที่เกิดจากเหตุการณ์นั้น เนื้อเรื่องที่บรรยายอาจเป็นเรื่องที่สมมุติหรือเรื่องจริงก็ได้ ตัวอย่างเรื่องที่ใช้นิยายโวหาร เช่น นิทานประวัติศาสตร์หรือตำนานของบุคคลหรือสถานที่และการเล่าเรื่องต่างๆ”

การเขียนคำนำโดยใช้การเล่าเรื่องพบน้อยที่สุดคือพบเพียง 3 บทเท่านั้น คือ แกงกะหลุมิตร เศษฝรั่งไปเรียนฝรั่งเศส และ การมาของลูกครึ่งควบลูก

ตัวอย่าง เกงกะถุมิตร

มีอยู่วันหนึ่งผมนั่งอยู่ในห้องพักอาจารย์ฝรั่งที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ผมก็กำลังนั่งคุยกับบรรดาฝรั่งในอารมณ์แบบซิดๆ ทันใดนั้นเองก็มีนักเรียนสาวสวยของผมคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องแน่นอนครับว่าเธอนั้นใส่ชุดมหาลัยแบบ XXS กระโปรงสั้นเสียดับ คือถ้ากระดุมมีชีวิตเจ้ากระดุมคงจะร้อง “โอ๊ยไม่ไหวแล้วนะ จะหลุดอยู่แล้ว ทำไมแกไม่ซื้อเสื้อตัวใหญ่กว่านี้วะ” น้องคนนั้นเข้าไม่ได้เข้าห้องเรียนผมเป็นเวลาสองอาทิตย์แล้ววันนั้นเธอจะมาหาผมเพื่อขอสอบย้อนหลัง ดังนั้นผมเลยต้องสอบสวนเธอเป็นภาษาอังกฤษสักหน่อย(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท, 2551: 43)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนได้เล่าเรื่องถึงเหตุการณ์ที่มีนักเรียนคนหนึ่งเข้ามาหาในห้องพักอาจารย์เพื่อขอสอบย้อนหลัง ผู้เขียนได้ใช้การเล่าเรื่องเล่าถึงลำดับเหตุการณ์และลักษณะรายละเอียดของนักเรียนที่เดินเข้ามา

การเล่าเรื่องหรือบรรยายโวหารทำให้ผู้อ่านเห็นรายละเอียดของเหตุการณ์ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นๆ ด้วยทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนอยู่ในเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเล่า ทำให้เกิดความสนุกสนานในการอ่านและอยากอ่านเนื้อหาต่อไปว่าจะเป็นอย่างไ

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าผู้เขียนใช้การเขียนคำนำโดยการอธิบายมากที่สุด เพราะพบถึง 34 บท เนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอคือการสอนภาษาอังกฤษเพราะฉะนั้นการอธิบายจึงเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด

3.1.4.2 กลวิธีการนำเสนอเนื้อหา

การนำเสนอเนื้อหาเป็นกลวิธีการที่สำคัญเพราะเนื้อหาและความรู้ทั้งหมดที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอจะมีความน่าสนใจทำให้ผู้อ่านต้องการอ่านต่อแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับกลวิธีการนำเสนอ การเลือกใช้กลวิธีการนำเสนอ มักขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอด้วย

วิธีการนำเสนอเนื้อหาของหนังสือทั้ง 3 เล่ม ผู้เขียนได้แบ่งเนื้อหาเป็นบท ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในแต่ละบท 4 กลวิธี คือ กลวิธีการกล่าวถึงตัวอย่างก่อนแล้วจึงกล่าวถึงหลักเกณฑ์ กลวิธีการกล่าวถึงหลักเกณฑ์ก่อนแล้วจึงอธิบายพร้อมยกตัวอย่าง กลวิธีการเปรียบเทียบ และ กลวิธีการกล่าวถึงประวัติของผู้เขียนประกอบเนื้อเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1.4.2.1 การยกตัวอย่างก่อนแล้วจึงกล่าวถึงหลักเกณฑ์ กลวิธีการ

ยกตัวอย่างก่อนแล้วจึงกล่าวถึงหลักเกณฑ์คือกลวิธีที่ผู้เขียนจะยกตัวอย่างของคำหรือประโยคภาษาอังกฤษที่คนไทยมักจะใช้ผิดบ่อยๆ มาเป็นตัวอย่างก่อนหลายๆตัวอย่าง และบอกว่าคำที่ถูกต้องควรใช้คำไหนและออกเสียงอย่างไร จากนั้นจึงอธิบายเป็นหลักเกณฑ์ ดังเช่น

ตัวอย่าง แกงกะหล่ำมิตร

มีอยู่วันหนึ่งผมนั่งอยู่ในห้องพักอาจารย์ฝรั่งที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ผมก็กำลังนั่งคุยกับบรรดาฝรั่งในอารมณ์แบบซิดๆ ทันใดนั้นเองก็มีนักเรียนสาวสวยของผมคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องแน่นอนครับว่าเธอนั้นใส่ชุดมหา'ลัยแบบ XXS กระโปรงสั้นเสื้อมัดยัด คือถ้ากระดุมมีชีวิตเจ้ากระดุมคงจะร้อง “โธ้ยไม่ไหวแล้วนะ จะหลุดอยู่แล้ว ทำไมแกไม่ซื้อเสื้อตัวใหญ่กว่านี้วะ” น้องคนนี้เขาไม่ได้เข้าห้องเรียนผมเป็นเวลาสองอาทิตย์แล้ววันนั้นเธอจะมาหาผมเพื่อขอสอบย้อนหลัง ดังนั้นผมเลยต้องสอบสวนเธอเป็นภาษาอังกฤษสักหน่อย

Chris: “Where have you been? Why didn't you come to my class?”

Student: “Oh Ajarn, I sorry, I go Oitalia!!”

มาเลยครับ อาจารย์ฝรั่งในห้องถามผมเลย “Where did she go??!!” ผมต้องมานั่งแปลให้ฝรั่งอีกที “She went to Australia!” พวกอาจารย์จึงไปตามๆกันกับการออกเสียงประเทศออสเตรเลียของเธอ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 43-44)

จากตัวอย่างผู้เขียน ได้ยกตัวอย่างของนักศึกษาคนหนึ่งที่มาขอสอบย้อนหลังเมื่อผู้เขียนถามนักศึกษาคณันว่าทำไมไม่เข้าเรียนหนังสือ นักศึกษาตอบว่าไปประเทศ Australia แต่นักศึกษาคณันนี้ออกเสียงคำว่า Australia เป็น Oitalia ทำให้อาจารย์ฝรั่งในห้องนั้นที่กำลังฟังการสนทนาอยู่ฟังไม่ออกว่านักศึกษาคณันไปไหนมา

ผมถามต่อ

Chris: “What did you do in Australia?”

Student: “I go Inglit Camp!”

มาอีกแล้วครับ คำถามของอาจารย์ฝรั่ง “What did she do?!!” เพราะงงกับคำว่า **Inglit = English** (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 44)

พอลามผู้เขียนถามนักศึกษาคนนั้นต่อว่าไปทำอะไรที่ประเทศ Australia นักศึกษาคนนั้นตอบว่าไปเข้าค่ายภาษาอังกฤษ ซึ่งต้องออกเสียงว่า English Camp แต่นักศึกษาคนนี้ออกเสียงเป็น Inglit Camp ทำให้อาจารย์ฝรั่งในห้องนั้นไม่เข้าใจอีก

Chris: “What did you do at English Camp?”

Student: “ I study Inglit, tour Oitalia, and I also eat a Gangaloo Mit!!”

มาอีกครั้งครับ อาจารย์ฝรั่งถามทันที “What did she eat?!!” แต่ครั้งนี้ผมจนปัญญาครับ คำแรกๆนะพอไหว แต่คำสุดท้ายผมแปลไม่ออกจริงๆ (ไอ้ **แกงกะหลุมิตร** นี่มันคืออะไร) ผมเลยต้องถามน้องคนนี้ว่าเขาไปกินแกงรวมมิตรหรือแกงลาวอะไรมา ทำไมไม่เห็นรู้จัก

คำตอบของเธอนะครับ “โถอาจารย์ขา ไม่ใช่แกงอะไรหรอกค่ะที่หนูกินก็คือเนื้อจิ้งจอกค่ะ!!”

Gangaloo Mit = Kangaroo Meat !! ไร้ ให้ตายเถอะซาร่า พุดภาษาอังกฤษแบบนี้ฝรั่งที่ไหนมันจะเข้าใจวะ

นี่เป็นตัวอย่างคลาสสิกตัวอย่างหนึ่งที่ผมอยากให้คุณเห็นว่า คนไทยมีปัญหาเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษ (English Pronunciation) เยอะมาก (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 44-45)

ผู้เขียนได้ถามนักศึกษาคนนี้ต่อว่า ได้ทำอะไรบ้างที่ค่ายภาษาอังกฤษ นักศึกษาคนนี้ตอบว่า เรียนภาษาอังกฤษ ที่ยิวประเทศออสเตรเลีย และได้กินเนื้อจิ้งจอก แต่นักศึกษาคนนี้ได้ออกเสียงคำว่าเนื้อจิ้งจอก ที่ต้องออกเสียงเป็น Kangaroo Meat แต่นักศึกษาคนนี้ออกเสียงเป็น Gangaloo Mit ทำให้ผู้เขียนที่ถึงแม้จะเคยฟังสำเนียงของคนไทยที่พูดภาษาอังกฤษไม่ชัดมามากแต่ก็ยังฟังนักศึกษาคนนี้ไม่ออกว่าไปกินอะไรมา

“Syndrome” ทั้ง 4 ของคนไทย

จากประสบการณ์ ผมว่าปัญหาหลักๆในการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ 4 ประการ นอกจากการออกเสียงที่ผิดของตัวอักษรภาษาอังกฤษอย่างเช่นตัว Th, V, Sh, Z, L, R, K, T, P, X, ผมชอบเรียกปัญหาเหล่านี้ว่า “Syndrome” (อาการผิดปกติ หรือ อาการป่วยทางวาจา)

...

‘L’, ‘R’ Syndrome

Syndrome ต่อไปก็คือ ‘L’ และ ‘R’ Syndrome หรือการออกเสียงตัว L กับตัว R กันผิด ต้นตอของปัญหานี้มาจากการออกเสียง ร เรือ กับ ล ลิง ในภาษาไทยกันผิด (ราวตากผ้า กลายเป็น ลาวตากผ้า! ช่วย!)คนไทยชินกับการออกเสียงภาษาไทยผิด เลยเอาไปออกเสียงภาษาอังกฤษกันผิดด้วย

คุณอาจคิดว่า “ไม่เป็นไร เพราะคุยแบบมั่วครึ่งคี่ตัว ล กับ ร กับคนไทยกันเองก็เข้าใจอยู่แล้ว” แต่กับการออกเสียงภาษาอังกฤษคุณออกเสียงผิดๆแบบนี้ไม่ได้ เพราะฝรั่งเขาไม่มีการออกเสียงผิดเวลาพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้นเขาจึงไม่ชินกับปัญหานี้

ถ้าคุณอยากสื่อสารกับฝรั่งให้รู้เรื่องมากขึ้น โดยไม่มีปัญหาเข้าใจผิดกัน คุณต้องแก้ไขให้ได้ ต้องออกเสียงตัว R = ร และตัว L = ล ให้ถูกต้องทุกครั้ง ไม่เช่นนั้นฝรั่งอาจจะเข้าใจคุณผิดหรือหัวเราะสิ่งที่คุณพูดออกมาก็ได้

ลองดูตัวอย่างครับ

แทนที่จะเป็น I like to eat fried rice. คนไทยหลายคนกลับพูดว่า I like to eat fly lice.(หนูชอบกินเหาและแมลงวัน)

ขนาดเรื่อง Lord of the Rings ยังกลายเป็น Lord of the Lings(เทพเจ้าแห่งลิง... สงสัยมันไปดูหนังเรื่องรามเกียรติ์กันมาเน่ๆ)

การออกเสียงตัว L กับตัว R แบบผิดๆ คุณคงจะไม่อยากทำอีกแล้วใช่ไหมครับ เพราะไม่อยากอายและขายขี้หน้าฝรั่ง

ถ้าอย่างนั้นผมขอให้คุณแก้ปัญหานี้ด้วย การออกเสียง ล กับ ร ในภาษาไทยให้ถูกต้องก่อน ถ้าทำได้ คุณก็จะสามารถแก้ปัญหา L และ R Syndrome ได้เช่นกันครับ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท, 2551: 59-61)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้เขียนได้ยกตัวอย่างนักเรียนที่ออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ถูกมาหลายๆตัวอย่างก่อน เมื่อยกตัวอย่างได้มากพอแล้ว จึงกล่าวถึงหลักเกณฑ์การออกเสียงของตัวอักษรภาษาอังกฤษในตอนท้ายคือ R กับ L และวิธีแก้ไขปัญหาในการออกเสียงผิด

การยกตัวอย่างแล้วจึงกล่าวถึงหลักเกณฑ์นั้นเป็นวิธีที่ทำให้ผู้อ่านได้เห็นตัวอย่างที่ผู้เขียนยกมาก่อนนั้นให้เข้ากับหลักเกณฑ์ ซึ่งเหมือนเป็นการสรุปเนื้อหาก่อนจะสรุปใจความสำคัญ การยกตัวอย่างนอกจากจะช่วยอธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจทฤษฎีแล้วยังทำให้ผู้อ่านจำหลักเกณฑ์ได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

กลวิธีการยกตัวอย่างก่อนแล้วจึงกล่าวถึงทฤษฎี พบทั้งหมด 29 บท โดยพบจากหนังสือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท พบ 4 บท คือ คุณครูละมุดกับอาจารย์ ohmie แกงกะหลุมิตร เศษฝรั่ง ไปเรียนฝรั่งเสส และ Go Inter ดีไหม จากหนังสือฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๊ท 2 พบ 22 บท คือ How are you today ? what do you do now ? Let me look at me talking dick!! I ate Mama last night!! Hip Hip Hooray!! I have men!! Are you a prostitute? Let's go to RCA at 4 o'clock!! I was born on January Two, Two Five Two Two!! I work here two years ago!! I went to Pattaya with you wife I must not go to school tomorrow!! What is she like ? It have a very traffic jam today! This one same same, that one no same !! I'm so Frightening! I like to eat Japan food!!?? Hey you farang, this is a book!! It's up to you!! You should go to Phuket Iceland!! This is your Captain speaking!! และ You are my sole mate!! และจากหนังสือฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท พบ 3 บท คือ วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ ไปทำงานบริษัทฝรั่งดีไหม? และ What is a กิ๊ก ?

3.1.4.2.2 การกล่าวถึงหลักเกณฑ์ก่อนแล้วจึงยกตัวอย่าง การกล่าวถึงทฤษฎีก่อนแล้วจึงยกตัวอย่างนั้นคือการกล่าวถึงหลักเกณฑ์หรือใจความสำคัญของบทตั้งแต่เริ่มต้นแล้วค่อยๆอธิบายขยายความและยกตัวอย่างประกอบในตอนท้าย

ตัวอย่าง The Communicator : นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่

ในยุคเทคโนโลยีสื่อสารกว้างไกล เราต้องยอมรับว่าคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตจะต้องเป็นคนที่มีความรู้ ความสามารถ มีบุคลิกภาพที่ดี และต้องเป็นนักสื่อสารที่ดี

...

ในการสื่อสารคุณต้องเป็นได้ทั้งสองบทบาทนั่นก็คือเป็น Speaker หรือ Sender (ผู้ส่งข้อมูล) และเป็น Listener หรือ Receiver (ผู้รับข้อมูล) ที่ดี เรามาดูเรื่องการเป็น Speaker หรือ Sender ที่ดีก่อนครับ

The Effective Sender = นักส่งข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ

...

ในการสื่อสารที่คุณส่งข้อมูล (Speaker or Sender) มีระดับการสื่อสารอยู่ 3 ระดับนั่นคือ:

Passive = การสื่อสารแบบเฉยๆ เงียบๆ ไม่ค่อยพูดอะไร มีข้อมูล ความคิด ความรู้สึก หรือคำถามอะไรก็ไม่ค่อยแสดงออก ดิถุกลเกรงใจ เหมิน อาย หรือไม่มั่นใจในตัวเองเท่าไร พวก Passive จะมี Public Area ที่เล็กกับคนอื่นเพราะจะมี Private Area ที่ใหญ่เกินไป ...

Aggressive = การสื่อสารแบบดุดันก้าวร้าวที่สีหน้าและน้ำเสียงรวมถึงคำพูดไม่สุภาพ หรือไม่ให้เกียรติกับความรู้สึกของคนอื่นสักเท่าไร...

Assertive Communication

วันนี้จอร์จขอเสนอนวัตกรรมใหม่อีกครั้งนั่นคือการสื่อสารแบบ Assertive การสื่อสารแบบนี้จะอยู่ตรงกลางระหว่าง Passive และ Aggressive เป็นวิธีการเปิด Public Area ที่ง่ายที่สุด และความรู้สึกของตัวเองไม่ว่าจะเป็นคำถามหรือคำตอบในเชิงสุภาพ สร้างสรรค์และให้เกียรติผู้ฟังนั่นเอง... (Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท, 2550: 65-69)

จากตัวอย่างข้างต้นผู้เขียนได้อธิบายทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารว่าแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ Aggressive คือการสื่อสารที่รุนแรงเกินไป Passive คือแบบที่นิ่งๆ เงียบๆ ไม่ค่อยพูดหรือแสดงความคิดเห็น และ Assertive คือแบบที่แสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์ไม่ดุดันก้าวร้าวและกล้าแสดงออก

Example 1

ตัวอย่างแรกคือโรค Yes Syndrome ที่ผมพูดบ่อยๆ มีฝรั่งคนหนึ่งยิงคำถามภาษาอังกฤษแบบเร็วๆ ใส่พี่ไทย แน่แน่นอนครับว่าพี่ไทยไม่เข้าใจว่าฝรั่งมันพูดอะไร

Passive: Yes, Yes !! แล้วยกยิ้มเหวอะๆ

Assertive: Excuse me, my English isn't very good. Can you speak slowly please? แล้วยกยิ้มอย่างจริงจังและมั่นใจในตัวเอง

Aggressive: Hey you, can't you see that I'm Thai person and I don't speak English. Do you have any common sense ? You speak too damn fast! Who's going to understand you? Huh? แล้วยกยิ้มอย่างอารมณ์เสีย (Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท, 2550: 71)

หลังจากกล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารว่ามี 3 ระดับแล้ว ผู้เขียนก็ยกตัวอย่างประกอบให้เห็นอย่างชัดเจนทั้ง 3 ระดับ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจหลักเกณฑ์ที่ผู้เขียนกล่าวถึง ได้ดียิ่งขึ้น

การกล่าวถึงหลักเกณฑ์ก่อนแล้วจึงยกตัวอย่าง พบทั้งหมด 5 บท ส่วนใหญ่พบในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ทโดยพบจากหนังสือฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท 1 บท คือ Tense แปลว่าเกร็งแแล พบในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท 4 บท คือ Cross-Culture วัฒนธรรมแห่งอนาคต The Communicator : นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่ วัฒนธรรมคืออะไร ? และตกลงเกร็งใจแปลว่าอะไร

กลวิธีการกล่าวถึงหลักเกณฑ์ก่อนแล้วจึงยกตัวอย่างประกอบพบเพียงแค่ 4 บท เพราะกลวิธีนี้เหมาะกับบทที่มีเนื้อหาที่ยากและทฤษฎีที่ค่อนข้างยาก การกล่าวถึงหลักเกณฑ์ก่อนแล้วค่อยยกตัวอย่างประกอบทีหลังจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

3.1.4.2.3 กลวิธีการเปรียบเทียบ กลวิธีการเปรียบเทียบคือการที่ผู้เขียนดำเนินเรื่องโดยการเปรียบเทียบการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้เขียนจะกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบก่อนว่าการกระทำสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์แล้วผู้เขียนจึงยกการเรียนภาษาอังกฤษมาเทียบกับการกระทำนั้นว่าการเรียนภาษาอังกฤษก็มีประโยชน์เช่นเดียวกัน

ตัวอย่าง วันนี้คุณดีมนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง ?

“วันนี้คุณดีมนมแล้วหรือยัง” จำประโยชน์ภาษาไทยนี้กันได้ใช่ไหมครับเพราะดังมากเมื่อหลายปีที่แล้วตอนที่มีการณรงค์ให้คนไทยทุกคนโดยเฉพาะเด็กไทย หันมาดีมนมกันทุกวันเพื่อร่างกายที่แข็งแรงสูงใหญ่ และมีสุขภาพดี

ผมคิดว่าเป็นการรณรงค์ที่ดีมาก เพราะผมเองก็ดื่มมมาตั้งแต่ยังเป็นทารก คุณนมอร่อยๆ จากแม่

แม่ผมชอบเล่าให้ฟังว่าผมชอบดื่มมมาก ดื่มเยอะด้วย จนบางครั้งอ้วกแตกอ้วกแตนเลย ด้วยซ้ำ (รู้สึกว่ายังเป็นอย่างนั้นอยู่นะครับ แต่เปลี่ยนจากน้ำนมเป็นน้ำมาแทน)

ผมอยากให้ทุกคนดูนะครับว่า จากการที่ผมดื่มมทุกวัน ผมกลายเป็นหนุ่มเต๋ ลำบึก (ตรงไหนวะ) ส่วนสูง 187 เซนติเมตร น้ำหนัก 82 กิโลกรัม ถ้าเปรียบเทียบกับคนไทยทั่วไปก็คือว่าเป็น Buffalo ตัวหนึ่งได้เลย

สาวๆ ชอบถามผมว่าอากาศข้างบนเป็นยังไงบ้าง (น้องจำที่จริงแล้วมันก็ไม่ค่อยสดชื่นเท่าไรนะจะ ไม่ทราบว่ะ...น้องไม่ได้สระผมมาทีวันแล้ว)

เราจะสังเกตเห็นได้ว่าเด็กไทยสมัยนี้ตัวสูงใหญ่กว่าคนรุ่นปู่ย่าตายาย ผมค่อนข้างมั่นใจนะครับว่าที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะว่าพวกเขากินอาหารที่มีประโยชน์และดื่มมกันทุกวัน

งงใจไหมครับว่าทำไมผมถึงพูดเรื่องเด็กไทยกับการดื่มมเพราะมันไม่น่าจะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเลย

แต่ที่จริงแล้วมันเกี่ยวครับ

นักเรียนและผู้ปกครองทั้งหลายชอบถามผมว่าการเรียนภาษาอังกฤษตามโรงเรียนสอนภาษาต่างๆตามโรงเรียนภาษา เธอก็ต้องบอกว่าได้ผลแน่ๆ

แต่คำตอบของผมคือ ขึ้นอยู่กับตัวบุคคลครับ

แต่ถ้าให้พูดจริงๆ ผมว่าไม่ค่อยได้ผลเท่าไร

หลายคนมักจะสรุปว่าที่ไม่ได้ผลคงเป็นเพราะอาจารย์ไม่ใช่ฝรั่งเจ้าของภาษาแน่ๆเลย แต่เหตุผลจริงๆเพราะคนไทยเรียนภาษาอังกฤษกันวันละ 2-4 ชั่วโมง แล้วพอลกลับบ้านไปก็ใช้แต่ภาษาไทยโดยไม่ค่อยทบทวนสิ่งต่างๆที่เรียนมา

คือไม่ค่อยฝึกซ้อม ไม่ได้ใช้กันในชีวิตประจำวันนั่นเอง

ผมถึงได้ชอบแซวว่า “วันนี้คุณดื่มมภาษาอังกฤษหรือยัง”

เหมือนเป็นการถามว่า คุณเรียนภาษาอังกฤษกันแล้ว ได้ฝึกฝนใช้มันทุกวันหรือเปล่า เพื่อที่จะให้ภาษาอังกฤษของตัวเองนั้นพัฒนาและเจริญเติบโตขึ้น พูดย่อยๆคือผมกำลังเปรียบเทียบการใช้ การเรียนและการฝึกซ้อมภาษาอังกฤษทุกวันนี้ก็เหมือนกับการดื่มนมทุกวันนี้เอง

ถ้าคุณอยากเจริญเติบโตเป็นคนสูงใหญ่ แข็งแรง มีสุขภาพและสมองที่ดี ก็ต้องดื่มนมทุกวัน ถ้าคุณไม่ดื่มนมและไม่กินอาหารที่มีประโยชน์ คุณก็จะกลายเป็นคนแคระ ผอมแห้ง สุขภาพแย่ และไม่ค่อยฉลาด

ก็เหมือนกับการเรียนภาษาอังกฤษแหละครับ

ถ้าคุณอยากให้ทักษะภาษาอังกฤษของตัวเองเจริญเติบโตและพูดได้จริงๆ คุณต้องขยันเรียน หมั่นใช้ และฝึกซ้อมภาษาอังกฤษทุกวัน!!! เพื่อให้เป็นไปตามที่คุณคาดหวัง และไม่ถอยหลังลงคลองเพราะไม่ยอมฝึกใช้มัน (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 127-129)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้เขียนได้กล่าวถึงการดื่มนมก่อน ว่าการดื่มนมเป็นประจำนั้นทำให้ร่างกายแข็งแรง รูปร่างสูงใหญ่ และสุขภาพดี การเรียนภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน การเราจะมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้คล่องนั้น เราจะต้องฝึกใช้ภาษาอังกฤษสม่ำเสมอทุกวัน

กลวิธีการเปรียบเทียบพบทั้งหมด 4 บท นั่นคือ วันนี้คุณดื่มนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง ? Fitness ภาษาอังกฤษ เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี? และ ปิงปองภาษาอังกฤษ

จะเห็นว่าส่วนใหญ่ผู้เขียนได้เปรียบเทียบการเรียนภาษาอังกฤษกับการกระทำที่อยู่ในชีวิตประจำวันของเด็กและวัยรุ่นอยู่แล้วซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้เขียน เช่น การดื่มนม การเล่นปิงปอง การเข้า Fitness Center ซึ่งนอกจากสิ่งเหล่านี้จะอยู่ในชีวิตประจำวันของคนรุ่นใหม่อยู่แล้ว สิ่งเหล่านี้ยังเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ ทำให้เมื่อผู้เขียนนำการเรียนภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกับสิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายและรู้สึกรู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันเหมือนการดื่มนม การเล่นปิงปอง การเข้า Fitness Center ทำให้ผู้อ่านต้องการฝึกใช้ภาษาอังกฤษเหมือนที่ผู้เขียนบอกเล่าไว้

3.1.4.2.4 กลวิธีการกล่าวถึงประวัติของผู้เขียน กลวิธีการกล่าวถึงประวัติของผู้เขียนเป็นกลวิธีที่พบเพียงแค่ 2 บท คือ ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง และ การมาของลูกครึ่งควบ

ลูก ซึ่งเป็นบทพิเศษที่ผู้เขียนเพื่อแนะนำตัวเองว่ามีคุณสมบัติเพียงพอในการเขียนหนังสือสอนภาษาอังกฤษ

ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง เป็นบทแรกของหนังสือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท ในบทนี้ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึงเนื้อหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษแต่อย่างใด แต่เนื้อหาในบทนี้จะเป็นการกล่าวถึงประวัติของผู้เขียนเพื่อแนะนำตัวให้ผู้อ่านทราบผู้เขียนเป็นใคร มีประวัติความเป็นมาที่น่าเชื่อถือแค่ไหน เพื่อให้ผู้อ่านตัดสินใจซื้อหนังสือเล่มนี้

ก. ชีวิตครอบครัว

ตัวอย่าง ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง

ก็อย่างที่ทุกท่านทราบว่าคุณพ่อผมเป็นคนอังกฤษ และไม่ใช่คนอังกฤษธรรมดาๆ ท่านเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่สามารถพูดภาษาไทยได้ดีทีเดียว (คล้ายๆ ฝรั่งในประเทศไทยอย่าง Mr. Andrew Biggs และ Mr. Todd Thongdee)

คุณแม่ผมก็เป็นคนไทยที่พูดภาษาอังกฤษเก่งเหมือนกัน ดังนั้นคนที่บ้านผมจึงมักมีตัวครึ่งพูดภาษาอังกฤษและภาษาไทยปนกันไปหมด ผมเลยโชคดีเพราะได้ยินได้ฟังทั้ง 2 ภาษาตั้งแต่ยังเป็นรุ่น (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 19)

จำได้ว่าตอนที่ผมนอนติงอยู่ในท้องแม่ ผมได้ยินทั้งพ่อทั้งแม่พูดทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยให้ฟังตลอด ครั้นคลอดออกมา บรรดาเพื่อนแล้วญาติของทั้งพ่อและแม่ที่เป็นคนไทย และฝรั่งก็ชอบหยิบกัมอ้อมผม ชมผมคุยกับผมทั้ง Version อังกฤษและไทย (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 19)

จากตัวอย่างที่ 1 และตัวอย่างที่ 2 ผู้เขียนได้กล่าวถึงประวัติของตนเองในด้านครอบครัว โดยในตัวอย่างที่ 1 ได้กล่าวว่าเขามีบิดาเป็นคนอังกฤษที่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ และมีมารดาเป็นคนไทยที่เป็นครูสอนภาษาไทย ในตัวอย่างที่ 2 ผู้เขียนได้กล่าวต่อว่านอกจากการที่เขามีบิดาเป็นคนอังกฤษและมีมารดาเป็นคนไทยแล้วยังมีญาติจากทั้ง 2 เชื้อชาติทำให้ผู้เขียนได้ฟังและพูดภาษาทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยตั้งแต่ยังเด็ก ผู้เขียนจึงเป็นคนที่สามารถใช้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา

ข. ชีวิตการเรียน

พออายุได้ 3 ขวบ พ่อแม่ผมส่งผมไปเรียนที่อนุบาลนานาชาติแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ (Noddy Playgroup Kindergarten) (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 20)

เมื่ออายุได้ประมาณ 5-6 ขวบ ผมเข้าเรียน Primary School ชั้นประถมที่โรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนา BPS เป็นโรงเรียนนานาชาติที่ใช้ระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 20)

ตอนอายุ 12 ผมย้ายไปเรียนชั้นมัธยม High School ที่โรงเรียนนานาชาติร่วมฤดี (RIS) โดยเรียนเกรด 7-12 (ม.1 – ม.6) RIS เป็นโรงเรียนนานาชาติที่ใช้ระบบการเรียนการสอนแบบอเมริกัน (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 21)

จึงกลับมาเรียนในประเทศไทยน่าจะดีกว่า ... ผมตัดสินใจตามเพื่อนตามแฟนไปเรียนที่มหาวิทยาลัยมหิดลอินเตอร์ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 24)

จากตัวอย่างที่ 1 ถึงตัวอย่างที่ 4 ผู้เขียนได้กล่าวถึงประวัติการศึกษาของเขา โดยเริ่มที่ตัวอย่างที่ 1 ผู้เขียนกล่าวถึงการเข้าเรียนที่โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ Noddy Playgroup Kindergarten ตัวอย่างที่ 2 กล่าวถึงการเข้าเรียนชั้นประถมที่โรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนา ตัวอย่างที่ 3 กล่าวถึงการเข้าเรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนนานาชาติร่วมฤดี และ ตัวอย่างที่ 4 กล่าวถึงการเข้าเรียนที่วิทยาลัยนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล

ค. ชีวิตการทำงาน

เพื่อช่วยหารายได้เข้าครอบครัวบ้าง ผมจึงเริ่มหางานทำในกรุงเทพฯ งานของผมคือแปลเอกสารและเป็นล่ามตามบริษัทต่างๆ

เพราะความที่ผมเป็นคนประเภท Bilingual และทางบริษัทเห็นความสามารถ สำหรับเด็กอายุ 18 ปี ในตอนนั้น ตัวเลขเงินเดือนของผมถือว่าใช้ได้เลยทีเดียว (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 23)

ผมเริ่มการสอนตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษามหิดล วันจันทร์-ศุกร์ ผมก็เรียนหนังสือ เสาร์-อาทิตย์ผมก็สอนหนังสือ ไม่ค่อยมีเวลาว่างให้ตัวเองเลยในช่วงนั้น (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 26)

และสุดท้ายก็ต้องกลับมาสอนหนังสืออีกครั้ง

ตอนนั้นเอง ที่ผมเริ่มเอาใจจริงเอาใจกับการสอนมากขึ้น ผมอ่านหนังสือหนัก ค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง ลงเรียนคอร์สสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม

ผมอ่านหนังสือสอนภาษาอังกฤษจำนวนมากจากนักเขียนหลายๆท่าน ไม่ว่าจะป็นนักเขียน ครูฝรั่งหรือครูไทย และผมก็เจอหนังสือขายดีเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทย ของนักเขียนชื่อดัง 2-3 ท่าน ผมประทับใจหนังสือพวกนี้มากเพราะเป็นหนังสือขายดีที่ช่วยแนะนำให้คนไทยเรียนและใช้ภาษาอังกฤษกันได้มากขึ้นและเก่งขึ้น

ผมเองก็อยากเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้ภาษาอังกฤษของคนไทยดีขึ้น ผมเชื่อว่าตัวเองมีข้อคิดที่ดีต่างๆ สักตัวช่วยรุ่นลูกครั้งที่น่าจะช่วยให้หลายคนเก่งภาษาอังกฤษได้ จึงรวบรวมความรู้ทั้งหมดถ่ายทอดลงในหนังสือเล่มนี้ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 26)

จากตัวอย่าง 3 ตัวอย่างเป็นการกล่าวถึงประวัติการทำงานของผู้เขียน ตัวอย่างแรกกล่าวว่าผู้เขียนถึงว่าเขาเริ่มทำงานตั้งแต่อายุ 18 โดยทำหน้าที่เป็นล่ามตามบริษัทต่างๆ ตัวอย่างต่อมา กล่าวว่าผู้เขียนเริ่มสอนพิเศษภาษาอังกฤษตั้งแต่ยังเรียนอยู่ชั้นอุดมศึกษา และตัวอย่างสุดท้ายกล่าวถึงผู้เขียนได้ศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษอย่างจริงจังได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และคิดว่าข้อเขียนของเขาจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนของเขาได้

ง. การใช้ประสบการณ์

ผมชอบไปเดินเล่นนั่งเล่นกับทั้งเพื่อนคนไทยและนานาชาติตามสถานที่ต่างๆ ในกรุงเทพฯ แต่ช่วงวัยรุ่นตอนนั้นผมไม่ได้มีนิสัยเกเรนะครับ ทว่าชีวิตช่วงนี้ละทำให้ผมเรียนรู้ความเป็นไทยได้จริงๆ แม้จะยังรู้สึกตัวเองเป็นฝรั่งอยู่มากก็ตาม (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 22)

ผมฝึกฝนการใช้ภาษาไทยทุกวัน เริ่มจากดูรายการทีวีไทยเพราะตอนนั้นยังไม่มีเคเบิลทีวี อีกอย่างที่ชอบทำคือ ผมหัดฟังทั้งเพลงไทย (Nuvo, Micro) และเพลงฝรั่ง ดูหนังและละครไทย (คู่กรรม, ดาวพระศุกร์) และหนังฝรั่ง อ่านทั้งการ์ตูนไทย (Saint Seiya, Dragon Ball, Tsubasa) และการ์ตูนฝรั่ง พอ 6-12 ขวบ แม่ก็จับเรียนการเขียนการอ่านกับเขา (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 21)

หลังจากจบจาก RIS ผมต้องเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยแต่เพราะคุณพ่อเป็นฝรั่งและผมก็มีความคิดค่อนข้างไปทางนั้น เรา 2 คน เลยตัดสินใจว่าผมน่าจะหยุดชีวิตการเรียนสักปีหนึ่ง (Gap

Year) เพื่อไปหาประสบการณ์เดิมชีวิตเหมือนที่ฝรั่งเศสชอบทำกัน ไม่ว่าจะเป็นการเดินทาง หรือจากการทำงาน ผมจะได้มีเวลาค้นหาตัวเอง รู้ว่าตัวเองอยากทำอะไรในอนาคตอย่างแท้จริง

...

ผมรวบรวมเงินเก็บจากการทำงานในประเทศไทยไปซื้อตั๋วเครื่องบิน...ออกไปใช้ชีวิต นอกบ้านที่เมืองนอกเป็นครั้งแรกตอนอายุ 19 ปี

...

การไปอยู่ที่ลอนดอนทำให้ผมได้ใช้ชีวิตใน 2 สังคมอีกครั้งเพราะผมทำงานใน ร้านอาหารไทย พักกับคนไทย และใช้ภาษาไทยกับเพื่อนร่วมงาน ส่วนภาษาอังกฤษก็ใช้คุยกับ เพื่อนๆ ญาติๆ ที่เป็นฝรั่ง คุยกับลูกค้าฝรั่ง และก็ต้องใช้เพื่อเข้าสังคมที่นั่นด้วย(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 22-24)

ผมทำอยู่จนกระทั่งเรียนมหิดลจบ แล้วก็หยุดชีวิตการเรียนการสอนไว้ตรงนั้น กระจุด ขึ้นเครื่องบิน หนีไปเที่ยวและทำงานที่อังกฤษอีกครั้ง (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551 :26)

ตัวอย่างที่ 1 ถึงตัวอย่างที่ 3 เป็นการกล่าวถึงประสบการณ์อื่นที่ผู้เขียนทำให้ผู้เขียนได้ เรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยจากเจ้าของภาษา เริ่มจากตัวอย่างที่ 1 ผู้เขียนกล่าวว่าตนได้ ฝึกฝนการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษจากการฟังเพลง อ่านการ์ตูน การดูละคร และแม่ผู้เขียนก็ได้ ฝึกให้ผู้เขียนเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องด้วย ตัวอย่างที่ 2 ผู้เขียนกล่าวถึงการไปประเทศอังกฤษครั้งแรก เมื่ออายุ 19 เพื่อไปทำงานพิเศษ และตัวอย่างที่ 3 กล่าวถึงผู้เขียนได้ไปเที่ยวและไปทำงานที่ประเทศอีก ครั้งตอนสำเร็จการศึกษาที่มหาวิทยาลัยมหิดล

จะเห็นได้ว่า ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง เป็นบทที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติของผู้เขียน ทั้งหมดโดยละเอียด ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเลย ทั้งนี้ก็เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือในตัวของผู้เขียนทำให้ผู้อ่านมั่นใจว่าหนังสือเล่มนี้เขียนโดยผู้เขียนที่มีคุณภาพและเชื่อถือได้

การมาของลูกครึ่งควบคู่ เป็นบทแรกของหนังสือ ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท จะ คล้ายๆกับ ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่งที่เป็นกรกล่าวถึงประวัติผู้แต่งเหมือนกัน แต่ต่างกันตรงที่เนื้อหาใน บทนี้จะเน้นประวัติที่ผู้เขียนมีความรู้เกี่ยวกับ Cross-Culture และเพื่อจะกล่าวถึงทฤษฎี Cross-Culture ในบทต่อไป

ตัวอย่าง การมาของลูกครึ่งควบลูก

ผมได้เรียนวิชา Cross-Culture Management ที่มหาวิทยาลัยจึงสนใจเรื่องนี้มากๆ เพราะมันทำให้รู้คำตอบของหลายๆ คำถามที่ผมมีเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างไทยกับฝรั่ง และทำให้ผมรู้ว่าต้องทำอะไรบ้างในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 15)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวถึงว่าตนได้เรียนวิชา Cross-Culture Management ครั้งแรกที่มหาวิทยาลัย ทำให้ผู้เขียนมีความรู้และความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ผมเริ่มอ่านหนังสือเกี่ยวกับ Cross-Culture and People Skills มากขึ้น และเริ่มนำทฤษฎีที่ได้อ่านมาโยงกับประสบการณ์ในชีวิตแบบสองวัฒนธรรมของผม ทำให้ยิ่งรู้สึกเข้าไปว่าปัญหาของผมกับทั้งไทยและฝรั่งไม่ใช่ภาษา แต่เป็นเพราะผมไม่รู้เรื่องความแตกต่างของวัฒนธรรมไทยและฝรั่งนั่นเอง คือประมาณว่าบางครั้งนำวัฒนธรรมไทยไปใช้กับฝรั่ง หรือนำวัฒนธรรมฝรั่งไปใช้กับคนไทย (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550 :16)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวว่า ตนได้อ่านหนังสือเพิ่มเติมเกี่ยวกับทฤษฎี Cross-Culture มากขึ้น ทำให้นอกจากจะเข้าใจวัฒนธรรมทั้งสองวัฒนธรรมแล้ว ยังช่วยให้ผู้เขียนปรับตัวให้เข้ากับสังคมไทยและสังคมตะวันตกได้อย่างดี

ผมเริ่มเข้าใจมากขึ้นว่าคนไทยกับฝรั่งแตกต่างกันอย่างไรแตกต่างกันเพราะอะไร มีความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม มุมมองและการใช้ชีวิตที่แตกต่างอย่างไรตอนที่ผมได้มาเจอกับท่านผู้เฒ่าคนหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นผู้เฒ่าแห่งวงการ Cross-Culture ในเมืองไทยมานาน ท่านมีชื่อว่า Henry Holmes ครับ

บางคนอาจจะได้ยินชื่อท่านมาก่อน โดยเฉพาะถ้าคุณทำงานอยู่ในองค์กรข้ามชาติในเมืองไทย ท่านผู้เฒ่าได้ถ่ายทอดความรู้ ตำรา ประสบการณ์ และเทคนิคในการเป็นวิทยากรที่ดี และในการใช้ชีวิตในโลกแห่งสองวัฒนธรรมจนเดี๋ยวนี้ผมกลายเป็นวิทยากรเกี่ยวกับ Cross-Cultural Management in Thailand อีกคนหนึ่งในเมืองไทย ออมรมทั้งคนไทยและฝรั่งที่ต้องทำงานด้วยกันในองค์กรข้ามชาติในบ้านเรา (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 16)

ผู้เขียนได้ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับ Cross-Culture มากขึ้น โดยการอ่านหนังสือ และได้พบกับ เฮนรี โฮล์ม (Mr. Henry Holmes) ซึ่งเป็นคนที่มีความรู้เกี่ยวกับ Cross-Culture มากคนหนึ่ง จนผู้เขียนมีความรู้และสามารถเป็นวิทยากรอบรมเกี่ยวกับ Cross-Cultural Management in Thailand

ประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้สอนให้ผมรู้เรื่องวัฒนธรรมมากขึ้นรู้ว่าทุกวันนี้ความรู้ด้านภาษาไม่พอแล้วเมื่อคนสองคนที่มาจากต่างสถานที่ต่างวัฒนธรรมต้องมาเจอกัน นอกจากภาษาคุณต้องรู้เรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่างกันด้วย ถ้าคุณต้องการให้ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับฝรั่งดีขึ้น และการทำงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในยุคโลกาภิวัตน์ในโลกกำลังเล็กลงเรื่อยๆ นอกเหนือจากความรู้เรื่องเทคโนโลยีกับภาษาแล้ว คุณต้องรู้เรื่อง Cross-Culture and People Skills ด้วย (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 16)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้กล่าวว่าการสื่อสารกับคนที่มาจากวัฒนธรรมที่ต่างจากเราอาศัยเพียงภาษานั้นไม่เพียงพอแล้ว เราจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับ Cross-Culture และมี People Skills ด้วยจึงจะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากตัวอย่างในบท การมาของลูกครึ่งควบลูก ผู้เขียนได้กล่าวถึงประวัติของตนเองในการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎี Cross-Culture เพื่อจะเป็นเหตุผลให้ผู้อ่านเชื่อว่าตนได้ศึกษาทฤษฎีนี้มาอย่างทะลุปรุโปร่งและมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะเขียนหนังสือเกี่ยวกับ Cross-Culture ได้

กลวิธีการดำเนินเรื่อง โดยการเล่าประวัติของผู้เขียนมีความสำคัญมากเพราะ ผู้เขียนเป็นคนที่ไม่มีความเชื่อเลย การเริ่มต้นบทแรกด้วยการแนะนำตนเอง และการกล่าวถึงความรู้ความสามารถของตนเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษและความสามารถเกี่ยวกับ Cross-Culture จะช่วยเป็นเหตุผลให้ผู้อ่านเชื่อถือผู้เขียนและซื้อหนังสือเล่มนี้ในที่สุด

กลวิธีการดำเนินเรื่องเป็นสิ่งที่สำคัญมากกลวิธีหนึ่งเพราะเนื้อหาทั้งหมดในบทจะมีความน่าเชื่อถือ ความน่าสนใจมากน้อยแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับกลวิธีการดำเนินเรื่องของผู้เขียน การที่ผู้เขียนใช้กลวิธีการยกตัวอย่างก่อนแล้วจึงค่อยกล่าวถึงหลักเกณฑ์ที่หลั้มากที่สุด อาจเป็นเพราะว่า การกล่าวถึงตัวอย่างที่มักมีคนใช้ผิดบ่อยๆ จะทำให้ผู้อ่าน จำได้ว่าคำหรือประโยคที่ตนใช้นั้นผิดและคำไหนประโยคไหนคือคำที่ถูก อีกทั้งการใช้กลวิธีการยกตัวอย่างก่อนจึงค่อยกล่าวถึงหลักเกณฑ์นั้นเหมือน

เป็นการกล่าวถึงเนื้อหาที่ง่ายก่อนแล้วจึงค่อยกล่าวถึงเนื้อหาที่ยาก ช่วยให้ผู้อ่านค่อยๆ ทำความเข้าใจในสิ่งที่ยากก่อนไปหาสิ่งที่ยาก ทำให้เข้าใจง่าย ไม่สับสน

3.1.4.3 การสรุป

บทสรุปเป็นส่วนสุดท้ายของบทความที่ผู้เขียนจะเน้น ความคิดหลัก หรือประเด็นสำคัญของเรื่องที่เขียนอีกครั้งหนึ่ง การสรุปนับว่ามีส่วนสำคัญเท่ากับคำนำ เพราะเป็นส่วนช่วยเสริมให้บทความมีคุณค่าขึ้น

การสรุปควรมีเนื้อหาสอดคล้องกับคำนำและประเด็นของเรื่อง ย่อหน้าสรุปไม่ควรยาวแต่มีใจความกระชับ ประทับใจผู้อ่าน การสรุปในบทความงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ทั้ง 3 เล่ม มีรายละเอียดดังนี้

3.1.4.3.1 สรุปด้วยการขำแนวคิดสำคัญของเรื่อง มี 14 บท คือ คุณครูละมุดกับอาจารย์ Johnnie ปิงปองภาษาอังกฤษ วันนี้คุณดื่มนมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง? Fitness ภาษาอังกฤษ Let me look at my talking dick!! Are you a prostitute? Hey you farang, this is a book!! You are my sole mate!! การมาของลูกครึ่งควบลูก วัฒนธรรมคืออะไร? The Communicator: นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่ วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ ไปทำงานบริษัทฝรั่งดีไหม? และ ตกลงเกรงใจแปลว่าอะไร

ตัวอย่าง The Communicator: นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่

สุดท้ายการเป็นนักสื่อสารที่ดีจะทำให้คุณมีความสัมพันธ์ที่ดีและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดในโลกแห่ง Cross-Culture สามารถทำให้เราเปิดใจเรียนรู้วัฒนธรรมของฝรั่ง เราจะได้ 1. Familiarize 2. Understand 3. Respect 4. Appreciate 5. Adapt 6. Cooperate กับฝรั่งได้อย่างแท้จริงเพื่อความสำเร็จในยุคแห่งวัฒนธรรมแบบผสมครับ (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท, 2550: 87)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นส่วนสรุปของบท The Communicator: นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่ ในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท จากที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงวิธีการสื่อสารกับ

ชาวต่างชาติหรือคนที่มาจากต่างวัฒนธรรมแล้ว ผู้เขียนก็ได้สรุปโดยการย้ำแนวคิดสำคัญของเรื่องโดยการเอาหัวข้อหลักที่ได้กล่าวไปแล้วในเนื้อหา มากล่าวอีกครั้งในช่วงสรุป

3.1.4.3.2 สรุปด้วยการชักชวนให้ปฏิบัติตาม พบ 12 บท คือ ชีวิตเด็ก ลูกครึ่งคนหนึ่ง Tense แปลว่า เก่ง เศษฝรั่งไปเรียนฝรั่งเศส Go Inter ดีไหม? Hip Hip Hooray!! I have men!! I was born on January Two, Two Five Two Two!! I work here two years ago!! It's up to you!! I went to Pataya with your wife!! It have a very traffic jam today! และ Cross-Culture: วัฒนธรรมแห่งอนาคต มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง Cross-Culture: วัฒนธรรมแห่งอนาคต

ดังนั้น พ่อแม่พี่น้องครับ ถึงเวลาหรือยังที่เราต้องมาเรียนรู้ภาษาอังกฤษ วัฒนธรรม ฝรั่งอย่างแท้จริง เพื่อที่เราจะได้ไม่ล้าหลังและตามยุคสมัยได้ทัน เราและลูกหลานจะได้มีชีวิตที่ดีขึ้นและสังคมไทยจะได้ดีขึ้น (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋, 2550: 63)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นส่วนสรุปของบท Cross-Culture: วัฒนธรรมแห่งอนาคต ในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ จากที่ผู้เขียนกล่าวชักชวนให้ผู้อ่านมาเรียนภาษาอังกฤษและวัฒนธรรมตะวันตกอย่างแท้จริง เพื่อจะได้ไม่ล้าหลัง มีชีวิตและสังคมที่ดีขึ้น ซึ่งเป็นการกล่าวสรุปโดยการชักชวนให้ปฏิบัติตาม

3.1.4.3.3 สรุปด้วยการให้ความหมายของศัพท์ที่คนส่วนใหญ่มักเข้าใจ ความหมายคลาดเคลื่อน พบ 4 คือ How are you today? What do you do now? This one same same, that one no same!! และ I am so frightening!! มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง What do you do now?

แล้วอย่าลืมนะครับ Pretty ไม่ได้หมายถึงสาวสวยที่ขายของตามสถานที่ต่างๆ เพียงอย่างเดียว แต่แปลว่า “สวย” หรือ “ค่อนข้าง” ก็ได้ (ถึงแม้บางอย่างพวกนี้เขาจะสวยและเซ็กซี่แค่ไหนก็ตาม) (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2, 2550: 34)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นส่วนสรุปของบท What do you do now? ในหนังสือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2 โดยผู้เขียนได้ให้ความหมายของคำว่า Pretty ที่แปลว่า สวย

ค่อนข้าง หรือแปลว่า ผู้หญิงที่ขายของตามสถานที่ต่างๆ เพราะคนส่วนใหญ่จะรู้ความหมายของคำนี้
 เพียงแค่ สวย คำเดียว

3.1.4.3.4 สรุปลด้วยคำคม หรือ สุภาษิต มี 3 บท คือ ครูเป็นฝรั่งหรือเปล่า I
 like to eat Japan food !!?? และ What is she like ? มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง What is she like?

In English we call it breaking the ice, getting to know someone better, making
 small talk, and finding something you have in common! (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท 2,2551: 146)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นส่วนสรุปของบท What is she like? ในหนังสือ ฝรั่งเข้าใจ
 คนไทยเก็ท 2 ในตัวอย่างผู้เขียนใช้คำคมคำว่า breaking the ice ซึ่งแปลว่า การสร้างความเป็นกันเอง
 การทำความรู้จักคนคนหนึ่งให้มากขึ้น โดยการสนทนาเพื่อสิ่งที่มีเหมือนกัน ซึ่งเป็นการสรุปด้วยคำ
 คม

3.1.4.3.5 สรุปลด้วยคำถามให้ผู้อ่านกลับไปคิดหรือไตร่ตรองต่อไป มี 3 บท
 คือ แกงกะหลุมิตร ? I ate Mama last night!! และ This is your Captain speaking!! มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง This is your Captain speaking!!

การพูดให้เหมือนฝรั่งอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว คำถามคือ แล้วคุณจะถูกขืนมาเอื้อมหรือ
 เปล่า? (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท 2, 2551: 220)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นส่วนสรุปของบท This is your Captain speaking!! ใน
 หนังสือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท 2 จากที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงวิธีการออกเสียงตัวอักษรและคำที่ถูกต้องให้
 ผู้อ่านได้ทราบแล้ว ผู้เขียนได้สรุปท้ายบทโดยการตั้งคำถามกับผู้อ่านว่า ผู้อ่านทราบถึงวิธีการออก
 เสียงที่ถูกต้องแล้ว แต่ผู้อ่านจะฝึกใช้หรือเปล่า

3.1.4.3.6 สรุปลด้วยคำอวยพร พบ 3 บท คือ I must not to go to school
 tomorrow !! You should go to Phuket Iceland!! และ เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี? มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง I must not to go to school tomorrow !!

Have a nice future! (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท 2, 2551: 137)

จากตัวอย่างเป็นการสรุปของบท I must not to go to school tomorrow !! ในหนังสือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท 2 ซึ่งผู้เขียนกล่าวว่า Have a nice future! แปลว่า ขอให้มือนาคคที่ตึนะ เป็น การสรุปด้วยคำอวยพร

3.1.4.3.7 สรุปด้วยการฝากข้อคิดกับผู้อ่าน มี 2 บท คือ Let's go to RCA at 4 o'clock!! และ What is a กิ๊ก? มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง What is a กิ๊ก?

อย่าให้ฝรั่งเขาพูดกันว่า “ทำไม you มาอยู่ประเทศ I แต่ you กลับมาทะเลาะกันและรวม ทำร้ายกันเอง แทนที่จะรักกันช่วยเหลือกันหรือปรับความเข้าใจกันในสถานที่ที่ไกลบ้านขนาดนี้ พวก you จะ ได้มีชีวิตที่ดีขึ้นและสู้ประเทศ I ได้”(Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท 2 2550: 192)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นส่วนสรุปของบท What is a กิ๊ก? ในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท 2 ในตัวอย่างผู้เขียนได้กล่าวกับคนที่ไปใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศว่าควรจะรัก และสามัคคีกัน พอรักและสามัคคีกันแล้วจะได้มีชีวิตที่ดีขึ้นและพัฒนาประเทศได้ทัดเทียมกับประเทศ อื่นๆ ซึ่งเป็นการสรุปด้วยการฝากข้อคิด

จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้การสรุปด้วยการย้ำแนวคิดสำคัญของเรื่องมากที่สุด คือ 14 บท อาจเป็นเพราะว่าเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งผู้อ่าน อาจจะไม่คุ้นชิน การใช้การสรุปด้วยการย้ำแนวคิดสำคัญของเรื่องจะทำให้ผู้อ่านจำเนื้อหาได้ดีขึ้น และผู้เขียนใช้สรุปด้วยการฝากข้อคิดกับผู้อ่านน้อยที่สุดคือ 2 บท อาจเป็นเพราะว่า ผู้เขียนได้แทรก ข้อคิดต่างๆ ไว้ในเนื้อหาทุกบทแต่ในการสรุปของแต่ละบทนั้น เป็นส่วนที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหา ได้ดีขึ้น ผู้เขียนจึงใช้การสรุปด้วยการฝากข้อคิดกับผู้อ่านน้อยที่สุด อย่างไรก็ตาม การสรุปในรูปแบบ ต่างๆ นั้นผู้เขียนต้องการอยากจะทำให้ผู้อ่านมีความรู้และทักษะภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

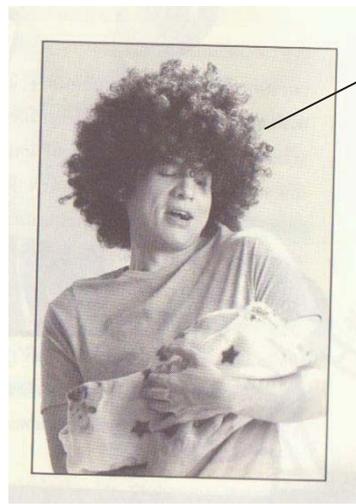
3.1.5 ภาพประกอบท้ายบท คือ ภาพที่อยู่หน้าสุดท้ายของบทที่อยู่ต่อมาจากเนื้อหา ภาพประกอบดังกล่าวแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

- ภาพถ่ายผู้เขียน
- ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
- ภาพถ่ายของผู้เขียนตอนยังเด็ก

ในแต่ละบทจะมีภาพประกอบท้ายบทที่แตกต่างกัน บางบทเป็นภาพถ่ายของผู้เขียน บางบทเป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน บางบทเป็นภาพถ่ายของผู้เขียนตอนยังเด็ก หรือบางบทไม่มีภาพประกอบท้ายบทมีตัวอย่างดังนี้

3.1.5.1 ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปผู้เขียน มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

5.1 ภาพถ่ายผู้เขียน

(Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท, 2550: 111)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นภาพประกอบท้ายบทของ เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี? ของหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท ในบทนี้มีภาพประกอบอยู่ลักษณะเดียวคือ ภาพถ่ายของผู้เขียนใส่วิกผมฟูกำลังอุ้มเด็กทารก

3.1.5.2 ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน

(ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 95)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นภาพประกอบท้ายบทของ ปิงปองภาษาอังกฤษ ในหนังสือ
ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท ในบทนี้ภาพประกอบท้ายบทมีลักษณะเดียว คือ ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนพูด
ว่า “to be continued...” แปลว่า มีเนื้อหาต่อในหน้าถัดไป

3.1.5.3 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายผู้เขียนสมัยยังเด็ก มี

ตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

5.3 ภาพถ่ายของ
ผู้เขียนตอนยังเด็ก

(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 27)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นภาพประกอบท้ายบทของ ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง ในหนังสือ
ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท ในบทนี้มีภาพประกอบอยู่ลักษณะเดียวคือ ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่าย
ของผู้เขียนตอนยังเด็กอยู่

ภาพประกอบท้ายบทส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบท การมีภาพประกอบ
ท้ายบททำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาในบทนั้น ได้ดีขึ้นและทำให้รู้จักตัวตนของผู้เขียนมากขึ้นด้วย

ส่วนประกอบต่างๆของบทคือ ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบท กล่องข้อความ
ภาพประกอบท้ายบท ทำให้แต่ละบทของหนังสือทั้ง 3 เล่ม มีความสมบูรณ์ อีกทั้งเนื้อหาในแต่ละบทมีความ
น่าสนใจน่าติดตามเพราะสร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้อ่าน โดยเฉพาะภาพประกอบที่เป็นรูปของผู้เขียน
อาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกำลังนั่งฟังผู้เขียนเล่าเรื่องราวต่างๆ ผู้อ่านจึงรู้สึกผ่อนคลายและต้องการ
อ่านหนังสือต่อจนจบเนื้อหา

3.2 เนื้อหา

ในหนังสือ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท2 และ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ทเป็นสารที่ผู้เขียนต้องการส่งให้แก่ผู้อ่าน เนื้อหาดังกล่าวเป็นเนื้อหาที่ประกอบด้วย ความรู้และความบันเทิง

จากการศึกษาพบว่าเนื้อหาในหนังสือฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท2 และ ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท แบ่งเป็น 6 กลุ่ม นั่นคือ ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และ เทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 ทักษะการพูด

มณฑนา วัฒนธนมได้กล่าวถึงความหมายของการพูดในหนังสือภาษากับการสื่อสารไว้ว่า “การพูดคือการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาท่าทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้” (2553: 135) ดังนั้นการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญมากในการสื่อสารและในหนังสือของ คริสโตเฟอร์ ไรท์ทั้ง 3 เล่ม ได้เน้นย้ำว่าการพูดเป็นทักษะที่สำคัญยิ่ง ดังนั้นการพูดจึงเป็นทักษะที่พบมากที่สุดเพราะในหนังสือทั้ง 3 เล่ม ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างถึง 71 ตัวอย่างที่เกี่ยวกับทักษะการพูด แบ่งเนื้อหาได้ 3 ประเด็นคือ

3.2.1.1. ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน การพูดการออกเสียงเป็นสิ่งที่สำคัญมากเพราะถ้าหากเราออกเสียงคำๆนั้น หรือ ประโยคนั้นไม่ถูกต้องก็อาจจะทำให้คำๆนั้นมีความหมายเปลี่ยนไป หรือ แม้แต่เสียงเน้นก็เป็นสิ่งสำคัญหากเราออกเสียงเน้นได้เหมือนเจ้าของภาษาเราก็จะทำให้การสื่อสารชัดเจนยิ่งขึ้นและคนที่ฟังเราก็จะเข้าใจมากขึ้น จากการศึกษพบว่าผู้เขียนให้ความสำคัญกับการออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจนมากที่สุดคือพบตัวอย่างที่กล่าวถึงการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน ทั้งเสียงตัวอักษรและเสียงเน้น ถึง 38 ตัวอย่าง

3.2.1.1.1. การออกเสียงตัวอักษรที่ถูกต้อง การออกเสียงตัวอักษรเป็นปัจจัยสำคัญในการพูดให้ชัดเจน เพราะตัวอักษรเป็นสิ่งที่ประกอบเข้ากันเป็นคำ ในการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน จึงจะต้องออกเสียงตัวอักษรทั้งที่เป็นพยัญชนะต้น ตัวอักษรที่เป็นสระ และตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะสะกดให้ชัดเจน

ตัวอย่าง

ถ้าคุณอยากจะทำเรื่องการออกเสียงของคุณ อย่างแรกที่ต้องทำก็คือรู้ว่าตัวอักษรภาษาอังกฤษ ออกเสียงอย่างไรแบบถูกต้องทุกตัว

พูดง่าย ๆ ก็คือ จะต้องสามารถออกเสียงสระ (A E I O U) และเสียงวรรณยุกต์ให้ถูกต้องทั้งหมดให้ได้

อย่างเช่นตัว T ไม่ใช่ t แต่เป็น ท, ตัว P ไม่ใช่ p แต่เป็น พ, ตัว K ไม่ใช่ k แต่เป็น ก และ B คือ บ, R คือ ร, L คือ ล เป็นต้น

Ex. Top, Port, Car ออกเสียงเป็น ท็อพ, พอร์ต, คาร์

แต่ในกรณีเติม S เข้าไป จึงจะออกเสียงเป็นตัว ต, ป, ก

Ex. Stop, Sport, Scar ออกเสียงเป็น สต๊อป, สปอร์ต, สการ์ เป็นต้น (ฝรั่งเข้าใจ คนไทย เกี๊ย, 2551: 57)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้อธิบายว่าการออกเสียงของพยัญชนะในภาษาอังกฤษนั้นเป็นสิ่งสำคัญเพราะถ้าหากออกเสียงตัวอักษรผิดก็จะทำให้ออกเสียงคำนั้นผิดไปด้วยและทำให้ความหมายของคำนั้นผิดไป แล้วส่งผลให้การสื่อสารไม่ประสบความสำเร็จ

ผู้เขียนยกตัวอย่างทั้งการออกเสียงตัวอักษรที่เป็นสระ คือ A E I O U และตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะต้นคือการออกเสียงคำที่ใช้ตัว T เป็นพยัญชนะต้น ในการออกเสียงคำที่มีตัว T เป็นพยัญชนะต้นนั้นต้องออกเสียงเป็น ท ไม่ใช่เสียง ต แต่ถ้าคำนั้นมีตัว S นำหน้าต้องออกเสียงตัว T เป็นเสียง ต

นอกจากตัว T ที่เมื่อมาอยู่หลังตัว S แล้วจะออกเสียงเปลี่ยนไปแล้ว ผู้เขียนยังยกตัวอย่างตัวอักษรที่เมื่อมาอยู่หลังตัว S แล้วมีเสียงเปลี่ยนไปเช่น ตัว P ที่ เมื่อเป็นพยัญชนะต้นตัวเดียวจะออกเสียงเป็นตัว พ แต่เมื่อมาอยู่หลังตัว S จะออกเสียงเป็นตัว ป ทันที และตัว C ที่เมื่อเป็นพยัญชนะตัวเดียวจะออกเสียงเหมือนตัว ค แต่เมื่อมาอยู่หลังตัว S จะออกเสียงเหมือนตัว ก

3.2.1.1.2. การออกเสียงเน้นที่ถูกต้อง การออกเสียงเน้นเป็นปัจจัย

รองลงมาจากการออกเสียงตัวอักษร ถึงแม้ว่าการออกเสียงเน้นจะไม่ได้มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน แต่ผู้เขียนก็ชี้ให้เห็นว่า การออกเสียงเน้นที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาจะทำให้ผู้ที่สื่อสารกับเรา เข้าใจเรามากขึ้น เช่น

ตัวอย่าง

ภาษาอังกฤษก็มีพยางค์เสียง (Syllables) เหมือนภาษาไทย เช่น คำว่า **Vocabulary** มี 5 พยางค์, **Economy** มี 4 พยางค์, **Magazine** มี 3 พยางค์ เป็นต้น

คนที่พูดภาษาอังกฤษแบบสำเนียงไทยมักชอบออกเสียงเน้น (Stress) ไปไว้ในพยางค์สุดท้ายของคำอยู่บ่อยๆ

vocabula**RY** (โวแคบบิวแลรี่), ita**LY** (อิตาลี) , se**VEN** (เซเว่น), televi**SION** (เทเววิชั่น),
interes**TING** (อินเตอร์เรสติง) calcula**TOR** (แคลคูลเตออร์), develop**MENT** (ดีเวลอปเม้นท์)
furni**TURE** (เฟอร์นิเจอร์) , transporta**TION** (ทรานสปอร์ตเทชั่น)

...

พูดง่าย ๆ ก็คือ ถ้าคุณอยากออกเสียงเน้นให้ถูกต้องมากขึ้นหรือมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คุณต้องพยายามทำความเข้าใจหรือสร้างความรู้สึกกับการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ฟังบ่อยๆ และสังเกตว่าฝรั่งเขาออกเสียงคำต่างๆอย่างไร และพยายามลอกเลียนสำเนียงที่คุณได้ยินให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผมยกตัวอย่างให้คุณระลึกว่าคำภาษาอังกฤษบางคำเขามีเสียงเน้น (Stress) ตรงพยางค์ไหนของคำบ้าง บางที่ถูกเน้นคือตัวใหญ่ขีดเส้นใต้ันะครับ

vo**CAB**ulary , **I**taly , de**VEL**opment , **VEG**etable , **I**Ndustry, **CAL**culator ,
INteresting , pro**FES**sor, **SEC**retary , de**PART**ment , transpor**T**ation

นี่คือ การออกเสียงที่ถูกต้องของคำเหล่านี้เห็นไหมครับว่า เสียงเน้นอยู่ตรงพยางค์หน้าๆ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 63-64)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนกล่าวว่าเมื่อคนไทยพูดภาษาอังกฤษมักจะออกเสียงเน้นที่พยางค์สุดท้ายของคำ แต่คำในภาษาอังกฤษเจ้าของภาษาไม่ได้ออกเสียงเน้นไว้พยางค์สุดท้าย แต่จะออกเสียงเน้นที่พยางค์หน้า หรือ พยางค์ที่อยู่ตรงกลาง ถึงแม้ว่าการออกเสียงเน้นจะไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน แต่ผู้เขียนก็แนะนำว่าหากผู้อ่านพยายามฟังสำเนียงจากเจ้าของภาษาและพยายามออกเสียงตามก็จะออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษาเอง

ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรามักจะพบในชีวิตประจำวัน และได้แนะนำว่าควรออกเสียงเน้นของคำนั้นๆ ที่พยางค์ใด และยกตัวอย่างคำที่คนไทยมักจะออกเสียงผิด เช่น คำว่า vocabulary , Italy , vegetable เป็นต้น

3.2.1.2. การกล่าพูด ผู้เขียนแนะนำให้ผู้อ่านต้องกล้าพูดโดยไม่กังวลเรื่องไวยากรณ์ และสำเนียงถ้าหากเราไม่พูดการสื่อสารก็จะไม่เกิดขึ้น ถึงแม้เราจะใช้ไวยากรณ์ผิด หรือมีสำเนียงที่ไม่ถูกต้อง แต่การกล้าพูดก็ดีกว่าการไม่พูดเลย เพราะเราสามารถเรียนรู้การพูดที่ถูกไวยากรณ์หรือสำเนียงที่เหมือนเจ้าของภาษาได้จากการพูดผิดในครั้งแรก จากการศึกษาพบตัวอย่างที่ผู้เขียนแนะนำให้ผู้อ่านกล้าพูด 24 ตัวอย่าง มีรายละเอียดดังนี้

3.2.1.2.1. ไม่กังวลเรื่องไวยากรณ์ การพูดให้ถูกหลักไวยากรณ์เป็นสิ่งที่นักเรียนไทยได้รับปลูกฝังมานาน ครูคนไทยมักจะสอนเน้นเรื่องไวยากรณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่จำยากและเข้าใจยากสำหรับเด็กนักเรียนไทย เด็กนักเรียนไทยจึงกลัวการพูดภาษาอังกฤษ แต่ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าในการพูดภาษาอังกฤษนั้น การใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องเป็นปัจจัยสุดท้ายที่เราควรคำนึงถึง ดังเช่นผู้เขียนแนะนำว่า

ตัวอย่าง

4 ปัจจัยการพูดภาษาอังกฤษ (The Four Factors)

1. Fluency = ความไหลลื่น
2. Understanding = ความเข้าใจ
3. Happiness/ Confidence = ความสุขและความมั่นใจ
4. Correctness = ความถูกต้อง

เห็นไหมครับว่าความถูกต้องหรือ Grammar นั้นอยู่อันดับสุดท้าย

เวลาคุณจะพูดภาษาอังกฤษ อย่างแรกเลยคุณต้องพูดให้มันไหลลื่นมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เพราะถ้าคุณไม่สามารถพูดได้อย่างไหลลื่นและคล่องแคล่ว คุณจะพูดได้เยอะขึ้น และพอคุณพูดได้เยอะขึ้น ก็จะรู้สึกดีกับตัวเอง ฝรั่งเศสก็จะรู้สึกดีกับตัวคุณ เพราะเขาสามารถจะสื่อสารกับตัวคุณได้มากขึ้น ไม่จำเป็นต้องพูดให้ถูกเป๊ะๆ ให้เขาเข้าใจก็พอ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 100-101)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้กล่าวถึงปัจจัยในการพูดภาษาอังกฤษกับฝรั่งว่า มี 4 ปัจจัย นั่นคือ ความไหลลื่นคือต้องพูดให้ได้ ความเข้าใจคือความเข้าใจในสิ่งที่พูด ความสุขและความมั่นใจคือมีความสุขและความมั่นใจในการพูด และความถูกต้อง ผู้เขียนกล่าวว่าความถูกต้องนั้นเป็นปัจจัยสุดท้ายที่เราควรคำนึงถึง การพูดภาษาอังกฤษนั้นแค่ให้ฝรั่งเข้าใจสิ่งที่เราพูดออกไปก็เพียงพอแล้ว

การกล่าวถึงปัจจัยทั้ง 4 ในการพูดนี้ก็เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าการพูดให้ถูกต้องมีความสำคัญน้อยมากในการพูดสื่อสาร แต่การกล้าพูดเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

3.2.1.2.2. ไม่ต้องกังวลเรื่องสำเนียง การออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษาเป็นสิ่งสำคัญก็จริงอยู่ แต่ผู้เขียนกล่าวว่าสำหรับคนไทยที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จึงเป็นเรื่องยากที่ออกเสียงให้เหมือนกับคนที่เป็นเจ้าของภาษา สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ การพยายามสื่อสารออกมาก็เพียงพอแล้ว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

ถ้าคุณไม่เห็นด้วย ผมขอบอกคุณว่าผมมีเพื่อนชาวต่างชาติที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกกันเยอะ อย่างเช่น คนฝรั่งเศส คนเยอรมัน คนสเปน คนฟิลิปปินส์คนสิงคโปร์ คนจีน คนอินเดีย

พวกเขา มีสำเนียงภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันไป

ผมเคยถามเขาว่าเคยคิดอยากเปลี่ยนสำเนียงของเขาให้เป็นสำเนียงอังกฤษแบบ Native อย่างคนอังกฤษหรือคนอเมริกันบ้างไหมทุกคนต่างตอบเป็นเสียงเดียวว่าไม่ พวกเขาเชื่อว่าภาษาอังกฤษของเขาก็ดีพอระดับหนึ่ง เพราะเจ้าของภาษาอย่างเช่นผมก็เข้าใจว่าเขาพูดอะไร

เขายกผมว่าเขาไม่ใช่คนอังกฤษหรือคนอเมริกัน ทำไมต้องพูดให้เหมือนด้วย เขามีความสุขที่จะพูดภาษาอังกฤษในสไตล์สำเนียงของเขา ในเมื่อก็มีคนเข้าใจสิ่งที่เขาพูด

อีกอย่างเขาก็ขี้เกียจมานั่งฝึกและเปลี่ยนสำเนียง เพราะรู้ว่าการจะทำให้สำเนียงเหมือน Native Speaker ใต้นั้นจะต้องแก้และฝึกฝนอีกเยอะมาก

พูดง่าย ๆ คือ เขามีความมั่นใจในสิ่งที่เขาเป็น เขาแค่ขอให้ออกเสียงได้ถูกต้องและฝรั่งเข้าใจก็พอ

ผมอยากให้คุณนำความคิดแบบนี้มาใช้บ้าง

การพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้องแบบสำเนียงไทยก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายเลย แต่สิ่งเดียวที่ผมเน้นคือ พยายามออกเสียงให้ถูกต้องตามตัวอักษรภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท, 2551: 58)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนเล่าว่าเขามีเพื่อนชาวต่างชาติมากมายเช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน ฟิลิปปินส์ เพื่อนเขาเหล่านี้พูดภาษาอังกฤษได้แต่ไม่เหมือนกับสำเนียงเจ้าของภาษาแต่พวกเขาก็ไม่เคยคิดจะเปลี่ยนสำเนียงภาษาอังกฤษของตัวเองให้เหมือนกับเจ้าของภาษาเพราะพวกเขาคิดว่า พวกเขามีทักษะในการพูดและความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษพอสมควรที่จะสื่อสารได้ ก็เพียงพอแล้ว ผู้เขียนจึงชี้ให้เห็นว่าคนไทยก็เช่นเดียวกัน ถึงแม้จะไม่ได้มีสำเนียงเหมือนกับเจ้าของภาษาแต่มีทักษะในการพูดและความรู้ภาษาอังกฤษที่สามารถสื่อสารได้ก็เพียงพอแล้ว

3.2.1.2.3. ใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ ในการพูดภาษาอังกฤษนั้น เราต้องพยายามฝึกพูดบ่อยๆถึงแม้จะพูดผิดก็ตาม เพราะการฝึกพูดบ่อยๆ ความพยายามและความรักในการใช้ภาษาอังกฤษจะทำให้เราพูดคล่องมากขึ้น ตัวอย่างเกี่ยวกับความพยายาม รักการใช้ภาษาอังกฤษ และฝึกพูดบ่อยๆพบ 9 ตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง

หลายคนอาจจะเรียนภาษาอังกฤษแค่ซัมเมอร์คอร์สในระยะเวลา 2 เดือน หรือ 30 ชั่วโมง แล้วก็จบกันไป แล้วหลังจากนั้นคนส่วนใหญ่ก็จะไม่เคยเรียนและซ้อมกันอีกเลย

คุณจะต้องเรียนภาษาอังกฤษและก็ฝึกที่บ้านตลอดเวลา มันถึงจะได้ผลจริงๆครับ พยายามไปเรียนเรื่อยๆ และอย่างต่อเนื่องและทบทวนสิ่งที่เรียนมาที่บ้าน โดยฝึกพูดคนเดียวหน้ากระจกบ่อยๆหรือกับคนที่บ้านหรือเพื่อนก็ได้ เพราะการทำอย่างนี้ก็เปรียบเสมือนการฝึกรบก่อนออกไปรบจริงๆ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 152)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวว่า การเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนหรือลงเรียนคอร์สสั้นๆ จะไม่ได้ผลหากผู้เรียนไม่ทบทวนไม่นำภาษาอังกฤษที่เรียนมาฝึกใช้มาฝึกพูดในชีวิตประจำวันและฝึกใช้อย่างสม่ำเสมอ

ตัวอย่าง

ถ้าคุณพูดไปเรื่อยๆ และเรียนไปเรื่อยๆ ฝึกไปเรื่อยๆ เดี่ยวความถูกต้องก็จะค่อยๆมาเอง ตามชั่วโมงบินครับ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 110)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวว่า ถ้าหากผู้อ่านพยายามเรียนภาษาอังกฤษมากๆ และฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้ผู้อ่านใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและถูกต้องมากขึ้น

3.2.2. ทักษะการอ่าน

ชุมสาย สุวรรณชมภูได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ในหนังสือภาษากับการสื่อสารว่า “การอ่าน คือ การรับสารในรูปของตัวอักษรมาแปลเป็นความรู้ ความเข้าใจของผู้อ่าน โดยผ่านการคิด ประสพการณ์ และความเชื่อของตน” (2553: 91)

การอ่านเป็นทักษะที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องโดยการอ่านจากสิ่งต่างๆ เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ ป้ายจราจร โดยการอ่านจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มขึ้น พบตัวอย่างที่ผู้เขียนกล่าวถึงการพัฒนาทักษะการอ่านที่สามารถทำได้กับสิ่งที่อยู่รอบตัว 11 ตัวอย่าง ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.2.1 การอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ คือ สิ่งพิมพ์ที่เป็นรูปเล่ม เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น การอ่านสื่อเหล่านี้เราสามารถใช้เวลาอ่านนานๆได้ ทำให้เรามีเวลาทำความเข้าใจได้นาน สื่อเหล่านี้จะใช้คำและภาษาที่ถูกต้องหลักไวยากรณ์ เพราะฉะนั้นหากเราอ่านสื่อเหล่านี้นอกจากจะได้ความรู้แล้ว เราก็จะได้เรียนรู้การใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องด้วย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

การอ่านหนังสือพิมพ์ อย่างเช่น หนังสือพิมพ์ The Nation หรือ Bangkok Post ก็เป็นวิธีที่ดี เพราะหนังสือพิมพ์พวกนี้ใช้ภาษาอังกฤษดีมาก หลายคนคงจะเคยอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษแล้วบ่นกันว่าหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษใช้คำและประโยคที่ยากมากแต่ถ้าคุณมีความตั้งใจลองอ่านและพยายามทำความเข้าใจคำและประโยคที่เขาใช้กัน ได้บ้างก็พอ ไม่ต้องหมด วันละนิดวันละหน่อย คุณก็จะเก่งขึ้นแถมมีความรู้รอบตัวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกใบนี้ด้วย (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 144)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้แนะนำให้ผู้อ่าน อ่านหนังสือพิมพ์ เช่น เดอะเนชั่นหรือบางกอกโพสต์เพราะนอกจากผู้อ่านจะได้รู้ความเคลื่อนไหวเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในโลกแล้วผู้อ่านจะได้เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์และคำศัพท์อีกด้วย

3.2.2.2 การอ่านป้ายจราจร คือ ป้ายสัญลักษณ์ตามท้องถนนหรือตามสถานีรถต่างๆ ป้ายจราจรนี้จะมีทั้งคำภาษาไทยและคำภาษาอังกฤษในความหมายเดียวกัน ทำให้เราได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมโดยไม่ต้องเปิดพจนานุกรม ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

แต่ถ้าคุณเปิดดูป้ายถนนสีเขียว ตัวเขียนสีขาวก็จะเห็นคำว่า อนุสาวรีย์ชัยฯ และข้างใต้คำนี้คุณก็จะเห็นว่า **Victory Monument** อีกครั้งครับที่คุณจะได้ภาษาอังกฤษใหม่ๆ มาอีก 1 คำ เพราะคุณคงจะต้องผ่านอนุสาวรีย์ชัยหรือขึ้นรถไฟฟ้า BTS กันบ้าง (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 150)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวว่า ในการเดินทางไปสถานที่ต่างๆ หากเราสังเกตเห็นป้ายจราจร เราก็จะพบคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ ในตัวอย่างจะเป็นคำว่า อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Victory Monument ทำให้เราได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มไปอีกหนึ่งคำ

3.2.2.3 การอ่านสิ่งพิมพ์อื่นๆ คือ สิ่งพิมพ์ที่อยู่รอบๆตัวของเรา เช่น ฉลากอาหาร ชื่ออาหารในรายการอาหาร ชื่อและฉลากผลิตภัณฑ์ต่างๆที่อยู่ในบ้าน นอกจากจะทำให้เราฝึกฝนทักษะการอ่านแล้วจะช่วยให้ทำเรารู้จักคำศัพท์ที่ใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

ศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับอาหารสามารถหาได้ง่ายๆ ตามเมนูในร้านอาหารต่างๆ (MK Suki มีคำเยอะมากที่คุณยังไม่รู้จัก)เมนูเหล่านี้จะมีทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย สถานที่ต่อไปน่าจะเป็น Supermarket เพราะเราสามารถเห็นศัพท์เกี่ยวกับอาหารเป็นภาษาอังกฤษบนผลิตภัณฑ์ต่างๆ และผลิตภัณฑ์เหล่านี้ก็มีให้เห็นที่บ้านหรือในสถานที่ต่างๆ ดังนั้น เริ่มเปิดตาแล้วเปิดสมองจำกันได้แล้วครับ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2, 2551: 61-62)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนกล่าวว่าเราสามารถเรียนรู้ศัพท์ใหม่ๆ ได้จากสิ่งใกล้ตัวในชีวิตประจำวันของเรา เช่น ฉลากอาหารที่ติดอยู่ข้างภาชนะ ชื่ออาหารในรายการอาหาร และผลิตภัณฑ์ต่างๆ ภายในบ้าน การอ่านสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องง่ายและสะดวกเพราะอยู่ใกล้ตัวเรา เพียงแค่เราต้องสังเกตสิ่งเหล่านี้ให้มากขึ้น

3.2.3. ทักษะการฟัง

วิรัช ศิริวัฒนะนาวิน(2553: 79) ได้กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ในหนังสือภาษากับการสื่อสารไว้ว่า“การฟังต่างกับการได้ยิน เพราะการได้ยินเป็นเพียงการรับรู้คลื่นเสียงที่มากระทบโสตประสาท แต่การฟังหมายถึงการรับรู้คลื่นเสียงแล้วแปลความหมายของเสียงที่ได้ยินด้วย การฟังจึงสัมพันธ์กับกระบวนการคิด เพราะการจะฟังให้เข้าใจได้นั้น ผู้ฟังต้องฟังแล้วคิดตามไปด้วยเสมอ”

การฟังเป็นทักษะที่เราได้รับความรู้เข้ามาสู่ตัว ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญควบคู่มา กับทักษะการพูด เพราะก่อนที่เราจะพูดเราจะต้องฟังก่อนว่าคำนั้นๆออกเสียงอย่างไร แล้วเราจึงจะสามารถพูดออกเสียงที่ถูกต้องได้ พบตัวอย่างที่ผู้เขียนกล่าวถึงทักษะการฟัง 6 ตัวอย่าง เช่น

3.2.3.1 การฟังจากเจ้าของภาษา คือ การให้เจ้าของภาษาพูดแล้วเราฟังและพยายามจดจำวิธีการออกเสียงและสำเนียงที่เขาพูด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

อีกวิธีหนึ่งในการเรียนการออกเสียงที่ถูกต้องก็คือ ให้ฝรั่งเจ้าของภาษาสาธิตการออกเสียงที่ถูกต้องให้ฟังแล้วเลียนเสียงตาม (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 55)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนกล่าวว่า การจะออกเสียงภาษาอังกฤษให้ได้ดีนั้น ผู้อ่านจะต้องฟังวิธีการออกเสียงและสำเนียงจากเจ้าของภาษาและพยายามเลียนเสียงตาม จะทำให้ผู้อ่านออกเสียงและมีสำเนียงใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาได้มากขึ้น

3.2.3.2. การฟังจากบทเพลง คือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษที่ร้องโดยเจ้าของภาษา จะทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้คำศัพท์ที่ใช้ในบริบทต่างๆ และสำเนียงของเจ้าของภาษาที่แท้จริง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

การฟังเพลงแล้วร้องตามสิ่งที่เราได้ยินแล้วพยายามเลียนแบบการออกเสียงคำและประโยคให้ถูกต้องตามนักร้องก็จะช่วยทำให้ทั้ง สมอง ปาก และ หูของคุณคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษขึ้น ถ้าคุณฝึกอย่างนี้ไปเรื่อยๆ สมอง หู และปากก็จะสามารถดักทักษะภาษาอังกฤษออกมาใช้พูดคุยในชีวิตจริงได้มากขึ้น (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 141)

จากตัวอย่างผู้เขียนแนะนำให้ผู้อ่านฟังเพลงภาษาอังกฤษแล้วร้องตาม เพราะจะทำให้ผู้อ่านได้ฝึกทักษะการฟังจากเจ้าของภาษา เมื่อฟังแล้วจะทำให้ผู้อ่านเรียนรู้และคุ้นกับการออกเสียงของเจ้าของภาษาและผู้เขียนจะสามารถออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษามากขึ้น

3.2.3.3 การฟังจากภาพยนตร์ คือ การฝึกฟังจากภาพยนตร์ จะทำให้ผู้อ่านเรียนรู้คำศัพท์ที่ใช้ในบริบทต่างๆ และสำเนียงของเจ้าของภาษาที่ถูกต้อง และหากผู้อ่านดูภาพยนตร์ที่บ้าน ถ้าฟังไม่ทันก็สามารถกดปุ่มหยุดหรือเลื่อนกลับไปกลับมาได้ ทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้ศัพท์และสำเนียงได้อย่างเต็มที่ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

อย่างเช่นถ้าคุณดูหนังฝรั่ง คุณควรดูหนังวีดีโอเรื่องเดิมสักสามรอบ (ไปดูรายละเอียดในเล่มแรก) ในรอบสองให้คุณดูหนังโดยเปิด Subtitles ภาษาอังกฤษ คุณจะเห็นและได้ยินประโยคภาษาอังกฤษในเหตุการณ์ตอนที่ดาราฝรั่งมีความคิดความรู้สึกต่างๆ พยายาม Pause หนึ่งสะสมประโยคใหม่ๆ (แบบไม่ต้อง Hi So มาก) โดยเขียนประโยคต่างๆที่คุณคิดว่ามีประโยชน์ในการพูดภาษาอังกฤษของคุณลงในสมุดบัญชีของคุณ ทำสะสมกันเรื่อยๆ และกลับมาทบทวนตลอดเวลาไม่ช้าก็เร็วคุณจะรู้จักวิธีการพูดประโยคภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นและ Speaking ของคุณจะดีขึ้น...ผมขอฟันธง

การทำแบบนี้จะทำให้ Listening ของคุณดีขึ้น เพราะคุณต้องเจอประโยคที่คุณสะสมไว้ในสื่อต่างๆ ในชีวิตจริง อย่างเช่น TOEIC TOEFL IELTS โอ้โห...เห็นไหมครับว่ายิ่งป็นนัดเดียวได้ค้นกั้หลายตัว และอย่าลืมว่าคุณไม่จำเป็นต้องเอาประโยคมาจากหนังสืออย่างเดียว เพลงบางเพลงมีประโยคเด็ดๆ ใน Song Lyrics เหมือนกัน หนังสือก็มี Internet ก็มีนะครับ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยก็ท2, 2551: 53-54)

จากตัวอย่างผู้เขียนแนะนำให้ผู้อ่านดูภาพยนตร์ด้วยแผ่นวีซีดีที่บ้าน ดูสามรอบ รอบที่หนึ่งให้เปิดระบบคำบรรยายหรือเปิดระบบพากย์เป็นภาษาไทยเพื่อเราจะได้อู้เนื้อเรื่องแบบคร่าวๆของภาพยนตร์ก่อน รอบที่สองให้ดูภาพยนตร์โดยการเปิดคำบรรยายได้ภาพที่เป็นภาษาอังกฤษ และกดหยุดเมื่อเห็นประโยคใหม่ๆ และจดบันทึกประโยคที่คิดว่าจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และรอบที่สามให้ปิดคำบรรยายให้หมดแล้วฟังเสียงในฟิล์มที่เป็นภาษาอังกฤษอย่างเดียว หลังจากดูภาพยนตร์แล้วก็กลับมาทบทวนประโยคที่จดไว้อีกรอบหนึ่ง

ผู้เขียนกล่าวว่าการทำงานเช่นนี้จะทำให้ทักษะการฟังของผู้อ่านดีขึ้นด้วย ถ้าหากผู้อ่านต้องไปสอบ TOEIC TOEFL IELTS ก็จะง่ายขึ้น

3.2.4. ทักษะการเขียน

อุบล เทศทอง (2553: 181) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ในหนังสือภาษากับการสื่อสารไว้ว่า “การเขียนเป็นการสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ ข่าวสารและจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน”

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่เราจะใช้แสดงออกถึงสิ่งที่เราคิดคล้ายกับการพูด แต่ต่างกันตรงที่การเขียนจะเป็นการแสดงออกมาผ่านตัวอักษรเป็นคำและประโยค ทักษะนี้เป็นทักษะที่ผู้เขียนกล่าวถึงน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะการเขียนนั้นจะต้องมีการเลือกคำ เรียบเรียงคำให้เป็นประโยค ซึ่งต้องมีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาระดับสูง ผู้เขียนได้กล่าวถึงทักษะการเขียนเพียง 6 ตัวอย่างเท่านั้น เช่น

3.2.4.1 การฝึกเขียน การฝึกเขียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านมีทักษะการเขียนที่ดีขึ้นเพราะผู้อ่านได้เรียนรู้และเขียนบ่อยๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในที่สุด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

การใช้อินเทอร์เน็ต ทำให้เราฝึกฝนภาษาอังกฤษกันได้อย่างสนุกสนาน เพราะคุณสามารถทำอะไรที่เป็นภาษาอังกฤษได้ อย่างเช่น การ Chat และ การอ่าน-เขียนอีเมล (แต่ต้องเป็นภาษาอังกฤษนะจ๊ะ) (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 148)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวว่า การแชตและการอ่าน-การเขียนอีเมล จะทำให้เราได้ฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วย

3.2.4.2. การสะกดคำ การสะกดเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน เพราะหากสะกดคำผิดก็อาจจะทำให้ความหมายของคำนั้นเปลี่ยนไป นำไปสู่การเข้าใจผิดและการสื่อสารที่ล้มเหลว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

นอกจากการออกเสียงแล้ว คนไทยยังมีปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในเรื่องของการสะกดคำ ตัวอย่างผิดๆก็มีให้เห็นเยอะแยะเหมือนกับการออกเสียงผิด

สาวไทยคนหนึ่งส่ง SMS ไปหาแฟนฝรั่งของเธอ

I love you John, you are my sole mate!

= ฉันรักเธอมากเลยจอห์น คุณเป็นเพื่อนสันตินฉันค่ะ!!

(Soul mate แปลว่า เนื้อคู่ ครับ แต่ Sole mate แปลว่า เพื่อนสันติน!)

ก่อนจะพูดถึงเรื่องสะกดคำ ผมขอแนะนำเก๋ต๊อในการเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น เพราะมีคนถามผมมาว่า Writing ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นอย่างไร (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 223-224)

จากตัวอย่างผู้เขียนเล่าว่า มีผู้หญิงไทยคนหนึ่งส่งข้อความทางโทรศัพท์ไปหาเพื่อนชายของเธอ ว่า “I love you John, you are my sole mate!” ซึ่งแปลว่า “ฉันรักเธอมากเลยจอห์น คุณเป็นเพื่อนสันตินฉันค่ะ” แต่ที่จริงแล้วผู้หญิงคนนี้ต้องการจะบอกว่า “ฉันรักเธอมากเลยจอห์น คุณเป็นเนื้อคู่ของฉันค่ะ” แต่เพราะผู้หญิงคนนี้ สะกดคำว่า เนื้อคู่ที่ต้องเขียนว่า soul mate แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับใช้ sole mate ที่แปลว่า เพื่อนสันติน ทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไปและทำให้การสื่อสารล้มเหลว

3.2.5. การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เป็นปัจจัยสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะก่อนที่เราจะเข้าใจความหมายของคำภาษาอังกฤษเราจะต้องเข้าใจวัฒนธรรมตะวันตกก่อน เพราะคนที่เกิดและ

อยู่คนละที่ย่อมมีความคิด คำพูดที่ไม่เหมือนกัน หลักเกณฑ์การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจะทำให้คนที่มา จากวัฒนธรรมที่ต่างกันเข้าใจกันมากขึ้น จากการศึกษาพบว่าผู้เขียนกล่าวถึงหลักเกณฑ์การสื่อสารข้าม วัฒนธรรม พบทั้งหมด 61 ตัวอย่างดังมีรายละเอียดดังนี้

หลักเกณฑ์การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม คือ เนื้อหาที่ผู้เขียนอธิบายถึงลักษณะและ หลักการของสิ่งต่างๆ เช่น ความรู้ด้านวัฒนธรรม จะอธิบายถึง ความหมายของวัฒนธรรม ลักษณะ ของวัฒนธรรม ทฤษฎีการสื่อสารจะอธิบายถึง ส่วนประกอบของการสื่อสาร การสื่อสารที่ดี และ แนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจะอธิบายถึง ความหมายของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ข้อควร ปฏิบัติของผู้สื่อสารข้ามวัฒนธรรม

เนื้อหาส่วนที่เป็นแนวคิดและหลักเกณฑ์นั้นพบทั้งหมด 3 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีเกี่ยวกับ วัฒนธรรม ทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสาร และทฤษฎีการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม มีรายละเอียดดังนี้

ความรู้ด้านวัฒนธรรม คือ แนวคิดที่กล่าวถึงความหมายของวัฒนธรรม ลักษณะของ วัฒนธรรม รูปแบบของวัฒนธรรม พบ 3 ตัวอย่าง

ตัวอย่าง ความหมายของวัฒนธรรม

The Definition

คำว่าวัฒนธรรมถูกแปลใน Dictionary ว่าเป็น ‘ความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม มุมมอง วิถีชีวิต ความเชื่อ ค่านิยม กิจกรรม และสิ่งที่ถูกผลิตขึ้นมาของคนกลุ่มหนึ่งในยุคสมัยและ สถานที่หนึ่ง’ (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 24)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้กล่าวถึงความหมายของคำว่า “วัฒนธรรม” ว่าหมายถึงความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ ค่านิยม เป็นต้น ที่คนกลุ่มหนึ่งได้สร้างขึ้น ซึ่งผู้เขียนได้อ้างความหมายดังกล่าว ตามพจนานุกรม

ก่อนที่ผู้เขียนจะกล่าวถึงความหมายของคำวัฒนธรรมตามตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนได้ตั้ง คำถามกับผู้อ่านว่า วัฒนธรรมไทยคืออะไร แล้วผู้เขียนก็ยกตัวอย่างคำตอบ เช่น วัฒนธรรมไทย คือ การไหว้ วัฒนธรรมไทยคือการกินข้าว เป็นต้น แต่คำตอบเหล่านี้ก็ยังไม่ครอบคลุมและไม่ชัดเจน

ผู้เขียนจึงได้กล่าวถึงความหมายของวัฒนธรรมในพจนานุกรมมาอ้างอิง เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจถูกต้อง และชัดเจน

ตัวอย่าง รูปแบบของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมสองแบบ

ก่อนอื่นผมว่าเราแบ่งคำว่าวัฒนธรรมออกเป็นสองเรื่อง นั่นคือวัฒนธรรมที่เราเห็นและจับต้องได้ (Culture 1 Hardware) กับวัฒนธรรมที่เรามองไม่เห็นและจับต้องไม่ได้ (Culture 2 Software) (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 24)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เขียนกล่าวถึงความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมว่า วัฒนธรรมแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบคือวัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรม กล่าวคือเป็นวัฒนธรรมที่เราเห็นและจับต้องได้ และวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม กล่าวคือเป็นวัฒนธรรมที่เรามองไม่เห็นและจับต้องไม่ได้

ตัวอย่าง ลักษณะของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมที่เราสามารถมองเห็นได้ อาทิ การแต่งกาย คนตรี ศิลปะ อาหาร สถาปัตยกรรม และวิถีชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ถ้าเราดูวัฒนธรรมไทยในเชิงที่เราเห็นและจับต้องได้ก็จะมีสิ่งต่างๆ เช่น การแต่งกายแบบดั้งเดิม (โจงกระเบน) คนตรีไทย (ระนาด) อาหารไทย (น้ำพริก) สถาปัตยกรรมไทย (วัดวาโบราณ) วิถีชีวิตแบบไทยๆ (การไหว้การตักบาตรตอนเช้า) มวยไทย

ส่วนวัฒนธรรมไทยที่มองไม่เห็นและไม่สามารถจับต้องได้มีปัจจัยต่างๆ เช่น ความคิดทั่วไปของคนไทยส่วนใหญ่ (เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่) ค่านิยมไทย (ความเกรงใจ การมีน้ำใจ) ความรู้สึกต่อสิ่งรอบข้างของคนไทย มุมมองแบบไทยๆ และพฤติกรรมของคนไทย (ชอบยิ้มแย้มอ่อนน้อม สำนวณ มีความเป็นมิตรสูง) ที่ไม่เหมือนชาติอื่น (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 24)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนได้อธิบายถึงลักษณะของวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม ว่ามีลักษณะเป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็น ไม่สามารถสัมผัสได้ เช่น ความคิด ค่านิยม ความรู้สึก มุมมอง และพฤติกรรม และอธิบายถึงลักษณะของวัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรมว่ามีลักษณะเป็นสิ่งที่เรามองเห็นและสัมผัสได้ เช่นการแต่งกาย คนตรี ศิลปะ อาหาร สถาปัตยกรรม และวิถีชีวิต

3.2.5.1 ความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม คือ ความรู้ที่กล่าวถึงการสื่อสารของคนที่มาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในหลายมิติ เช่น คนไทยกับคนญี่ปุ่น คนกรุงเทพฯกับคนต่างจังหวัด เป็นต้น พบ 9 ตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง

The Different Levels of Culture

(วัฒนธรรมที่แตกต่างมาจากไหนบ้าง?)

National Culture

วัฒนธรรมระดับที่หนึ่งเป็นระดับใหญ่ที่สุดและสำคัญที่สุดคือวัฒนธรรมประจำชาติ (National Culture) วัฒนธรรม National Culture แบ่งออกเป็นสองแบบ (เห็นและจับต้องได้กับไม่เห็นและจับต้องไม่ได้) อย่างเช่นบ้านเราก็มีวัฒนธรรมไทย (Thai Culture) และญี่ปุ่นก็มีวัฒนธรรมประจำชาติของเขา (Japanese Culture) ไทยมีชุดดั้งเดิมเช่น โจงกระเบน ส่วนญี่ปุ่นเขาก็มีกิโมโน ไทยมีต้มยำกุ้ง ญี่ปุ่นมีมิโซะซูชิ เป็นต้น ในเล่มนี้จะเน้นวัฒนธรรมประจำชาติ (National Culture) เยอะหน่อยนะครับ เพราะมันเป็นกุญแจที่จะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมแบบที่สองที่เรามองไม่เห็นได้ชัดขึ้น เดี่ยวผมจะขยายความเรื่องของวัฒนธรรมประจำชาติที่มองไม่เห็นและจับต้องไม่ได้ในบทต่อไปครับ

Local Culture

วัฒนธรรมระดับต่อไปคือวัฒนธรรมท้องถิ่น (Local Culture) ตัวอย่างที่ชัดเจนคือวัฒนธรรมของคนกรุงเทพฯกับคนต่างจังหวัด แน่นนอนครับว่าแตกต่างมากพอสมควรเพราะคนกรุงเทพฯ มีชีวิตแบบคนเมือง ในขณะที่คนต่างจังหวัดมีชีวิตแบบคนชนบท คนเชียงใหม่ที่อยู่ในอำเภอเมืองมีวัฒนธรรมที่ต่างจากคนเชียงใหม่ที่อยู่บนดอย คนไทยภาคเหนือมีวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนคนไทยภาคใต้ คนไทยที่ลอนดอนก็จะมีวัฒนธรรมไม่เหมือนคนที่เกิดและโตในกรุงเทพฯ

Ethnic Culture

เชื้อชาติคืออีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้คนแตกต่างกัน คนไทยเชื้อสายจีนกับคนไทยเชื้อสายอิสลามมีวัฒนธรรมที่ต่างกัน หรือดูอย่างพวกลูกครึ่งแบบผสม (Hybrid Kid) ผมคงมีวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนเด็กไทยเชื้อสายลาวที่อยู่แถวอีสาน (ถึงแม้ว่าหน้าตาเราจะคล้ายกัน!) ผมมีเพื่อนคนไทยเยอะ

ไม่ว่าจะเป็นคนไทยจีน คนไทยมุสลิม คนไทยเชื้อสายแขก คนไทยดั้งเดิมและลูกครึ่งไทยฝรั่ง ขอ ยืนยันครับว่าแต่ละคนมีวัฒนธรรมทั้งส่วนที่เหมือนและส่วนที่ต่างอย่างเห็นได้ชัด พอพูดถึงเชื้อ ชาติเราต้องมาศาสนาด้วยเพราะศาสนามีผลกระทบต่อวัฒนธรรมอย่างยิ่ง คนไทยชาวพุทธมี วัฒนธรรมที่ไม่เหมือนคนไทยอิสลามหรือคนไทยที่เป็นคริสเตียน

Generations

ยุคสมัยมีผลต่อวัฒนธรรมเหมือนกัน (Generations) อย่างที่เราได้พูดมาแล้วว่าวัฒนธรรม แบ่งออกเป็นสองยุค ตัวอย่างที่ผมเห็นจากเพื่อนคือคนไทยเชื้อสายจีนในยุคสมัยใหม่มีวัฒนธรรม ที่แตกต่างจากป้าป้ามาหมา อากงอาม่าของเขาพอสมควร ที่เห็นได้ชัดคือเรื่องของวัฒนธรรมแบบ อนุรักษ์นิยม (Conservative) ของคนยุคก่อนกับวัฒนธรรมแบบเปิด (Open Mind) ของคนในยุค ใหม่ อย่างหนึ่งที่เขายกมาว่าเปลี่ยนไปคือการจับคู่แต่งงานหรือการคลุมถุงชน รวมถึงอิสรภาพใน การเลือกอาชีพการงานของตัวเอง ไม่ต้องมาสานต่อกิจการที่บ้าน

Gender

เพศเป็นอีกปัจจัยที่ทำให้คนมีวัฒนธรรมที่ต่างกัน ผู้หญิงกับผู้ชายมีความคิด ความรู้สึก มุมมอง และวิถีชีวิตที่ต่างกันบ้างตัวอย่างที่ผมมักจะได้อินอยู่บ่อยๆคือ ผู้หญิงจะ ละเอียดอ่อนกว่าผู้ชาย (Sensitive) ทำให้ผู้หญิงส่วนใหญ่ใช้ความรู้สึกในการตัดสินใจ ในขณะที่ ผู้ชายแข็งกระด้างและใช้เหตุผลมากกว่า ถ้าไม่เชื่อก็ลองไปดูหนังสือ Men are from Mar and Women are from Venus คู่มือรักครับ แต่ผมไม่อยากจะสรุป (Generalize) ว่าผู้หญิงเป็นแบบนี้และ ผู้ชายเป็นแบบนี้ (เช่น ผู้หญิงชอบช้อปปิ้ง และผู้ชายชอบดูกีฬา) เพราะในยุคสมัยนี้ผู้หญิงกับ ผู้ชายมีความคล้ายกันมากขึ้นรวมทั้งผู้ถึงด้วย !

Media

อีกหนึ่งปัจจัยของวัฒนธรรมที่ทำให้คนแตกต่างกันคือ สื่อ (Media) ทุกวันนี้เพราะ เทคโนโลยีการสื่อสารพัฒนามาก เราสามารถรับสื่อได้เยอะขึ้นและสื่อที่ได้รับนั้นมีผลกระทบต่อ ชีวิตและวัฒนธรรมของเรา เด็กไทยชอบดูละครไทย ทีวีไทยและฟังแต่เพลงไทย จะมีวัฒนธรรม ที่ต่างจากเด็กไทยที่ดูหนังฝรั่งและฟังเพลงฝรั่งทางUBC หรือเด็กไทยในชนบทที่ดูการแสดงแบบ พื้นบ้านและชอบฟังเพลงลูกทุ่ง (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 27-30)

จากตัวอย่างผู้เขียน ได้กล่าวถึงทฤษฎีการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมหรือการสื่อสาร ระหว่างคนที่มาจากต่างวัฒนธรรมว่ามีตีความแตกต่างของวัฒนธรรมที่สามารถแบ่งออกเป็น 6 มิติ ได้

ดังนี้ คือ 1. National Culture คือ วัฒนธรรมระดับชาติ เช่น วัฒนธรรมของคนไทยย่อมแตกต่างจาก วัฒนธรรมของคนญี่ปุ่น 2. Local Culture คือ วัฒนธรรมระดับท้องถิ่น ถึงแม้ว่าจะเป็นคนประเทศเดียว แต่เมื่ออยู่คนละท้องถิ่นก็อาจมีวัฒนธรรมที่ต่างกัน เช่น คนไทยที่อยู่กรุงเทพฯกับคนไทยที่อยู่ต่างจังหวัด 3. Ethnic Culture คือ วัฒนธรรมระดับเชื้อชาติ เช่น คนไทยเชื้อสายจีนกับคนไทยเชื้อสายแขกย่อมมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน 4. Generations คือ วัฒนธรรมระดับยุคสมัย หรือ วัฒนธรรมระดับอายุ นั่นเอง เช่น คนแก่กับวัยรุ่นย่อมมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน 5. Gender คือ เพศ เช่น ผู้ชายย่อมมี วัฒนธรรมที่แตกต่างจากผู้หญิง หรือเพศอื่นๆ ก็มีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากเพศหญิงและเพศชาย เช่นเดียวกัน และ 6. Media คือ สื่อ การเลือกรับสื่อก็มีผลกับวัฒนธรรม เช่น คนที่ชอบฟังเพลงลูกทุ่ง ย่อมมีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากคนที่ชอบฟังเพลงสากลและภาพยนตร์ฝรั่ง

ตัวอย่าง

Hofstede's Four Dimensions of Culture

คุณ Hofstede วิเคราะห์วัฒนธรรมประจำชาติ (National Culture) แบบที่สองคือ วัฒนธรรมที่เรามองไม่เห็นและจับต้องไม่ได้และสรุปว่าวัฒนธรรมแบ่งได้เป็นสี่หัวข้อ (Four Dimensions) นั่นคือ :

1. High Power Distance (Hierarchy) vs. Low Power Distance (Egalitarian)
2. Collective (Group Oriented) vs. Individualist (Self Oriented)
3. Soft (Relationship Oriented) vs. Hard (Result Oriented)
4. High Uncertainty Avoidance vs. Low Uncertainty Avoidance

1. Hierarchy vs. Egalitarian

(Inequality vs. Equality)

ในหัวข้อที่หนึ่งวัฒนธรรมถูกแบ่งออกเป็นสองแบบคือ วัฒนธรรมที่นิยมความเท่าเทียมกันหรือความแตกต่างระหว่างกันน้อย (Egalitarian) กับวัฒนธรรมที่มีการแบ่งระดับตำแหน่งของคนในสังคมเป็นหลายๆชั้น (Hierarchy) เน้นอันดับว่าทุกสังคมมีการแบ่งระดับของคน แต่ในสังคมที่นิยมความเท่าเทียมกัน (Egalitarian) นั้น ตำแหน่งที่แตกต่างมีไม่มากและไม่ห่างกันจนเกินไป ตำแหน่งมีไว้เพื่อให้คนได้รับรู้ว่าใครมีหน้าที่ต้องทำอะไร ในขณะที่สังคมที่นิยมการแบ่งตำแหน่งของคนในสังคม (Hierarchy) จะมีตำแหน่งเพื่อให้รู้ว่าใครสูงกว่าและใหญ่กว่าใครในองค์กร กลุ่ม หรือสังคม ใครต้องเคารพใคร

คุณว่าฝรั่งเป็นแบบไหนและไทยเป็นแบบไหน? ผมว่าคำตอบไม่น่ายากนะครับ จากผลวิจัยของคุณ Hofstede พบว่าวัฒนธรรมไทยเป็นแบบ Hierarchy และวัฒนธรรมฝรั่งเป็นแบบ Egalitarian

แค่เราดูที่ภาษาก็เห็นแล้วครับว่าฝรั่งมีแต่คำว่า Me and You ในขณะที่ภาษาไทยมีสรรพนามเยอะมากในการแบ่งว่าใครสูงกว่าหรือมีตำแหน่งใหญ่กว่า เช่น พี่กับน้อง ท่าน นาย ข้าพเจ้า เป็นต้น

2. Group Oriented vs. Self Oriented

(Collective vs. Individualist)

หัวข้อที่สองคือ วัฒนธรรมที่นิยมทำอะไรเป็นกลุ่ม (Collective) กับวัฒนธรรมที่นิยมทำอะไรเป็นตัวของตัวเอง (Individualist) ในหัวข้อนี้ วัฒนธรรมไทยจะเป็นฝั่ง Collective เพราะคนไทยนิยมทำอะไรเป็นพรรคเป็นพวกมากกว่าทำอะไรคนเดียว ในขณะที่วัฒนธรรมฝรั่งจะนิยมความเป็นตัวของตัวเองและชอบอิสรภาพ (Independence) ครับ

...

อีกหนึ่งตัวอย่างคือ วัฒนธรรมแบบ Collective จะใช้ชีวิตในครอบครัวที่จะมีญาติพี่น้องปู่ย่าตายายอยู่รวมกัน ในขณะที่ครอบครัววัฒนธรรมแบบ Individualist จะอยู่กันพ่อแม่ลูก และส่วนมากลูกจะย้ายออกจากบ้านเพื่อไปหาเลี้ยงชีพด้วยตัวเองตอนยังเป็นวัยรุ่นซึ่งเป็นสิ่งที่ฝรั่งทำกันเยอะมาก เพราะเขาต้องการให้เด็กเก่ง โตเป็นผู้ใหญ่ และมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ในขณะที่คนไทยส่วนใหญ่จะยังพึ่งพาและอยู่ร่วมกับครอบครัวจนอายุมาก

3. Relationships Oriented vs. Result Oriented

หัวข้อที่สามคือวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์และความรู้สึกของคนอื่นคือ Soft Culture หรือ Relationships Oriented กับวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการและผลลัพธ์ที่ได้ Hard Culture หรือ Result Oriented

...

เวลาฝรั่งเขาพูดอะไรออกมาจากหัวของเขา เขาจะพูดออกมาเลยแบบข้อมูลตรงไปตรงมาแค่สำหรับวัฒนธรรมไทยที่เป็นวัฒนธรรมที่ Soft เวลาเราจะพูดอะไร เราจะส่งข้อมูลหรือความรู้สึกไปที่ใจแล้วให้ใจกรองความคิดความรู้สึกก่อนแล้วค่อยส่งข้อมูลออกไป บ่อยครั้งข้อมูลที่ถูกส่งออกไปตรงข้ามกับความรู้สึกหรือความคิดจริง แถวบ้านผมเรียกอาการนี้ว่า เกรงใจ! นั่นเองครับ

4. High Uncertainty Avoidance vs. Low Uncertainty Avoidance

หัวข้อสุดท้ายคือการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนหรือเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอน Uncertainty Avoidance บางวัฒนธรรมมีการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนหรือเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอนสูง (High Uncertainty Avoidance) และบางวัฒนธรรมมีการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนหรือเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอนต่ำ (Low Uncertainty Avoidance) จากผลวิจัยพบว่าของไทยเป็นแบบที่หนึ่ง (High Uncertainty Avoidance) และวัฒนธรรมของฝรั่งเศสเป็นแบบที่สอง (Low Uncertainty Avoidance)

ตัวอย่างคือการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย หนึ่งในเหตุผลหลักที่ทำให้คนไทยไม่ยอมพูดภาษาอังกฤษเป็นเพราะเรื่องนี้ครับ คนไทยหลายคนเชื่อว่าไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษนะครับ เพราะที่ผมเจอมา หลายคนมีความรู้เยอะและสามารถพูดได้แต่เพราะไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ตัวเองจะพูดมันจะถูกต้องหรือจะออกมามีหรือเปล่า สุดท้ายเลยเลือกที่จะไม่พูด (ผมรู้เรื่องนี้ดีเพราะท่านอาจารย์ Johnnie Walker เขาได้บอกผมไว้!) คนไทยไม่ยอมพูดภาษาอังกฤษเพราะมีวัฒนธรรม High Uncertainty Avoidance (Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 46-52)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวถึงแนวคิดของ Hofstede ที่ได้แบ่งวัฒนธรรมที่มองไม่เห็น และจับต้องไม่ได้ออกเป็น 4 รูปแบบ คือ 1. High Power Distance (Hierarchy) vs. Low Power Distance (Egalitarian) คือ วัฒนธรรมที่นิยมแบ่งชนชั้นกับวัฒนธรรมที่นิยมความเท่าเทียมกัน 2. Collective (Group Oriented) vs. Individualist (Self Oriented) คือ วัฒนธรรมที่ชอบทำอะไรเป็นกลุ่มกับวัฒนธรรมที่ชอบทำอะไรคนเดียว 3. Soft (Relationship Oriented) vs. Hard (Result Oriented) คือ วัฒนธรรมที่เน้นการให้ความสำคัญกับความรู้สึกกับวัฒนธรรมที่เน้นการให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ที่ได้ และ 4. High Uncertainty Avoidance vs. Low Uncertainty Avoidance คือ วัฒนธรรมแบบหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนสูงและวัฒนธรรมที่หลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนต่ำ

3.2.5.2. หลักเกณฑ์ด้านการสื่อสาร คือหลักเกณฑ์ที่อธิบายถึงลักษณะการสื่อสาร ส่วนประกอบของการสื่อสาร การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ คุณสมบัติของผู้สื่อสารที่ดี เป็นต้น พบ 27 ตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง

ในการสื่อสารคุณต้องเป็นได้ทั้งสองบทบาท นั่นก็คือเป็น Speaker หรือ Sender (ผู้ส่งข้อมูล) และเป็น Listener หรือ Receiver (ผู้รับข้อมูล) ที่ดี เรามาดูเรื่องของการเป็น Speaker หรือ Sender ที่ดีก่อนครับ

The Effective Sender = นักส่งข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ

การเป็นนักสื่อสารที่ดีในฐานะผู้ส่งข้อมูล Sender ต้องเอาข้อมูล ความคิด ความรู้สึก และคำถามที่มีออกมาให้เยอะที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อสร้าง Public Area ที่ใหญ่

การเอาข้อมูล ความคิด ความรู้สึก และคำถามของคุณมีออกมาไว้ในสถานที่สาธารณะที่คนอื่นรู้เป็นเป้าหมายของการสื่อสารที่ดี เพราะการสื่อสารที่ดีคือการแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึก และคำถามที่คุณมีเพื่อเป็นการสร้าง โอกาสดี ๆ และความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างคนสองคน

ในการสื่อสารที่คุณเป็นผู้ส่งข้อมูล (Speaker or Sender) มีระดับการสื่อสารอยู่สามระดับนั้นคือ :

Passive = การสื่อสารแบบเฉยๆ เงียบๆ ไม่ค่อยพูดอะไร มีข้อมูล ความคิด ความรู้สึก หรือคำถามอะไรก็ไม่ค่อยแสดงออก คิดลูกเกรงใจเงิน อายหรือไม่มั่นใจในตัวเองเท่าไร พวก Passive จะมี Public Area ที่เล็กกับคนอื่นเพราะจะมี Private Area ที่ใหญ่เกินไป Private Area หมายถึงการมีข้อมูล ความคิด ความรู้สึกหรือคำถามในใจแต่เก็บไว้ในสถานที่ส่วนตัวและไม่ให้ใครรู้หรือให้คนที่สื่อสารด้วยรู้ความในใจไม่หมด...

Aggressive = การสื่อสารแบบดุดันก้าวร้าวที่สีหน้าและน้ำเสียงรวมถึงคำพูดไม่สุภาพ หรือไม่ให้เกิดรบกวนกับความคิดความรู้สึกของคนอื่นสักเท่าไร พวก Aggressive มักจะมีสีหน้าไม่ค่อยดีและมีภาษาที่เกี้ยวเกาศไม่คอยอยู่ น้ำเสียงที่ดัง ก้าวร้าว และมักใช้คำพูดแรงๆ หรือไม่คอยสุภาพโดยไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ที่ดีและความรู้สึกของคนอื่นเพราะคิดถึงแต่ความต้องการของตัวเอง พวก Aggressive มักชอบพูดมากจนตัวเองมี Blind Area ที่ใหญ่เพราะไม่ชอบฟังใครและไม่ค่อยมีใครอยากสื่อสารด้วย เพราะตัวเองจะเอาแต่สิ่งที่ตัวเองอยากได้อย่างเดียว Blind Area หมายถึงจุดบอดที่คนเรามีครับ หลายๆ ครั้งในการสื่อสารเราไม่สามารถสร้าง Public Area ที่ใหญ่ได้เพราะคนที่เราสื่อสารด้วยมี Private Area ที่ใหญ่หรือเป็นเพราะเราไม่พยายามรับฟัง ...

Assertive Communication

วันนี้ขอเสนอแนวคิดใหม่อีกครั้งนั่นคือการสื่อสารแบบ Assertive การสื่อสารแบบนี้จะอยู่ตรงกลางระหว่าง Passive และ Aggressive เป็นวิธีในการเปิด Public Area ที่ดีที่สุด Assertive แปลว่า การสื่อสารข้อมูล ความคิด และความรู้สึกของตัวเองไม่ว่าจะเป็นแบบคำถามหรือคำตอบในเชิงสุภาพ สร้างสรรค์และให้เกิดมีคนฟังนั่นเอง มีคำถามอะไรก็คำถามและมี

ข้อมูล ความคิดหรือความรู้สึกอะไรก็กล้าแสดงออกในเชิงสุภาพ ให้เกียรติ สร้างสรรค์และไม่ใช้อารมณ์ส่วนตัวมาเกี่ยวข้อง... (Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท, 2550: 66-69)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนได้กล่าวว่าการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ผู้ที่สื่อสารจะต้องเป็นได้ทั้งผู้ส่งสารที่ดีและผู้รับสารที่ดี หลังจากนั้นผู้เขียนได้กล่าวถึง ระดับของผู้ส่งสารว่ามี 3 กลุ่ม คือ 1. Passive คือกลุ่มที่ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยสื่อสาร 2. Aggressive คือ กลุ่มที่ชอบพูดและแสดงความต้องการของตัวเองออกมาแต่มีความก้าวร้าวมาก 3. Assertive คือ กลุ่มที่พูดและสื่อสารในสิ่งที่ตัวเองคิดอย่างสุภาพและให้เกียรติผู้ที่กำลังสื่อสารด้วย

3.2.5.3. ตัวอย่าง แนวคิด Hofstede's Four Dimensions Culture คือ แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่เป็นวัฒนธรรมนามธรรม ผู้เขียนเน้นอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมฝรั่งเศส โดยตัวอย่างที่ผู้เขียนยกมานั้นล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องใกล้ตัว เรื่องที่อยู่ในชีวิตประจำวันของแต่ละคน พบ 22 ตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง

Hierarchy, Collective, Soft, High Uncertainty Avoidance Culture at Work

วัฒนธรรมไทยเป็นแบบ Hierarchy ดังนั้นการทำงานในองค์กรไทยจะเป็นแบบแบ่งระดับแบ่งตำแหน่งตามความอาวุโส ไม่ว่าจะเป็นวิทยุหรือคุณวุฒิหรือแม่กระทั่งในเรื่องอายุงานในการทำงานของคนไทยมีใครสูงหรือต่ำกว่า ใครใหญ่หรือเล็กกว่าในองค์กร ตำแหน่งมากมายทำให้ความห่างของคนในองค์กรจากคนที่มีความตำแหน่งใหญ่ที่สุดไปจนถึงเล็กที่สุดนั้นมีความห่างมาก การสื่อสารในวัฒนธรรมแบบนี้ จะเป็นแบบ Top Down Communication คือแต่ละคนต้องรอการตัดสินใจและคำสั่งจากคนที่มีความตำแหน่งใหญ่กว่าหรือสูงกว่า ทุกคนต้องเคารพ ให้เกียรติ รวมถึงเกรงใจเจ้านายและไม่ควรสื่อสารอะไรกับเจ้านายมากนักเพราะนายเป็นคนที่รู้หมดทุกอย่าง การขัด การไม่เห็นด้วยกับนายหรือแสดงความคิดเห็นรวมถึงถามคำถามอะไรๆ กับเจ้านายเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม

วัฒนธรรมการทำงานของคนไทยที่เน้นเรื่องกลุ่มกับความรู้สึกของคนเยอะ (Soft และ Collective) ไม่ชอบทำตัวเด่นในกลุ่มและชอบหลีกเลี่ยงการมีปัญหากัน เน้นการช่วยเหลือและมีน้ำใจต่อกัน มีความเกรงใจสูงและชอบทำงานแบบสบายๆ เรื่อยๆ สนุกๆ ทำงานบ้าง กินบ้าง เล่นบ้างจนต้องใช้เวลาทำงานไปกับสิ่งต่างๆ มากมาย

ส่วนวัฒนธรรมฝรั่งจะเป็นแบบ Egalitarian ที่นิยมความเท่าเทียมกันมากกว่าดังนั้นจะมีการแบ่งตำแหน่งน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ Hierarchy Culture เพราะเขาพยายามให้ตำแหน่งบ่งบอกว่าใครมีหน้าที่รับผิดชอบอะไรในองค์กรมากกว่าเรื่องใครต่ำกว่าใหญ่เล็กกว่าใครดังนั้นการสื่อสารระหว่างคนในตำแหน่งที่แตกต่างจะเกิดขึ้นสูง

การตรงไปตรงมากับเจ้านายเป็นเรื่องที่ได้รับได้จนบางครั้งอาจมีการปะทะกันทางวาจาและความคิดเห็น อีกอย่างที่ว่าวัฒนธรรมฝรั่งมีและต่างจากของไทยคือวัฒนธรรมแบบ Individualist และแบบ Hard Culture ที่ทำให้ฝรั่งชอบทำงานคนเดียว ตัดสินใจคนเดียว กินข้าวคนเดียว เหมือนไม่ชอบอยู่กับใครหรือช่วยใครเวลาทำงานมากนัก เขาดูเหมือนจะเป็นคนที่ทำงานแบบเอาจริงเอาจังเต็มที่ คุณค้น วางแผนรอบคอบ ไม่เสียเวลา เพราะเขาชอบทำอะไรที่ใหญ่และเร็ว และมองการณ์ไกล นี่เป็นเพราะฝรั่งเขามาจากวัฒนธรรมที่นิยมเรื่องการทำอะไรและตัดสินใจอะไรด้วยตัวเอง (Individualist = Self Oriented) เน้นผลงาน คุณภาพ การวางแผน และประสิทธิภาพ (Result Oriented) จนหลายครั้งคนไทยอึดอัดเพราะฝรั่งดูเหมือนไม่แคร์กลุ่มคนและความรู้สึกของใครหรือการมีความสัมพันธ์กับใครมากนัก ไม่เหมือนคนไทยที่เป็นวัฒนธรรมแบบ Relationships Oriented และ Group Oriented (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 141-142)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้ยกตัวอย่างจากแนวคิดของ Hofstede มาอธิบายถึงวัฒนธรรมในที่ทำงานผู้เขียนกล่าวว่าวัฒนธรรมไทยเป็นวัฒนธรรมแบบ Hierarchy คือเป็นวัฒนธรรมที่นิยมแบ่งชนชั้น ในที่ทำงานคนที่ตำแหน่งต่ำกว่าจึงต้องเคารพคนที่ตำแหน่งสูงกว่า วัฒนธรรมไทยเป็นแบบ Soft คือคำนึงถึงความสัมพันธ์ของบุคคลรอบข้าง ในที่ทำงานคนไทยจึงมีความเกรงใจและรักษาน้ำใจของเพื่อนร่วมงาน วัฒนธรรมไทยเป็นแบบ Collective คือ นิยมทำงานเป็นกลุ่ม คนไทยไม่ค่อยยกย่องทำงานคนเดียว ตัดสินใจด้วยตัวเองไม่เป็น

ในขณะที่วัฒนธรรมฝรั่งเป็นแบบ Egalitarian คือไม่นิยมการแบ่งชนชั้น ตำแหน่งในองค์กรต่างๆ จึงมีไว้เพียงเพื่อจะบอกว่าแต่ละคนมีหน้าที่อะไร วัฒนธรรมฝรั่งเป็นแบบ Hard คือคำนึงถึงผลลัพธ์ของการทำงาน ฉะนั้นในที่ทำงานฝรั่งจึงตั้งใจทำงาน ไม่ค่อยยุ่งกับผู้อื่นเวลาทำงาน นอกจากนั้นวัฒนธรรมฝรั่งเป็นแบบ Individualist คือชอบทำอะไรคนเดียว ฝรั่งจึงชอบไปไหนมาไหนคนเดียว ตัดสินใจเองได้โดยไม่ต้องปรึกษาคนอื่น

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ผู้เขียนได้มุ่งเน้นที่จะเปรียบเทียบวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรมของตะวันตกกับวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรมของไทยว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรทั้งเรื่องของการใช้

ชีวิต การทำงาน และการเรียน นอกจากเปรียบเทียบทั้งสองวัฒนธรรมแล้วผู้เขียนยังได้เสนอแนวทางที่จะทำให้ผู้อ่านใช้ชีวิตได้คุ้มค่ามากขึ้น ทำงานได้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลมากขึ้นอีกด้วย

3.2.5.2 เทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากทักษะการพูด ฟัง อ่าน เขียน และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแล้ว ผู้เขียนได้แนะนำเทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีด้วยพบทั้งหมด 36 ตัวอย่างมีรายละเอียดดังนี้

3.2.5.2.1 ความพยายามและฝึกฝนใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ เนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาหลักของการที่เราจะใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ดีและคล่องนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยความพยายามและการฝึกฝน พบมากที่สุดคือ 17 ตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง

ถ้าคุณอยากให้ทักษะภาษาอังกฤษของตัวเองเจริญเติบโตและพูดได้จริงๆ คุณต้องขยันเรียน หมั่นใช้ และฝึกซ้อมภาษาอังกฤษทุกวัน !! เพื่อให้เป็นไปตามที่คุณคาดหวัง และไม่ถอยหลังลงคลอง เพราะไม่ยอมฝึกใช้มัน (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท, 2551: 129)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวว่าหากผู้อ่านต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตน ผู้อ่านจะต้องมีความขยันเรียน ใช้ภาษาอังกฤษทั้งการพูดและการเขียนทุกวัน เพื่อเป็นการฝึกผู้อ่านจะได้ไม่ลืมในสิ่งที่เคยเรียนมา

3.2.5.2.2. หากความรู้เพิ่มเติม นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนแล้ว ผู้อ่านจำเป็นต้องหาความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพิ่มเติม จากสิ่งที่อยู่รอบๆตัวจึงจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น พบ 16 ตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง

เพราะเดี๋ยวนี้เมืองนอกอยู่ในเมืองไทยเรียบร้อยแล้วครับ

สื่อภาษาอังกฤษก็มีเยอะพอๆ กับที่เมืองนอก ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ เพลง อินเทอร์เน็ต หนังสืออ่านเล่นหรือหนังสือเรียน แคมของพวกนี้ยังถูกกว่าที่เมืองนอกอีก

ชาวต่างชาติก็เพียบ ศัพท์ภาษาอังกฤษก็มีให้เห็นในชีวิตตั้งเยอะ ตามที่ต่างๆ หรือ บนผลิตภัณฑ์ต่าง โรงเรียนสอนภาษาก็ตรึม

เห็นไหมว่าเมืองนอกอยู่ที่นี้แล้วจริงๆ

มันขึ้นอยู่กับว่าคุณแล้วครับว่าอยากจะทำหรือเปล่า (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 124)

ผู้เขียนกล่าวว่าการศึกษาที่เราจะใช้ภาษาอังกฤษนั้นคนส่วนใหญ่มักจะคิดว่าจะต้องไปเรียนหรือไปเที่ยวเมืองนอกจึงจะได้ผล แต่ผู้เขียนกล่าวว่าในเมืองไทยก็มีสื่อที่เราจะได้อ่านได้ฟังได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้เช่นความรู้จาก เคนเบิ้ลทีวี เพลงภาษาอังกฤษ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษอีกหลายแห่ง สิ่งเหล่านี้ถูกรอบๆตัวเรา ฉะนั้นเราอยู่ในประเทศไทยก็สามารถฝึกฝนภาษาอังกฤษได้เช่นกัน

3.2.5.2.3. มีความรักภาษาอังกฤษ พบ 3 ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

สิ่งต่อไปที่คุณต้องทำคือ ให้ภาษาอังกฤษเป็นเหมือนแฟนของคุณ

งอีกแล้วใช่ไหมครับว่าครุคริสนี่พูดอะไร ดึงต้องอยู่ได้

แต่ลองคิดดูนะครับ เวลาคุณหลงรักใครสักคนแล้วคุณเรียกเขาว่า ‘แฟน’ (ก็ กู้ หรือ อีหนูไม่นับนะครับ) คุณจะทุ่มเททั้งร่างกาย จิตใจ สมอง และเวลาให้เขาตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น ถ้าคุณอยากเก่งภาษาอังกฤษ คุณก็ต้องทำให้ภาษาอังกฤษเป็นเหมือนแฟนคุณ เวลาคุณอยู่กับมันแล้วมีความสุข (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 135)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้แนะนำให้ผู้อ่านทำเหมือนเป็นคู่รักกับภาษาอังกฤษ คือ อุทิศเวลา ทุ่มเทร่างกาย จิตใจ สมอง และมีความสุขเมื่ออยู่กับภาษาอังกฤษเสมอ ถ้าหากผู้อ่านทำแบบนี้แล้วจะทำให้เรียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่าเนื้อหาทั้ง 6 หัวข้อที่กล่าวมา ไม่ว่าจะเป็นทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และเทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษ ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้เขียนสื่อให้ผู้อ่านมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษมากขึ้นและใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารแล้วประสบความสำเร็จ

3.3 ภาษา

ภาษาเป็นส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งของงานเขียน เพราะภาษาไม่เพียงแต่จะเป็นสื่อที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ แต่ภาษายังสามารถแสดงถึงบุคลิกและตัวตนของผู้เขียนได้อีกด้วย

ในการสื่อสารนั้นผู้สื่อสารจำเป็นจะต้องคำนึงถึงการเลือกใช้คำ การเลือกใช้ประโยคให้ถูกต้องกับกาละเทศะ นอกจากนั้นยังต้องคำนึงถึงคู่สนทนาผู้รับสารของเราด้วยว่าเป็นคนกลุ่มใด มีความรู้และประสบการณ์อยู่ในระดับใด หากผู้ส่งสารเลือกใช้ระดับภาษาไม่ถูกต้องการสื่อสารอาจจะไม่ประสบความสำเร็จดังที่ วัลยา ช่างขวัญยืน ได้กล่าวไว้ในภาษากับการสื่อสารว่า

การใช้ภาษาเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่คนเราควรฝึกฝนและใช้มาจนเคยชินตั้งแต่เด็ก ดังนั้นในการใช้ภาษาใดๆ ก็ตาม ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารจึงต่างใช้ภาษาของตนโดยอัตโนมัติ การเปรียบเทียบและตัดสินฐานะทางสังคมของตนเองและคู่สนทนาเป็นไปโดยไม่รู้ตัว นั่นคือ ผู้พูดต้องระลึกรู้เสมอว่ากำลังพูดกับใคร และตนเองมีฐานะเช่นไรเมื่อเทียบกับผู้นั้น การเลือกใช้ภาษาจึงจะถูกต้องตามความนิยมในสังคม มิฉะนั้นแล้วการสื่อสารก็จะไม่ได้ผลสมความมุ่งหมาย (วัลยา ช่างขวัญยืน, 2553: 42)

ในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ ทั้งสามเล่มคือ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๊ท ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๊ท 2 และ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท ผู้ศึกษาพบว่า ภาษาที่ผู้เขียนใช้ส่วนใหญ่เป็นภาษาระดับกึ่งทางการ ภาษาระดับสนทนาและภาษาระดับกันเองเพราะพบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ พบคำแสลง คำหยาบ เป็นจำนวนมาก การใช้ภาษาในลักษณะนี้เหมาะกับผู้อ่านซึ่งส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น จะเข้าใจเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อง่ายขึ้น อีกทั้งยังเป็นการสร้างความสนิทสนมและเป็นกันเองระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ทำให้ผู้เขียนนำเสนอสิ่งที่ต้องการนำเสนอให้ผู้อ่านง่ายขึ้น

ระดับภาษาแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ ภาษาแบบเป็นทางการ แบ่งเป็น 2 ระดับคือ ภาษาระดับพิธีการ ภาษาระดับทางการ และ ภาษาแบบไม่เป็นทางการ แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ภาษาระดับกึ่งทางการ ภาษาระดับสนทนา ภาษาระดับกันเอง

ภาษาในระดับพิธีการเป็นภาษาที่อยู่ในระดับสูงสุด เพราะนอกจากจะใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์แล้วยังมีการเลือกสรรคำที่ไพเราะและอลังการมาก ส่วนใหญ่มักใช้ในงานพระราชพิธี เช่น พระราชพิธีบวงสรวงสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราช นอกจากนี้ภาษาระดับพิธีการยังใช้ในงานวรรณกรรมชั้นสูงอีกด้วย ส่วนภาษาในระดับทางการ คำที่ใช้มีความอลังการน้อยกว่าภาษาในระดับพิธีการ แต่ยังใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มักใช้ในงานเขียนบทความวิชาการ หนังสือราชการ นำหนังสือต่างๆ การกล่าวคำปราศรัย การเปิดประชุม เป็นต้น

ส่วนภาษาแบบไม่เป็นทางการ วัลยา ช่างขวัญยืน(2553)ได้กล่าวถึงภาษาแบบไม่เป็นทางการไว้ในหนังสือ ภาษากับการสื่อสารว่า ภาษาแบบไม่เป็นทางการแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังต่อไปนี้

3.3.1 ระดับของภาษาแบบไม่เป็นทางการ

3.3.1.1. ภาษาระดับกึ่งทางการ

1.ภาษาระดับกึ่งทางการ มีระดับที่ยังคงความสุภาพอยู่ แต่ผู้ใช้ภาษาก็ไม่ต้องระมัดระวังมากเท่าการใช้ภาษาแบบเป็นทางการ เพราะอาจใช้รูปประโยคต่างๆ ไม่ซับซ้อน มีการละส่วนของประโยคได้บ้าง ถ้อยคำที่ใช้ยังเป็นระดับคำสามัญ บางครั้งมีภาษาระดับสนทนาเข้ามาปะปนด้วย ภาษาระดับกึ่งทางการจึงใช้ในการติดต่อธุรกิจการงาน หรือใช้สื่อสารกับบุคคลที่ไม่สนิทสนมคุ้นเคยกัน และใช้ในงานเขียนเรื่องที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกำลังฟังผู้เขียนเล่าเรื่องหรือเสนอความคิดเห็นอย่างไม่เคร่งเครียด เช่น การเขียนสารคดีท่องเที่ยว บทความแสดงความคิดเห็น หรือการเล่าเรื่องต่างๆ เช่น ชีวิตประวัติ เป็นต้น (วัลยา ช่างขวัญยืน, 2553: 45)

จากข้อความข้างต้น ภาษาระดับกึ่งทางการคือภาษาที่มีความเป็นทางการรองลงมาจากภาษาระดับทางการ เพราะภาษาระดับกึ่งทางการมีการละส่วนประกอบของประโยคบางส่วนไป ประโยคที่ใช้เป็นประโยคที่ไม่ซับซ้อนมาก คำที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นคำสุภาพ มีการใช้คำในระดับสนทนามักใช้ในการติดต่อธุรกิจ การเขียนสารคดีท่องเที่ยว การเล่าชีวิตประวัติ เป็นต้น

ในหนังสือทั้ง 3 เล่มของคริสโตเฟอร์ ไรท์ ภาษาแบบไม่เป็นทางการในระดับกึ่งทางการพบมากที่สุดในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท เพราะเนื้อหาในเล่มนี้ส่วนใหญ่จะเป็นทฤษฎีจึงจะต้องใช้ภาษาที่อยู่ในระดับกึ่งทางการมาอธิบายเป็นส่วนใหญ่ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง

อีกปัญหาของเด็กไทยสมัยทุกวันนี้คือ เขาไม่รู้แล้วว่าวัฒนธรรมไทยที่แท้จริงคืออะไร และตัวเองควรทำอย่างไรในสังคมและวัฒนธรรมไทย ตัวอย่างที่ดีที่สุดคือพวกที่ไปอยู่เมืองนอกมานานหรือพวกเด็กไทยที่โรงเรียนอินเตอร์ (ผมก็เคยเป็น) ที่ไม่ค่อยรู้ว่าวัฒนธรรมไทยคืออะไร และต้องทำตัวอย่างไรเวลาที่อยู่กับคนไทยโดยเฉพาะผู้ใหญ่ในสังคมและวัฒนธรรมไทย สิ่งแรกคือเราจะต้องให้เด็กไทยสมัยใหม่รู้จักอย่างแท้จริงว่าวัฒนธรรมไทยคืออะไรและวัฒนธรรมฝรั่งที่ดีคืออะไร เขาจะรับรู้สิ่งที่ถูกและดีจากทั้งสองวัฒนธรรมและทำตัวให้ถูกในสังคมทั้งสองสังคม เพื่อชีวิตที่ดีของคนในอนาคต (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 55-56)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้ภาษาสุภาพแต่ใช้รูปประโยคง่ายๆ มีการใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งคือคำว่า “ผม” ซึ่งเป็นคำในภาษาระดับสนทนา เนื้อหาข้างต้นส่วนใหญ่เป็นทฤษฎี ผู้เขียนจึงต้องใช้ภาษาระดับกึ่งทางการในการอธิบาย

3.3.1.2. ภาษาระดับสนทนา

2. ภาษาระดับสนทนา มีลักษณะของภาษาพูดที่เป็นกลางๆ สำหรับใช้ในการสนทนากันในชีวิตประจำวัน ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารที่รู้จักคุ้นเคยกัน นอกจากนั้นยังใช้ในการเจรจาซื้อขายทั่วไป รวมทั้งในการประชุมที่ไม่เป็นทางการ มีลักษณะรูปประโยคที่ไม่ซับซ้อน ถ้อยคำที่ใช้อยู่ในระดับคำคำที่มีคำสแลง คำตัด คำย่อปะปนอยู่ แต่ตามปกติจะไม่ใช้คำหยาบ ภาษาระดับสนทนาใช้ในการเขียนนวนิยาย บทละคร บทภาพยนตร์ สารคดีบางเรื่อง และรายงานข่าว เป็นต้น (วัลยา ช่างขวัญอิน, 2553: 45)

ภาษาในระดับสนทนานี้ พบมากในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์เพราะหนังสือของเขาส่วนใหญ่เป็นการเล่าเรื่อง

ตัวอย่าง

สุดท้ายแล้วฝรั่งคนนั้นก็ตัดสินใจไม่ซื้อที่สาขานี้เพราะมีปัญหาในเรื่องการสื่อสาร หมายความว่านักเรียนของผมก็ต้องอดค่าคอมมิชชั่นเป็นเงินหลายพันบาท และศูนย์รถแห่งนี้ก็ต้องอดเงินเป็นล้านๆเพราะไม่มีใครให้ข้อมูลกับลูกค้าฝรั่งเป็นภาษาอังกฤษได้ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ต 2, 2551: 26)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้คำทับศัพท์คือคำว่า “คอมมิชชั่น” ที่มาจากคำว่า commission ที่แปลว่าค่านายหน้า แต่ไม่มีการใช้คำขยาย หรือคำแสงในข้อความ ข้อความข้างต้นจึงเป็นภาษาแบบไม่เป็นทางการในระดับสนทนา

3.3.1.3. ภาษาระดับกันเอง

๑. ภาษาระดับกันเองหรือภาษาปาก เป็นภาษาที่ใช้สนทนากับผู้ที่สนิทสนมคุ้นเคยกันมากๆ เช่น ในหมู่เพื่อนฝูง หรือในครอบครัว และมักใช้พูดกันในสถานที่ที่เป็นส่วนตัว ในโอกาสที่ต้องการความสนุกสนานครื้นเครง คำขยายปะปนอยู่มาก ตามปกติจึงไม่ใช้ในการเขียนทั่วไป นอกจากในงานเขียนบางประเภท เช่น นวนิยาย หรือเรื่องสั้น บทละคร และ ข่าว กีฬา เป็นต้น (วัลยา ชาญวีญสิน, 2553: 45)

ภาษาในระดับนี้พบมากอีกเช่นกันในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์

ตัวอย่าง

...ทันใดนั้นมีอยู่ตอนหนึ่งที่น่ากลัวมากๆ น้องคนนี้เขากอดผมอย่างแรงพร้อมกับร้องว่า “ว้าย P’Chris, I’m So frightening!!” ที่จริงผมรู้สึกกลัวจะตายอยู่แล้ว แต่ต้องมาชะงักอารมณ์ เพราะสิ่งที่น้องเขาพูดมันทำให้ข้ากลิ้ง

เพราะสิ่งที่น้องเขาพูดคือ I’m so frightening !! นั่นแปลว่า ฉันน่ากลัวจริงๆ เลย!! ผมก็คิดในใจว่า “อะไรวะ หน้าแมงก็น่ากลัวแล้วนี่ยังน่ากลัวด้วยหรอ โอ้พระเจ้าจอร์จ” (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2, 2551: 162)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้คำขยาย คือคำว่า “อิ” ในข้อความ มีการใช้คำในภาษาพูด คือคำว่า “แมง” และ “ข้ากลิ้ง” การใช้คำเหล่านี้ทำให้ข้อความข้างต้นเป็นภาษาแบบไม่เป็นทางการในระดับกันเองซึ่งเป็นระดับภาษาที่ใช้กับคนที่สนิทกันเท่านั้น เมื่อผู้เขียนใช้ภาษาระดับนี้กับผู้อ่าน จึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นกันเอง สนุกสนมกับผู้เขียน ช่วยลดช่องว่างระหว่างผู้อ่านที่เป็นนักเรียนกับผู้เขียนที่เป็นครู ทำให้ผู้อ่านเปิดใจรับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

ลักษณะภาษาในหนังสือฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2 ฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๋ท2 และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท2 นอกจากภาษาที่ผู้เขียนใช้จะเป็นภาษาระดับกึ่งทางการ

ภาษาระดับสนทนาและภาษาระดับปาก เพราะมีคำหยาบ คำสแลง คำทับศัพท์ ภาษาพูด และมีการใช้สำนวนสุภาษิตในบางครั้ง ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.3.2. คำ

คำเป็นอีกปัจจัยสำคัญหนึ่งที่จะชี้ให้เห็นว่าภาษาในงานเขียนนั้นอยู่ในระดับไหน โดยในงานเขียนของ คริสโตเฟอร์ ไรท์ ทั้ง 3 เล่ม คือ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท2 และ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท พบการใช้คำหลายชนิด เช่น คำทับศัพท์ คำหยาบ คำสแลง ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.3.2.1. คำทับศัพท์

คำทับศัพท์ คือ คำที่นำเอาคำในภาษาอังกฤษมาเขียนโดยใช้ภาษาไทย โดยเขียนตามเสียงในภาษาอังกฤษ ตามที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 กล่าวไว้ว่า “ทับศัพท์ ว. ที่รับเอาคำของภาษาหนึ่งมาใช้ในอีกภาษาหนึ่งโดยวิธีถ่ายเสียงและถอดอักษร เช่น เขียนทับศัพท์ แปลทับศัพท์.”(ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 103)

ในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์พบการใช้คำทับศัพท์เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะหนังสือของผู้เขียนเป็นหนังสือสอนภาษาอังกฤษ ผู้เขียนจึงเขียนคำภาษาอังกฤษเหล่านั้นโดยเขียนทับศัพท์เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อีกทั้งผู้เขียนไม่ได้อธิบายความหมายของคำเหล่านั้นอาจเป็นเพราะว่าผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านความหมายของคำนั้นด้วยตัวเองเป็นการฝึกให้ผู้อ่านหาความรู้ด้วยตัวเองไปด้วย คำทับศัพท์นี้พบทั้งหมด 132 คำ ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.3.2.1.1. คำทับศัพท์ที่เขียนด้วยภาษาไทย_ คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนโดยภาษาไทยเป็นคำภาษาอังกฤษที่ถูกรื้อมาใช้ในภาษาไทย โดยวิธีถ่ายเสียงและถอดอักษร แล้วใช้ตัวอักษรภาษาไทยเขียน พบ 75 คำ เช่น

ตัวอย่าง

ไม่รู้จะเชียร์ไปทำไม ทีมห่วยชะง่อนนี่ (ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 18)

“เชียร์” มาจากคำว่า Cheer

คำว่า **เชียร์** มีคำอธิบายตามพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ดังนี้

Cheer (เชียร์) vt. ร้องเสียงไชโย, ไชโย, โห่ร้อง, ยุ, ปลุกเร้าด้วยเสียงโห่ร้อง –vt. ส่งเสียงไชโย, มีความรื่นเริงยินดี -n. การโห่ร้องสนับสนุน, การร้องเสียงไชโย, การปลุกเร้าด้วยการโห่ร้อง, สิ่งที่ทำให้ความปิติยินดี, ความดีใจ, การบริการด้วยอาหารและเครื่องดื่ม, การปลอบใจ, การทำให้ใจชุ่มชื่น, การต้อนรับ -interj. ไชโย, คำอวยพรเวลามีการเฉลิมฉลอง –be of good cheer ดีใจ, ปลื้มปิติ, เต็มใจ (วิทย์ เทียงบูรณธรรม, 2552: 139-140)

“ ทีม ” มาจากคำว่า Team

คำว่า **ทีม** มีคำอธิบายตามพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ดังนี้

Team (ทีม) n. กอง, หน่วย, คณะ, ชุมนักกีฬา, กลุ่มคน, กลุ่มสัตว์ -v. teamed, teaming –vt. รวมกันเป็นกลุ่มหรือหน่วย, ขนส่งเป็นกลุ่ม, ใช้สัตว์เลี้ยงเป็นกลุ่มลาก, รวมเงินให้เหมาะทำ, ประสานกัน -vi. รวมกันเป็นกลุ่ม, ขับรถไปด้วยกันหลายคัน, ขับรถบรรทุก (วิทย์ เทียงบูรณธรรม, 2552: 876)

จากประโยคข้างต้นผู้เขียนใช้คำทับศัพท์คำว่าเชียร์ในความหมายที่ว่า การสนับสนุน ประโยคข้างต้นจึงหมายความว่า ไม่รู้จะให้การสนับสนุนกลุ่มฟุตบอลกลุ่มนี้ทำไมเพราะกลุ่มฟุตบอลกลุ่มนี้เล่นไม่ดีเลย

3.3.2.1.2. คำทับศัพท์ที่เขียนด้วยอักษรโรมัน คำทับศัพท์ที่เขียนด้วยอักษรโรมันคือ การที่เราขอยืมคำในภาษาอังกฤษมาใช้แต่ยังใช้รูปและเสียงตามเดิมในภาษาอังกฤษที่เขียนโดยอักษรโรมัน หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ การที่ผู้เขียนใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในประโยคภาษาไทยนั่นเองพบ 57 คำ เช่น

ตัวอย่าง

คุณก็จะต้อง **Speak** กับเขา (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 130)

“ Speak ”

Speak (สปีค) v. spoke, spoken, speaking –vi. พูด, คุย, กล่าว, แสดงความเห็น, สนทนา, เกรจา, ปราศรัย, ตรัส, บรรยาย, แดง, แสดงถึง, เกิดเสียง, ดัง, เหา่ -vt. พูด, เอ่ย,

เปล่งเสียง, สาธยาย, พูดกับ –so to speak กล่าวเป็นนัยเป็นอุปมา -speak for พูดในนามของ -to speak of สมควรที่จะเอ่ยถึง (วิทย์ เทียงบูรณธรรม, 2552: 820)

จากประโยคข้างต้นผู้เขียนใช้คำทับศัพท์คำว่า “speak” ในความหมายว่า “พูด” ประโยคข้างต้นจึงหมายความว่า “คุณก็ต้องพูดกับเขา”

ตัวอย่าง

ถ้าไม่รู้คำไหนก็รีบเปิด Dictionary เดียวนี้เลย (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2, 2551: 22)

“ Dictionary ”

Dictionary (ดิก’ สะเนียร์รี) n., pl. -ies พจนานุกรม, ปทานุกรม -a walking

dictionary ผู้ที่รู้ศัพท์มาก (วิทย์ เทียงบูรณธรรม, 2552: 243)

จากประโยคข้างต้นผู้เขียนใช้คำทับศัพท์คำว่า “Dictionary” ในความหมายว่า “พจนานุกรม” ประโยคข้างต้นจึงมีความหมายว่า “ถ้าไม่รู้ความหมายของคำไหนก็รีบเปิดพจนานุกรมเดี๋ยวนี้เลย”

3.3.2.2. คำสแลง

คำสแลง คือ คำที่ใช้และเข้าใจกันเฉพาะคนกลุ่มหนึ่ง ใช้เพียงแค่ว่าระยะเวลาหนึ่งก็เลิกใช้ ดังที่ได้กล่าวไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานว่า “สแลง น. ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับว่าถูกต้อง.” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1140)

คำสแลง บางคำเป็นคำที่มีใช้อยู่แล้วในสังคมวัยรุ่น บางคำเป็นคำที่ผู้เขียนสร้างขึ้นใหม่ และผู้เขียนก็ได้อธิบายความหมายอย่างชัดเจน ในหนังสือทั้ง 3 เล่มนี้คือ ฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๋ท2 ฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๋ท1 และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจคนไทยไม่เก๋ท มีทั้งคำสแลงที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษพบทั้งหมด 41 คำ ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.3.2.2.1 คำสแลงภาษาไทย คำสแลงภาษาไทยคือคำสแลงที่เขียนโดยใช้ภาษาไทย พบ 33 คำ เช่น

ก. คำสแลงภาษาไทย คำสแลงภาษาไทยคือคำสแลงที่เป็นภาษาไทย และเขียนโดยอักษรไทย พบ 21 คำ

ตัวอย่าง

ครั้งหนึ่ง ผมพาเพื่อนคนไทยไปเจอเพื่อนญี่ปุ่น เพื่อนคนไทยถอยรถญี่ปุ่น Honda City ป้ายแดงหมาดๆ และตอนนั้นรถรุ่นนี้ก็เพิ่งขายในประเทศไทยได้ไม่นาน เพื่อนซาซิมิของผมเขาไม่เคยเห็น Honda City มาก่อน เพราะรู้ว่าที่ญี่ปุ่นไม่ผลิต จึงบอกกับเพื่อนคนไทยว่า “I like your Honda Shitty” เพื่อนสาวคนไทยของผม (เพื่อนนะครับ ไม่ใช่อีหนู) ก็ทำสีหน้าไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร แต่ยังคงตอบกลับว่า “Thank you” ด้วยสีหน้าไม่ใคร่แฮปปี้เอาซะเลย (ฝรั่งเข้าใจ คนไทย เกี๊ย, 2551: 45)

“เพื่อนซาซิมิ”

เพื่อนซาซิมิ หมายถึง คนญี่ปุ่น ซาซิมิ เป็นชื่ออาหารญี่ปุ่นชนิดหนึ่งที่คนไทยมักจะได้ยินบ่อยๆ การนำเอาคำว่า ซาซิมิ มาผสมกับคำว่า เพื่อน ทำให้เกิดคำใหม่กลายเป็นคำสแลง

จากประโยคข้างต้น เพื่อนซาซิมิ หมายถึง เพื่อนของผู้เขียนซึ่งเป็นคนญี่ปุ่น

“อีหนู ”

อีหนู คือ คำที่ใช้เรียกผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายที่มีภรรยาอยู่แล้ว มีความหมายเดียวกับคำว่า เมียน้อย

จากประโยคข้างต้นผู้เขียนใช้คำสแลง “อีหนู” ในความหมายของ ผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายที่มีภรรยาอยู่แล้ว จากประโยคข้างต้นผู้เขียนจึงต้องการจะบอกว่าผู้หญิงที่ซื้อรถ Honda City คือเพื่อนของเขาเอง ไม่ได้มีความสัมพันธ์มากกว่าเพื่อนแต่อย่างใด

ตัวอย่าง

หลังจากที่ผมเปิดปากพูดประโยคนี้ออกไป หนุ่มๆสาวๆในห้องที่กำลังยืนคุยกับผม ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า โอ้โฮ กลิ่นละมุดหึ่งเลย ผมหัวเราะแล้วถามเขาว่า ผมจะมีกลิ่นละมุดได้ไงในเมื่อผมไม่ได้กินมาก่อนที่จะเข้าสอน (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเกี๊ย, 2551: 29)

“กลืนละมุด”

กลืนละมุด คือ คนที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปริมาณมากมักจะมึนแอลกอฮอล์ ติดตัวอยู่ซึ่งจะมีกลิ่นเหมือนละมุดสุกหรือละมุดเน่า แต่ผู้ดื่มจะไม่เรียกว่ากลืนแอลกอฮอล์ มักจะเรียกว่ากลืนละมุดแทน

จากประโยคข้างต้น ผู้เขียนใช้คำสแลง “กลืนละมุด” ในความหมายที่ว่ากลืนของคน ที่ดื่มแอลกอฮอล์มาและยังมีกลิ่นติดตัวติดปากอยู่นั่นเอง ในประโยคข้างต้นที่ผู้เขียนกล่าวว่านักเรียน ชาย-หญิงที่กำลังยืนคุยกับเขาร้องโอ้โหออกมาว่ากลืนละมุดนั้น แท้จริงแล้วนักเรียนชาย-หญิงของเขา หมายความว่าได้กลืนเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาจากตัวเขาตัวเอง

ข. คำสแลงภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ คือ คำสแลงที่เป็น ภาษาอังกฤษที่เขียนโดยใช้อักษรไทย หรือ คำสแลงที่มีคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษผสมอยู่เป็นคำสแลงที่ เป็นคำประสมระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษแต่เขียนโดยใช้อักษรไทย พบ 12 คำ

ตัวอย่าง

ดังนั้นคนที่บ้านผมจึงมักมั่วคริงค์พูดภาษาอังกฤษและภาษาไทยปนกันไปหมด (ฝรั่ง เข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 19)

“มั่วคริงค์”

มั่วคริงค์ คือ มั่วเป็นคำไทย แปลว่า ปะปนกันจนแยกไม่ออก คำว่า คริงค์ มาจาก Drink เป็นคำภาษาอังกฤษ แปลว่าดื่ม พอเอาสองคำมารวมกันกลายเป็นคำว่า มั่วคริงค์ หมายถึง อาการที่ไป ดื่มเครื่องดื่มของคนอื่นไปทั่ว มักใช้ในสถานเริงรมย์ แต่ในที่นี้ผู้เขียนใช้คำสแลงคำนี้กับการใช้ภาษา มั่วคริงค์ จึงหมายความว่า ใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยปนกันหมด

จากประโยคข้างต้น ผู้เขียนใช้คำว่า “มั่วคริงค์” ในความหมายใช้ภาษาอังกฤษกับ ภาษาไทยปนกันไปหมด ประโยคข้างต้นจึงมีความหมายว่า คนในบ้านของผู้เขียนใช้ภาษาอังกฤษและ ภาษาไทยปนกันไปหมด

ตัวอย่าง

ผมก็กำลังคุยกับบรรดาฝรั่งในอารมณ์แบบชิลๆ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 43)

“ชิลๆ” มาจากคำว่า Chil Chil

คำว่า “ชิลๆ” มีความหมาย 2 ความหมาย ดังนี้

ชิลๆ ความหมายที่ 1

Chill = เย็นสบาย หรือ พักผ่อนสบายๆ

ผิด ชิว / ถูก ชิล

ผมว่าคนไทยเก่งมากครับในเรื่องของการตัดคำภาษาอังกฤษให้สั้นลงจนบางครั้งมันเปลี่ยนความหมาย มีตัวอย่างเอะอะอย่างเช่นคำว่า ชิวๆ ที่จริงคำนี้แปลว่า สบายๆ ง่ายๆ และมันมาจากคำภาษาอังกฤษเต็มๆ คือ chill out ที่เป็นกริยา (Let's chill out at the cafe.) กับคำว่า chilled out ที่เป็นคุณศัพท์ (The restaurant is really chilled out!) แต่พอเราไปตัดคำว่า out ออกจากคำว่า chill out และไปออกเสียงว่า ชิวๆ อย่างนี้มันไล่เหมือนหมาแล้วครับ ชิวๆ ชิวๆ ถึงแม้ว่าผมรู้ว่าหลายๆ คนอยากจะไล่ฝรั่งไปไกลๆ เพราะกลัวการพูดภาษาอังกฤษ แต่เราก็ต้องพูดกับฝรั่งให้ถูกนะ chill out ไม่ใช่ไปไล่เขาชิวชิว... (คริสโตเฟอร์ ไรท์, 2553: 67)

ชิลๆ ความหมายที่ 2

มีที่มาจากแนวเพลงที่ฟังสบายๆ ไม่เสียงกลองหรือเบสมากนัก ที่นักดนตรีมักเรียกว่าแนว chill out เป็นแนวเพลงที่ฟังง่าย คนที่ฟังเพลงแนวนี้มักพูดว่าฟังง่ายเพราะ chill chill แล้วคนที่ฟังเพลงก็เอาคำว่า chill chill มาเรียกสถานการณ์หรือสิ่งอื่นที่ไม่ใช่แนวเพลง (Jazzanova, ชิลแปลว่าอะไร [Online], access 29 December 2011. Available from <http://topicstock.pantip.com/lumpini/topicstock/L3742826/L3742826.html>)

จากความหมายของคำว่า ชิลๆ ข้างต้นทั้ง 2 ความหมาย สรุปได้ว่า คำว่า ชิลๆ มีความหมายว่า ง่ายๆ สบายๆ ไม่เป็นทางการ จากตัวอย่างข้างต้นผู้เขียนจึงหมายความว่าเขากำลังคุยกับครูที่เป็นชาวต่างชาติแบบสบายๆ อยู่

3.3.2.2.2 คำสแลงภาษาอังกฤษ คำสแลงภาษาอังกฤษคือ คำสแลงที่เขียนโดยใช้อักษรโรมัน พบ 8 คำ

ก. คำสแลงภาษาอังกฤษ คำสแลงภาษาอังกฤษคือ คำสแลงที่เป็น
ภาษาอังกฤษและเขียนโดยอักษรโรมัน พบ 6 คำ

ตัวอย่าง

‘S’ Syndrome Syndrome แรกก็คือ การเอาตัว S ไปใส่ในคำต่างๆเยอะมาก โดยเฉพาะคำ
ที่ลงท้ายด้วยตัว D, TH, T และ CH เป็นต้น (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 59)

“ ‘S’ Syndrome ”

‘S’ Syndrome คือ คำสแลงที่ผู้เขียนตั้งขึ้นเอง แปลว่า โรคเอส คือ อาการที่มักจะออก
เสียงคำต่างๆ เหมือนมีตัว s ลงท้ายคำนั้นตลอดเวลา ทั้งที่บางคำไม่ได้ลงท้ายด้วยตัว s

จากประโยคข้างต้น คำสแลง ‘S’ Syndrome เป็นคำสแลงที่ผู้เขียนตั้งขึ้นมาเองผู้เขียน
จึงต้องอธิบายความหมายของคำสแลงคำนี้เพื่อให้ผู้อ่านและผู้เขียนเข้าใจความหมายตรงกัน จาก
ประโยคข้างต้นจึงมีความหมายว่า ‘S’ Syndrome คือ โรคเอส หรือผู้ที่มีข้อบกพร่องทางการออกเสียงเอส
คือมักจะออกเสียงคำต่างๆเหมือนกับคำคำนั้นลงท้ายด้วยตัวเอส โดยเฉพาะคำที่ลงท้ายด้วยตัว D , TH ,
T และ CH ทั้งที่คำนั้นไม่ได้ลงท้ายด้วยตัวเอส

ตัวอย่าง

ในส่วนปัญหาของ *Translation Syndrome* ทุกวันนี้ครูสอนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นคน
ไทยหรือฝรั่งมักจะชอบบอกเด็กนักเรียนว่าอย่าแปลภาษาอังกฤษตรงตัวจากประโยคภาษาไทย
(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2, 2551: 71)

“ Translation Syndrome ”

Translation Syndrome คือคำสแลงที่ผู้เขียนตั้งขึ้นเอง แปลว่า โรคแปล คือ การที่เรา
แปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยคำต่อคำซึ่งมักจะได้รับความหมายที่ไม่ถูกต้อง

จากประโยคตัวอย่างข้างต้นจึงแปลว่า ครูสอนภาษาอังกฤษทั้งครูไทยและครูต่างชาติ
มักจะบอกนักเรียนว่าอย่าแปลภาษาอังกฤษตรงตัวจากประโยคไทย เพราะนักเรียนมักจะแปลประโยค
ภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษแบบตรงตัว หรือที่ผู้เขียนเรียกว่า Translation Syndrome นั้นเอง

ข. คำสแลงภาษาอังกฤษปนเสียงภาษาไทย คำสแลงภาษาอังกฤษปนเสียงภาษาไทยคือ คำสแลงที่มีคำภาษาไทย เสียงภาษาไทยปนอยู่ แต่เขียนโดยอักษรโรมัน พบ 2 คำ

ตัวอย่าง

'Garan' Syndrome นี้ก็คือ การันต์ Syndrome ซึ่งเป็นปัญหาที่ผมก็ไม่อยากจะโทษคนไทยหรอกนะครับที่พูดภาษาอังกฤษผิดๆ แบบนี้เพราะผมคิดว่าที่คิดค้นการนำการันต์มาใส่บนตัวสะกดของคำภาษาอังกฤษต่างๆนั้นทำไม่ถูกต้อง

ลองคิดดูนะครับว่า ถ้าคุณเป็น การันต์ Syndrome แล้วเอาตัวการันต์ไปใส่ในตัวสะกดของคำที่คุณพูด คุณก็จะพูดคำภาษาอังกฤษอย่างเช่น *Lice, Like, Life, Light* (ไลซ์, ไลค์, ไลฟ์, ไไลท์) ออกมาเหมือนกันปะ นั่นก็คือเสียงของคำว่า ไล้ (ดูบไล้ ดูบไล้) นั่นเอง (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยแก้ท, 2551: 61)

“ ‘Garan’ Syndrome ”

‘Garan’ Syndrome คือคำสแลงที่ผู้เขียนตั้งขึ้นเอง แปลว่า โรคการันต์ คือ การที่ผู้ใช้ภาษานำคำภาษาอังกฤษมาใช้แล้วใช้เป็นคำทับศัพท์ในภาษาไทย แล้วก็มักจะเติมตัวการันต์ลงไปท้ายคำ ทำให้เสียงพยัญชนะท้ายหายไป และทำให้ออกเสียงที่ผิดเพี้ยนไป

จากประโยคข้างต้นคำสแลง ‘Garan’ Syndrome เป็นคำสแลงที่ผู้เขียนตั้งขึ้นมาเอง ผู้เขียนจึงต้องอธิบายความหมายของคำสแลงนี้เพื่อนำให้ผู้อ่านได้เข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียน ประโยคข้างต้นจึงมีความหมายว่า ‘Garan’ Syndrome คือ โรคการันต์ หรือ ผู้ที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำศัพท์ที่เมื่อใช้เป็นคำทับศัพท์ในภาษาไทยแล้วมักจะใส่ตัวการันต์ที่ท้ายคำ ทำให้คำที่เขียนต่างกันออกเสียงเหมือนกัน ซึ่งอาจทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์คำนั้นหรืออาจจะเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นผิดไปจากเดิม

ตัวอย่าง

ส่วนคนไทยบางคนที่เรียนมาแบบนี้และชอบภาษาอังกฤษแบบยากๆ เลยกลายเป็นโรค *High So Syndrome* หรือ *Thai Gek Syndrome* อาการชอบใช้ภาษาอังกฤษแบบยากๆ เพื่อโชว์ว่าตัวเองเก่งภาษาอังกฤษ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยแก้ท, 2551: 83)

“ Thai Gek Syndrome ”

Gek มากจากคำว่า เก๊ก มีความหมายว่า เก๊ก

เก๊ก (ปาก) ก. วางท่า; ขับไล่. (จ.). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546:)

Thai Gek Syndrome คือ คำสแลงที่ผู้เขียนตั้งขึ้นมาเองแปลว่า โรคไทยเก๊ก คือ การที่คนไทยใช้ภาษาอังกฤษไม่ค่อยเก่งแต่จะทำเหมือนเก่ง มักจะทำเหมือนเข้าใจภาษาอังกฤษดี

จากประโยคข้างต้นจึงแปลว่า คนไทยบางคนชอบใช้ภาษาอังกฤษที่มีศัพท์ยาก เพื่อแสดงให้คนอื่นเห็นว่าตัวเองเก่งและมีความรู้มาก หรือที่ผู้เขียนเรียกว่า Thai Gek Syndrome นั้นเอง

3.3.2.3. คำหยาบ

คำหยาบ คือ คำที่ไม่สุภาพ มักจะใช้กับเฉพาะกับผู้ที่สนิทสนมกันเท่านั้น หรือ ใช้เป็นคำสบถหรือเป็นคำที่ใช้ด่าทอ คำที่ไม่สุภาพ คำด่า คำใช้ดูถูกคนอื่น หรือคำสบถนั่นเอง ตามที่ได้กล่าวไปแล้วในข้อ 2.3.1 ของลักษณะทั่วไป จากการศึกษาพบว่าในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์นั้น เป็นงานเขียนที่มีการใช้คำหยาบ 29 คำ แต่มีความถี่ในการใช้คำเหล่านั้นมาก

ตัวอย่าง

หลายครั้งที่ผมพบว่าคนชาติอื่นก็พูดภาษาอังกฤษกันผิดๆ หรือแปลกๆ อย่างเช่นเวลาคนออสเตรเลียพูดคำทักทาย How are you today? = วันนี้คุณสบายดีไหมครับ ส่วนใหญ่จะได้ยิน How are you to die ? = มึงจะไปตายยังไง??!! (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ก, 2551 : 45)

“มึง”

มึง ส. คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย, มักถือกันว่าไม่สุภาพหรือหยาบคาย, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๒.
(ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 865)

จากประโยคข้างต้น ผู้เขียนใช้คำว่า “มึง” ในการยกตัวอย่างเพื่ออธิบายในเรื่องที่ฝรั่งบางชาติก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักแต่ก็ยังออกเสียงไม่เหมือนกัน ในประโยคข้างต้นผู้เขียนยกตัวอย่างฝรั่งชาวออสเตรเลียที่ออกเสียงคำว่า day เป็นคำว่า die ซึ่งคำว่า die แปลว่า ตาย เมื่อเป็น

1	มีง	ตั้งแต่ยังเป็น วุ้น	เสื่อใบ	'S' Syndrome	Thai Gek Syndrome	ทีวี (T.V.)	Speak
2	ขี้(Shit)	หน้าหม้อ	มั่วครึ่งคี่	'L' Syndrome	'Garan' Syndrome	เชียร์ (Cheer)	Anyway
3	ห้า	ป้อนวิทยา ยุทธ์	โดฟกาเฟ	'Hi-Lo' Syndrome		เกรด 7-12 (Grad)	Crazy
4	น้ำจิ้ม	กลิ่นละมุด	เมาท่แตก เมาท่แตน	High So Syndrome		ซูเปอร์สตาร์ (Super Star)	Version
5	สั้นตีน	ผีฝรั่งจะเข้า สิงคนไทย	แฟน แมนๆยูๆ	'Yes' Syndrome		รทเมล์ (mail)	Eye Contact
6	กะหรี	อีหนู	ท่าน อาจารย์ Johnnie	'translation' Syndrome		มอเตอร์ไซค์ (Motor Cycle)	Dictionary
7	เบอร์เกอร์ ตีน	หลวงเอ้อ	เสี่ยself			ออฟฟิศ (Office)	Subtitles
8	ขี้(crap)	ต่อมอยาก เรียน	ขิลๆ			เสื่อเช็ด (Shirt)	Common Sense
9	นม(tits)	น้ำมา	อาจารย์ แสงค์			เน็กไท (Necktie)	Make Sense
10	คุดคุด	นม ภาษาอังกฤษ	โซว์ห่วย			คอมพิวเตอร์ (Computer)	Calculator
11	ก้น (bottoms)	ดิงต้อง	เด็กแนว เร่ปโย			อินเทอร์เน็ต (Internet)	Sense
12	Arse (ก้น ผู้หญิง)	เจ้ง	สตอป แหล			คอร์ส (Course)	Interview
13	ตด(Fart)	เดิน โต้เต้				สไตล์ (Style)	Make sure
14	นมสาว (Breasts)	โก้ (จิกโก้)				ไอเดีย (Idea)	Adjective
15	แม่น้ำขี้	ผู้เฒ่ามา				เมาท่ (พุดคุย)	Long Term

	(Riverpoo)					(Mouth)	Memory
16	<u>ไอนั้น</u> (Dick)	ครูละมุด					Eng
17	<u>ไอนั้นที่</u> <u>แข็งตัว</u> (Erection)	เด็กแนว				แอลกอฮอล์ (Alcohol)	Self Learning
18	<u>บริการตูด</u> (Butt Service)	สะเหล่				เช็ก (Check)	Pause
19	<u>เอา(Fuck)</u>	เท่					Hi So
20	<u>แตก</u>	พันธง				สกอร์ (Score)	Speaking
21	<u>ตายห้า</u>	แว้วว (แล้ว)				เกม (Game)	The Cops
22	<u>ตูด(กู)</u>					เสิร์ฟ (Serve)	Drunk Driving
23	<u>ชวย</u>					ไฮเทค (High - Tech)	Vomit or Throw up
24	<u>ไวย</u>	ปากหมา				โซฟา (Sofa)	Import
25	<u>วะ</u>					เกมโชว์ (Game Show)	Export
26	<u>โคตรๆ</u>					วิทยุ ทรานซิสเตอร์ (Transistor Radio)	Taste
27	<u>เพื่อนสั้น</u> <u>ตีน</u>					ไฮโซ (High- Society)	Have a nice meal !
28	<u>การแข็งตัว</u> <u>ของ</u> <u>อวัยวะชาย</u> <u>ทั่วไป</u>					ฟอร์ม (Form)	Oh no

29	บักห่า					เทคนิค (Technique)	I
30						แฮงก์ (Hang over)	Baby
31						โปร(กอล์ฟ) (Pro)	Advanced
32						ไคร์ฟ (Drive)	Basic
33						เคเบิลทีวี (Cable T.V.)	Southeast Asia
34						เบสิค (Basic)	Shopping
35						ซูเปอร์มาร์เก็ต (Super Market)	Verb
36						เวอร์ (Over)	Grammar
37						วีซีดี (V.C.D.)	Usually
38						ดีวีดี (D.V.D.)	Thai Time
39						อีเมล (E-Mail)	Bad Traffic
40						เว็บไซต์ (Website)	Your
41						คอร์รัปชัน (Corruption)	My
42						เกสต์เฮาส์ (Guest House)	Adjectives
43						ฮิต (Hit)	O.K.
44						อินเตอร์ (Inter)	You
45						เอเชีย (Asia)	Gentleman
46						ช้อปปี้ง (Shopping)	I'm so Frightening !!
47						กอล์ฟ (Golf)	Verb to be
48						โชว์วูม (Show)	List

						Room)	
49						พวงมาลัยพาว เวอร์ (Power Steering)	Image
50						ชั้นรูป (Sun Roof)	V.I.P.
51						แบตเตอรี่ (Battery)	Say goodbye
52						แอร์(Air 53Hostess)	Good Luck
53						รีเซพชั่น (Reception)	Native
54						เซ็กซี่ (Sexy)	Syndrome
55						แบงก์ (Bank)	Receptive Skill
56						เกย์ (Gay)	Writing
57						อินเทอร์เน็ต (In Trend)	Spelling
58						เวอร์ชันฝรั่ง (Version)	
59						สองเวอร์ชัน	
60						ไทร์(Retire)	
61						สเปค (Specification)	
62						โชกอัพ(Shock Absorber)	
63						ซุดแกล็ค (Sack)	
64						เมเจอร์ (Major)	
65						จูน (Tune)	
66						โกอินเตอร์ (Go	

						Inter)	
67						เด็กเสิร์ฟ (Server)	
68						ทิป (Tip)	
69						เอ็นเตอร์เทน (Entertain)	
70						เวอร์ชันยาก (Version)	
71						ลิฟต์ (Lift)	
72						เคลียร์ (Clear)	
73						ล็อก (Lock)	
74						คอมพิวเตอร์ (Computer)	
75						พนักงานเสิร์ฟ (Server)	

จากตารางการแสดงคำชนิดต่างๆในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ทั้ง 3 เล่ม พบว่ามี
การใช้คำหายาบ 29 คำ คำสแลงภาษาไทยที่เขียนด้วยอักษรไทย 21 คำ คำสแลงภาษาอังกฤษที่เขียน
ด้วยอักษรไทย 12 คำ คำสแลงภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยอักษรไทย 6 คำ คำสแลงภาษาอังกฤษที่เขียน
ด้วยอักษรโรมัน 2 คำ คำทับศัพท์ที่เขียนด้วยอักษรไทย 75 คำ และ คำทับศัพท์ที่เขียนด้วยภาษาอังกฤษ
57 คำ

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าผู้เขียนมักจะใช้คำที่อยู่ในภาษาระดับไม่เป็นทางการคือ คำทับ
ศัพท์ คำสแลง คำหายาบ การใช้คำเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านรู้สึกไม่เครียด ผ่อนคลายเมื่ออ่านหนังสือของ
ผู้เขียน นอกจากนั้นยังเป็นการสร้างความเป็นพรรคเป็นพวกเป็นกันเองระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน ทำให้
ผู้อ่านรู้สึกเพลิดเพลินและรับความรู้ที่ผู้เขียนถ่ายทอดได้ดียิ่งขึ้น

3.3.3 สำนวน

การใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เลือกใช้คำธรรมดาไม่ซับซ้อนจะทำให้ผู้ที่รับสารเข้าใจง่าย
และทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แต่ในงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ทั้ง 3 เล่ม คือ ฝรั่งเศส
เข้าใจคนไทยก็ท ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยก็ท และ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่ก็ท นั้นนอกจาก

ผู้เขียนจะใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายไม่ซับซ้อนแล้ว ผู้เขียนยังเพิ่มรสชาติของการใช้ภาษาด้วยการใช้สำนวน ถึงแม้ว่าสำนวนจะเป็นข้อความหรือวลีที่ไม่ได้มีความหมายตรงตัวแต่ผู้เขียนก็แก้ไขปัญหาโดยการอธิบายของความหมายของสำนวนนั้นประกอบด้วย แต่หากสำนวนนั้นเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปแล้วผู้เขียนก็จะไม่อธิบาย

มีผู้อธิบายความหมายของสำนวนไว้ 2 ความหมาย ดังนี้

สำนวน น. ถ้อยคำที่เรียบเรียง, โวหาร, บางทีก็ใช้คำว่าสำนวนโวหาร เช่น สารคดีเรื่องนี้สำนวนโวหารดี ความเรียงเรื่องนี้สำนวนโวหารลุ่มๆดอนๆ ; คดี เช่น ปิดสำนวน ; ถ้อยคำที่กล่าวเตือนต่อกันมาช้านานแล้ว มีความหมายไม่ตรงตามตัว หรือมีความหมายอื่นแฝงอยู่ เช่น สอนพระเจ้าให้ว่ายน้ำ ราไม่คิโทษปีโทษกลอง, ถ้อยคำที่แสดงออกมาเป็นข้อความพิเศษ เฉพาะภาษาหนึ่งๆ เช่น สำนวนฝรั่ง สำนวนบาลี, ชั้นเชิงหรือท่วงทำนองในการแต่งหนังสือหรือพูด เช่น สำนวนเจ้าพระยาล้าง(หน) สำนวนยาขอบ สำนวนไม้เมืองเดิม; ลักษณะนามใช้เรียกข้อความหรือบทประพันธ์รายหนึ่งๆ เช่น อิเหนา มีหลายสำนวน บทความ ๒ สำนวน. สำนวน(กฎ) น. บรรดาคำคู่ความและเอกสารหรือแผ่นกระดาษไม่ว่าอย่างใดๆที่คู่ความหรือศาลหรือเจ้าพนักงานศาลได้ทำขึ้น ซึ่งประกอบกันเป็นสำนวนของคดี. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 1187)

ถ้อยคำสั้น กะทัดรัดที่มีความหมายไม่ตรงความหมายปรกติแต่ใช้จนเข้าใจกันแพร่หลาย ก็คือ ถ้อยคำที่เรียกว่า สำนวน นั่นเอง (วิริฉัตร วรรณดี, 2553: 57)

สำนวนในที่นี้หมายถึงถ้อยคำที่กล่าวไม่ตรงตามความหมายปรกติแต่ใช้และเข้าใจกันแพร่หลาย ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ได้ใช้สำนวนไทยดังนี้

ตัวอย่าง

ผมเรียนที่มหิดลอินเตอร์ประมาณ 5 ปี เพราะยังต้องกลับไปทำงานที่ร้านอาหารไทยในลอนดอนเพื่อเอาเงินมาจ่ายค่าเทอมและผ่อนรถคันแรกที่ซื้อด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท, 2551: 25)

“น้ำพักน้ำแรง”

น้ำพักน้ำแรง น. แรงที่เกิดจากความมานะพยายามของตนเอง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 582)

จากประโยคข้างต้นผู้เขียนใช้สำนวน “น้ำพักน้ำแรง” ในความหมายที่ว่าแรงที่เกิดจากความพยายามของตนเอง ประโยคข้างต้นจึงมีความหมายว่า ผู้เขียนต้องเรียนที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล 5 ปี ทั้งที่ควรจะเรียนแค่ 4 ปี เพราะผู้เขียนต้องกลับไปทำงานที่ลอนดอนเพื่อนำเงินมาจ่ายค่าเล่าเรียนและผ่อนรถคันแรก ฉะนั้นค่าเรียนและค่ารถยนต์คันแรกจึงเป็นน้ำพักน้ำแรงของผู้เขียนเอง

ตัวอย่าง

แต่...ลูกไม่ยอมหล่นไม่ไกลต้นครับ ผมเลือกทางเดินชีวิตด้วยการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษเหมือนพ่อ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551 : 25)

“ลูกไม่ยอมหล่นไม่ไกลต้น”

ลูกไม่หล่นไม่ไกลต้น (สำ) น. ลูกยอมไม่ต่างกับพ่อแม่มากนัก. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 1026)

จากประโยคข้างต้นผู้เขียนใช้สำนวน “ลูกไม่ยอมหล่นไม่ไกลต้น” ในความหมายที่ว่า ลูกยอมไม่ต่างจากพ่อแม่สัก ประโยคข้างต้นจึงแปลว่า ผู้เขียนตัดสินใจทำงานเป็นครูสอนภาษาอังกฤษเหมือนพ่อของเขา

ตัวอย่าง

เรื่องง่ายๆ ที่เราจะมาดูกันเป็นเรื่องแรก และเป็นการเริ่มต้นในการพูดภาษาอังกฤษ นั่นคือการทักทายกันครับ แต่การทักทายฝรั่งเป็นภาษาอังกฤษ คนไทยบางคนก็ตกม้าตายกันแล้ว (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 13)

“ตกม้าตาย”

สำนวน เพลงเดี่ยวตกม้าตาย หรือ สองเพลงตกม้าตาย หรือสามเพลงตกม้าตาย หมายความว่าแพ้หรือยุติอย่างรวดเร็ว (ชุมสาย สุวรรณชมภู, 2553: 65)

ถึงแม้ว่าสำนวน “ตกม้าตาย” จะไม่ได้เขียนเหมือนสำนวน “เพลงเดี่ยวตกม้าตาย หรือ สองเพลงตกม้าตาย หรือสามเพลงตกม้าตาย” แต่เมื่อดูตามความหมายแล้ว ผู้เขียนได้ใช้สำนวน “ตกม้า

ตาย” ในความหมายเหมือนกับสำนวน “เพลงเดี่ยวตกม้าตาย หรือ สองเพลงตกม้าตาย หรือสามเพลงตกม้าตาย” คือใช้ในความหมายแพ้หรืออยู่ได้อย่างรวดเร็วนั่นเอง

จากประโยคข้างต้น ผู้เขียนจึงหมายความว่า คนไทยบางคนไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เพียงแค่คำทักทายซึ่งเป็นประโยคง่ายๆ ทั้งที่ไม่ยาก ก็ทำไม่ได้ หรืออย่างที่ผู้เขียนกล่าวว่า ตกม้าตายนั่นเอง

ตัวอย่าง

รถติดในกรุงเทพฯ มันผีเข้าผีออกYou ไม่รู้หรือ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 154)

“ผีเข้าผีออก”

ผีเข้าผีออก มีความหมายว่า ไม่แน่นอน, เดี่ยวดีเดียวร้าย

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้สำนวน ผีเข้าผีออก ในความหมาย ไม่แน่นอน มาเปรียบเทียบกับกรจราจรในกรุงเทพฯ ว่า การจราจรในกรุงเทพฯ ไม่แน่นอนบางที่การจราจรหนาแน่น บางที่การจราจรคล่องตัว

ตัวอย่าง

คุณกลัวว่าคู่สนทนาคะคิดไม่ดีกับคุณและกับความสามารถด้านภาษากลัวจะหน้าแตก หมอไม่รับเข็บ คุณก็เลยเลือกที่จะไม่พูดดีกว่า (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 33)

“หน้าแตก”

หน้าแตก มีความหมายว่า คาดไม่ถึงหรือ ผิดคาด จึงเตรียมรับมือกับเหตุการณ์นั้นไม่ทัน

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้สำนวน หน้าแตก ในความหมายที่ว่า ผิดคาด เมื่อนำมาใช้ในประโยคข้างต้นจึงหมายความว่า ผู้เขียนต้องการจะบอกว่าผู้อ่านกลัวว่าคู่สนทนาคิดไม่ดีหรือ คุณถูกความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้อ่าน ผู้อ่านกลัวว่าจะพูดผิดแล้วจะอับอาย ผู้อ่านจึงตัดปัญหา โดยการไม่พูดดีกว่า

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าผู้เขียนมักจะใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการในงานเขียนทั้ง 3 เล่ม มีการใช้คำหยาบ คำสแลง คำทับศัพท์ และสำนวนไทย การใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการนี้ช่วยลดช่องว่างระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นกันเองกับผู้เขียน การเรียนภาษาอังกฤษกับผู้เขียนจึงเป็นเรื่องง่าย

ลักษณะทั่วไปของแต่ละบท การใช้รูปภาพประกอบในงานเขียน และการใช้ภาษาของผู้เขียนเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกผ่อนคลายและเพลิดเพลินไปกับการอ่านหนังสือของผู้เขียน ในขณะเดียวกันเมื่อผู้อ่านไม่รู้ศัพท์เครียดแล้ว ผู้อ่านก็สามารถรับความรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักของงานเขียนทั้ง 3 เล่ม ได้มากยิ่งขึ้น

บทที่ 4

คุณค่างานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์

คริสโตเฟอร์ ไรท์ได้เขียนหนังสือสอนภาษาอังกฤษที่ให้ทั้งความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ ความรู้เกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมหากผู้เรียนเข้าใจเรื่องการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมแล้วก็จะทำให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น นอกจากนั้นผู้เขียนยังได้เสนอข้อคิดที่น่าสนใจเกี่ยวกับวิธีการเรียนภาษาอังกฤษและการใช้ชีวิตประจำวัน และให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านด้วย ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้และความบันเทิงไปพร้อมๆกัน

จากการศึกษาพบว่าหนังสือทั้งสามเล่มของคริสโตเฟอร์ ไรท์ คือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทย เกี๊ย ฝรั่งเข้าใจ คนไทย เกี๊ย 2 และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เกี๊ยมีคุณค่าทั้งในด้านความรู้ และคุณค่าในด้านของความบันเทิง ดังนี้มีรายละเอียดดังนี้

4.1 คุณค่าด้านความรู้

คริสโตเฟอร์ ไรท์ได้นำเสนอคุณค่าด้านความรู้จำแนกได้เป็น 3 ข้อใหญ่ คือ คุณค่าด้านความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ด้านความรู้เกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และด้านความรู้จากข้อคิดเห็นของผู้เขียน มีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

การพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์เป็นเนื้อหาหลักที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอในหนังสือทั้งสามเล่ม ถึงแม้ว่าวิธีการและรูปแบบในการเสนอไวยากรณ์ของผู้เขียนจะแตกต่างจากหนังสือสอนภาษาอังกฤษเล่มอื่นๆ แต่เนื้อหาที่ผู้อ่านได้รับก็ยังคงมีความครบถ้วนสมบูรณ์อยู่ เนื้อหาด้านไวยากรณ์มีรายละเอียดดังนี้

4.1.1.1 ออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

ทักษะการพูดเป็นเนื้อหาที่ผู้เขียนเน้นมากที่สุดในงานเขียนทั้งสามเล่ม ผู้เขียนจึงมักจะกล่าวถึงการออกเสียงที่ถูกต้องและเสนอตัวอย่างไว้หลายตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง

Island ต้องออกเสียงว่า ไอแลนด์ หรือ ไอแลนด์ ก็ได้

Faculty ต้องออกเสียงว่า แฟคิลิตี้

Kitchen ต้องออกเสียงว่า คิทเช่น (ไม่ใช่ Chicken!)

Vegetable ก็ต้องเป็น เวจทะเบิ้ล ไม่ใช่ เวจเจททะเบิ้ล เหมือนที่คนไทยชอบพูด

Comfortable ต้องเป็น คอมฟทะเบิ้ล ไม่ใช่ คอมฟอร์ทะเบิ้ล (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2, 2551: 59)

จากตัวอย่างข้างต้นผู้เขียน ได้ยกตัวอย่างคำศัพท์ที่ใช้บ่อยครั้ง แต่คนไทยมักจะออกเสียงผิด 5 คำ คือ Island ออกเสียงว่า ไอแลนด์ หรือ ไอแลนด์, Faculty ออกเสียงว่า แฟคิลิตี้, Kitchen ออกเสียงว่า คิทเช่น, Vegetable ออกเสียงว่า เวจทะเบิ้ล และ Comfortable ออกเสียงว่า คอมฟทะเบิ้ล

ผู้เขียนต้องการจะชี้ให้เห็นว่ามีคำศัพท์ภาษาอังกฤษง่าย ๆ หลายคำที่คนไทยออกเสียงผิด การออกเสียงผิดเหล่านี้อาจจะเกิดจากการที่คนไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักและไม่ค่อยได้มีโอกาสพูดคุยกับเจ้าของภาษาที่แท้จริงหรืออาจเกิดจากขาดการฝึกฝนก็ได้

4.1.1.2 สะกดคำภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

การพัฒนาทักษะการเขียนเป็นการพัฒนาทักษะเชิงรุก ทักษะเชิงรุกคือทักษะที่เราใช้ถ่ายทอดแสดงความรู้ออกไป ทักษะเชิงรุกประกอบด้วยทักษะ 2 ทักษะคือ ทักษะการพูด และทักษะการเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ผู้เขียนเน้นรองลงมาจากทักษะการพูด ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นว่าการสะกดผิดก่อให้เกิดการเข้าใจผิด ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างไว้ดังนี้

ตัวอย่าง

สาวไทยคนหนึ่งส่ง SMS ไปหาแฟนฝรั่งของเธอ

I love you John, you are my sole mate!

= ฉันรักเธอมากเลยจอห์น คุณเป็นเพื่อนสันตินั่นค่ะ!!

(Soul mate แปลว่า เนื้อคู่ ครับ แต่ Sole mate แปลว่า เพื่อนสันติน!)(ฝรั่งเข้าใจ คนไทย
เก๊ท 2, 2551: 223-224)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนเล่าเรื่องที่ผู้หญิงไทยคนหนึ่งส่งข้อความไปหาผู้ชายโดยจะบอกว่า
ฝ่ายชายว่าเขาเป็นเนื้อคู่ แต่ผู้หญิงคนนี้สะกดคำว่าเนื้อคู่ในภาษาอังกฤษผิด จาก soul mate เนื้อคู่ เป็น
sole mate ซึ่งแปลว่าเพื่อนสันติน ผู้ที่ได้รับข้อความเข้าใจผิด

จากตัวอย่างผู้เขียนต้องการจะชี้ให้เห็นว่าการสะกดเป็นเรื่องสำคัญมากเพราะถ้าหาก
สะกดผิดไปเพียงแค่ตัวเดียวก็จะทำให้ความหมายของคำคำนั้นเปลี่ยนไป และจะทำให้การสื่อสาร
ล้มเหลว

4.1.1.3 ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง

ถึงแม้ว่าผู้เขียนมักจะกล่าวว่าการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องไม่ใช่เรื่องสำคัญ
ที่สุดในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งยังได้เสนอว่าการพูดภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่ทำ
ให้ฝรั่งเข้าใจได้ก็น่าจะเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ แต่ผู้เขียนก็เสนอการใช้หลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องไว้
เช่นเดียวกัน แล้วยังกล่าวว่าถึงแม้ว่าการพูดให้ฝรั่งเข้าใจ อย่างไรก็ตามไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทำ
ให้สื่อสารประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่ว่าการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ย่อม
เป็นสิ่งที่ดีกว่า ผู้เขียน ได้ยกตัวอย่างไว้ดังนี้

ตัวอย่าง

โดยผมอยากให้คุณใช้กติกาการขาทของคุณศัพท์แบบที่ 3 นั่นก็คือ **more...than** และ **the
most...** สำหรับคุณศัพท์ทุกคำ

Ex.

1. Thailand is hotter than England.

Thailand is more hot than England.

2. Kanchanaburi is the hottest province in Thailand.

Kanchanaburi is the most hot province in Thailand.

3. Britney Spear is sexier than Jennifer Lopez.

Britney Spear is more sexy than Jennifer Lopez.

4. Um Patcharapa is the sexiest girl in Thailand.

Umpatcharapa is the most sexy girl in Thailand.

5. Thai food is more delicious than American food.

Thai food is the most delicious food in the world.

นี่เป็นตัวอย่างการใช้ Grammar ที่ผิดแต่ฝรั่งเข้าใจ

เห็นไหมครับว่า ที่จริงแล้ว Grammar นั้น ไม่ได้สำคัญอย่างที่คิด ที่จริงแล้ว Grammar Adjective ผิดๆ แบบนี้ฝรั่งบางคนเขาก็ใช้นะจ๊ะ

แต่สุดท้ายแล้วผมก็ไม่อยากให้คุณทิ้ง Grammar ไปนะครับเพราะถ้าคุณอยากเก่งภาษาจริงๆ คุณต้องทำความเข้าใจ ทำความคุ้นเคยกับ Grammar กันบ้าง เพราะการพูดภาษาที่ไหลลื่น และถูกต้องเป็นสิ่งที่สุดยอดที่ทุกคนจะอยากทำ (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2550: 112)

จากตัวอย่างข้างต้นผู้เขียน ได้เสนอหลักไวยากรณ์เกี่ยวกับการใช้ more...then และ the most ซึ่งผู้เขียนได้นำเสนอทั้งวิธีการที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และวิธีที่ผิดไวยากรณ์แต่ฝรั่งเข้าใจ โดยในบรรทัดที่มีเลขข้อกำกับอยู่ข้างหน้าเป็นประโยคที่ถูกหลักไวยากรณ์ และบรรทัดที่ไม่มีเลขข้อกำกับเป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ ทั้งนี้ผู้เขียนก็ได้กล่าวว่าการใช้ภาษาอังกฤษควรจะใช้ตามหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องมากกว่า

แม้ว่าผู้เขียนจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับหลักไวยากรณ์ในการพูดภาษาอังกฤษแต่ผู้เขียนก็ได้ให้หลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องมาด้วย เมื่อผู้อ่านรู้วิธีที่ถูกต้องแล้วว่าเป็นอย่างไร ผู้อ่านก็น่าจะเลือกวิธีที่ถูกต้องมาใช้มากกว่า

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้เขียนได้ยกตัวอย่างการพูดผิด การสะกดผิด และการใช้ไวยากรณ์ที่ผิดมาให้ผู้อ่านเห็นเพื่อจะชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่า การพูดผิด การสะกดผิดและการใช้ไวยากรณ์ผิดนั้นส่งผลเสียทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ และผู้เขียนก็ได้เสนอวิธีการออกเสียง

ที่ถูกต้อง การสะกดที่ถูกต้องและการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องไว้อีกเพื่อผู้อ่านจะได้ทราบวิธีที่ถูกต้องและนำไปใช้ได้ การเสนอวิธีการที่ถูกต้องนี้ทำให้อ่านใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารแล้วประสบความสำเร็จ

4.1.2 ความรู้ด้านวัฒนธรรม

เนื้อหาของแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมส่วนใหญ่จะอยู่ในเล่ม Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท แต่ผู้เขียนก็ได้สอดแทรกเนื้อหาที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในหนังสือ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก็ท และ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก็ท2 ตลอด เพราะเนื้อหาด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นอีกเนื้อหาหนึ่งที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเพราะการศึกษาด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมของชาติตะวันตก เมื่อเข้าใจวัฒนธรรมของชาติตะวันตกแล้วจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของชาติตะวันตกได้ดียิ่งขึ้น ผู้อ่านสามารถนำความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันให้เป็นประโยชน์ได้ดังนี้

4.1.2.1 ด้านครอบครัว

ชีวิตครอบครัวเป็นเรื่องที่ใกล้ชิดที่สุดของผู้อ่านที่ผู้เขียนสามารถโยงเนื้อหาจากแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมาได้ด้วยอย่างเห็นได้จากเนื้อหาในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท มีเนื้อหาที่แบ่งเป็นบท และบทที่เกี่ยวกับเรื่องชีวิตครอบครัวโดยตรงถึง 2 บท คือ เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งเศส? และ What is a กิ๊ก? เป็นเนื้อหาส่วนที่ผู้อ่านนำไปประยุกต์ใช้ได้มากกว่าข้ออื่นๆ

ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานที่ทุกคนจะต้องใช้ชีวิตอยู่ด้วยตั้งแต่เกิด หากพ่อแม่เลี้ยงลูกอย่างถูกวิธีก็จะทำให้ลูกเติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์และเป็นคนดี ผู้เขียนได้เสนอข้อคิดในการเลี้ยงลูกแบบวัฒนธรรมผสมที่นำเอาข้อดีของทั้งวิธีการเลี้ยงลูกแบบตะวันตกและวิธีการเลี้ยงลูกแบบไทยไว้ด้วยกัน โดยไม่ได้ให้อิสระลูกอย่างเต็มที่แบบตะวันตกและไม่ได้เลี้ยงแบบลูกต้องเชื่อฟังพ่อแม่อย่างเดียวเหมือนวัฒนธรรมไทย ผู้เขียนได้เขียนไว้อย่างน่าสนใจ มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

ผมว่าเราเล่นบทบาทเป็นที่ปรึกษาของเด็กน่าจะดีกว่าคอยบอกให้เขาเดินหรือทำในสิ่งที่เราคิดว่าดีอย่างเดียว พ่อแม่เป็นที่ปรึกษาที่ดีจะเปิดใจให้ลูกได้ทำ ได้คิด ให้เขาได้ฝึกการตัดสินใจด้วยตัวเองโดยที่เด็กยังอยู่ในกรอบ เมื่อลูกทำดีก็ชื่นชมและให้กำลังใจ เมื่อลูกพลาดก็ปลอบใจและให้กำลังใจ เมื่อลูกทำอะไรผิดก็ตักเตือนและถามว่าลูกได้บทเรียนอะไรบ้างจากการทำผิดจะไม่ห้ามและไม่โทษลูกเพียงอย่างเดียว แต่จะสอนเพื่อให้เขาไม่ทำผิดซ้ำโดยสอนสิ่งที่ถูกและไม่ลืมให้กำลังใจลูก พ่อแม่ที่เป็นที่ปรึกษาที่ดีที่ลูกๆ ทั่วโลกรักและกล้าปรึกษาด้วยทุกเรื่อง เป็นคนที่พยายามเปิดใจและไม่เอาบรรทัดฐานของตัวเองมาใช้อย่างเดียว (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท, 2550: 106-107)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้กล่าวไว้ว่าพ่อแม่ควรทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของลูกไม่ใช่เอาแต่สั่งลูกให้ทำตามในสิ่งที่ตัวเองคิดว่าถูก เพราะการเรียนรู้สิ่งที่ผิดและถูกด้วยตัวเองแต่ยังอยู่ในกรอบนั้นจะทำให้ลูกได้บทเรียนที่ดี จะเห็นว่าครอบครัวของผู้เขียนได้นำวิธีการเลี้ยงลูกที่ปล่อยให้ลูกได้คิด และทำด้วยการตัดสินใจของตัวเองแบบวัฒนธรรมตะวันตก แต่ในขณะที่เดียวกันพ่อแม่ก็คอยประคับประคองให้ลูกอยู่ในกรอบในแบบวัฒนธรรมไทย เป็นวิธีการเลี้ยงลูกแบบผสมผสานที่ลงตัวซึ่งเป็นการเลี้ยงลูกที่น่าจะเหมาะกับยุคสมัย

ชีวิตครอบครัวอีกด้านหนึ่งที่คนส่วนใหญ่จะต้องประสบ คือชีวิตด้านความรักแบบหนุ่มสาว การมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามเป็นการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งหลายๆคู่ มักจะปัญหาไม่เข้าใจกันเพราะทั้งคู่ต่างเพศกัน ผู้เขียนได้เสนอวิธีการใช้ชีวิตคู่ให้ประสบความสำเร็จได้อย่างน่าสนใจ มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

ดังนั้นวิธีหนึ่งที่คุณสามารถมีความสัมพันธ์หรือความรักที่ดีได้คือคุณต้องทำการ Cross-Culture กับคนที่ คุณจะอยู่ด้วย อย่างแรกต้องเป็นนักสื่อสารที่ดีขึ้น ต้องคุยกันแบบเปิดอกเป็นประจำและฟังกันอย่างเปิดใจจะได้ลด Blind Area และ Private Area ให้เล็กลง หลังจากนั้นก็ต้องใช้ขั้นตอนทั้งหกของ Cross-Culture มาจูนกัน 1. Familiarize ทำให้เรารู้คุ้นเคยกับเขามากขึ้น โดยเปิดใจรับว่ามันต้องมีความแตกต่าง 2. Understand พยายามเรียนรู้กันและกันว่ามีความแตกต่างและเหมือนอย่างไรบ้าง รวมถึงเข้าใจกันมากขึ้น 3. Appreciate 4. Respect เราต้องชื่นชม ยอมรับ

และให้เกียรติในความแตกต่างของเขาเพราะถ้าโลกนี้ทุกคนเหมือนกันหมด มันคงจะน่าเบื่อขงังไปไม่รู้ อย่าไปคิดว่าถ้าเขาไม่เหมือนเรา เขาจะไม่ดี 5.Adapt ปรับจนเข้าหากันเพื่อที่จะเพิ่มหรือลดสิ่งต่างๆ ที่จะทำให้ความสัมพันธ์ดีขึ้นหรือแย่ลง 6. Cooperate เอาความเหมือนและความแตกต่างมาผสมกันและอยู่กันด้วยความรักและปรองดองกัน รักษาความสัมพันธ์ที่ดีโดยทำการ Cross-Culture กันเป็นประจำ แค่นี้ผมว่าความรักและความสัมพันธ์ของคุณก็จะดีขึ้นครับ Have a great relationship! (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก้ท, 2550: 180-181)

จากตัวอย่างข้างต้นผู้เขียนเสนอวิธีการประคับประคองความรักหรือการใช้ชีวิตคู่ไว้ว่าต้องเป็นผู้สื่อสารที่ดี สื่อสารกันอย่างตรงไปตรงมาเพื่อลดช่องว่างระหว่างทั้งสองฝ่ายและเพิ่มความสัมพันธ์สนม หลังจากนั้นก็ทำความคุ้นเคยกับความแตกต่างของฝ่ายตรงข้าม พร้อมทำความเข้าใจไปในเวลาเดียวกัน ชื่นชมและเคารพในความเป็นตัวตนของอีกฝ่าย ปรับความคิดอารมณ์เพื่อลดหรือเพิ่มสิ่งของแต่ละฝ่ายมี และสุดท้ายเอาความเหมือนและความต่างของแต่ละฝ่ายมาผสมผสานกัน หากทำได้ดังที่กล่าวมาก็จะทำให้การใช้ชีวิตคู่ดีขึ้นเรื่อยๆ

4.1.2.2 ด้านการเรียน

ชีวิตการเรียนเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวอีกส่วนหนึ่งที่ผู้เขียนจะโยงเนื้อหาจากแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมาได้อย่างไร เนื้อหาหลักของแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนได้จะอยู่ในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก้ทในบทวัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ แต่ก็มีเนื้อหาแบบเดียวกันกระจายสอดแทรกอยู่ในหนังสือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก้ท และ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก้ท 2 ด้วย ถึงแม้ว่าเนื้อหาแนวคิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่ผู้อ่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนจะไม่มากเท่ากับเนื้อหาการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่สามารถใช้กับชีวิตครอบครัวและความรักก็ตาม แต่กลุ่มผู้อ่านส่วนใหญ่ก็จะเป็นวัยรุ่นที่กำลังเรียนอยู่ ทำให้ผู้อ่านนำเนื้อหาที่ผู้เขียนเสนอไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้เช่นกัน มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

ดังนั้นอย่าลืมครับว่าคนเก่งเป็นคนที่สามารถพึ่งพาตัวเองได้ (Independent!) โดยไม่ต้องพึ่งพาคนอื่นตลอดเวลา ถ้าชีวิตนี้คุณไม่สามารถพึ่งพาตัวเองได้ ไม่สามารถเป็น Individualist ที่มี Independent เพื่อที่จะมีการทำ Self-Learning ได้บ้าง ชาตินี้คุณไม่มีวันเก่งภาษาอังกฤษแน่ๆครับ

ผมขอชื่นชม คนไทยที่พูดภาษาอังกฤษเก่งๆ โดยที่ไม่เคยไปเมืองนอกเขาเก่งขึ้นมาได้เพราะเขามี การทุ่มเทตลอดเวลาสามารถเรียนและฝึกด้วยตัวเองจากทั้งในห้องเรียนและจากสื่อต่างๆ เช่น หนังสือ เพลง นิตยสาร หรือหนังสือภาษาอังกฤษ มีเพชรหลายเม็ดครับที่ผมเจอจากต่างจังหวัดที่พูดโคตร เก่งเพราะฝึกนอกห้องเรียน (Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋, 2550: 128-129)

จากตัวอย่างผู้เขียนกล่าวว่าการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผล ผู้เรียนจะต้องพึ่งพาตนเอง ได้คือต้องสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง นอกจากการตั้งใจตลอดเวลาที่เรียนในห้องเรียนแล้วนอก ห้องเรียนยังต้องหาความรู้จากสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ เพลง หนังสือ นิตยสาร หรือหนังสือ ภาษาอังกฤษอย่างอื่น ซึ่งสื่อเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้เขียนเน้นย้ำมาเสมอ

การเรียนรู้ด้วยตนเองที่ผู้เขียนได้เสนอก็จะทำให้ผู้อ่านจำคำศัพท์และหลักไวยากรณ์จาก สื่อที่ตัวเองเรียนรู้เองได้ดีกว่าการเรียน โดยให้ผู้อื่นสอน เพราะผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจกับสิ่งนั้นด้วย ตัวเอง โดยที่ไม่มีผู้คอยบอก และจะทำให้ผู้เรียนจำสิ่งนั้นได้เป็นเวลานาน หากจะพึ่งพาแต่การเรียนใน ห้องเรียนหรือแค่ครูเป็นคนสอน ผู้เรียนอาจจะจำได้แค่ช่วงเวลาสั้นๆ การเรียนรู้ด้วยตัวเองจึงเป็นแนว ททางการเรียนแบบ Cross-Culture Communication ที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้อย่างน่าสนใจ

4.1.2.3 ด้านการทำงาน

การทำงานดูเหมือนจะเป็นเรื่องไกลตัวที่สุดเมื่อเทียบกับครอบครัว ความรัก และการ เรียน ในชีวิตของกลุ่มผู้อ่านส่วนใหญ่ แต่ทุกคนก็ต้องทำงาน ในโอกาสต่อไป ผู้เขียนสามารถนำ ตัวอย่างเรื่องการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในการทำงานมาเสนอไว้ในหนังสือผู้อ่านสามารถเรียนรู้ได้โดย ยังไม่ต้องประสบเหตุการณ์นั้นด้วยตัวเอง ความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่สามารถประยุกต์ใช้ กับการทำงานได้ส่วนใหญ่จะอยู่ในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ ในบท ไป ทำงานบริษัทฝรั่งดีไหม? มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

ดังนั้นผมว่าเราต้องมา Cross-Culture กัน โดยพยายามรับข้อดีของการเป็นผู้นำที่ดีจาก ทั้งสองวัฒนธรรมมาผสมผสานกันและกำจัดข้อเสียของการเล่นแบบ One Man Show และ Buffalo Game ออกไปถ้าคุณดูทีมฟุตบอลที่ดี เขาจะมีผู้นำที่ดีนั่นคือผู้จัดการทีม รวมถึงกับตันทีม แต่ผู้ เล่นทั้งสิบเอ็ดคนต้องเป็นผู้นำที่ดีในตำแหน่งของตัวเองเขาจะต้องรู้หน้าที่ รู้ตำแหน่งของตัวเอง

และของคนอื่นจะได้ไม่ทับตำแหน่งกัน ต้องมีความเป็นผู้นำที่ดี คิดเองและตัดสินใจเองเพื่อจะนำ
 สิ่งดีๆ ของตำแหน่งตัวเองมาให้กับทีมโดยอยู่ในกรอบของการตัดสินใจของผู้จัดการทีมที่ดีจะเป็น
 ผู้นำที่ดีและสามารถนำสิ่งดีๆ มาให้กับทีมและพาทีมไปในที่ที่ดีขึ้นแต่เขาก็ยังเปิดใจและให้โอกาส
 ทุกคนในทีมที่มีความเป็นตัวของตัวเองและเป็นผู้นำ ให้อิสรภาพ คิดเอง ทำเอง แสดงความ
 คิดเห็น และกล้าตัดสินใจด้วยตัวเองว่าจะเล่นอย่างไร (Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก้ท
 , 2550: 153-155)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้กล่าวถึงวิธีการทำงานที่ดีว่าควรจะนำเอาทั้งวิธีแบบตะวันตกคือ
 แบบที่ชอบทำงานคนเดียวและวิธีแบบไทยที่ชอบทำงานเป็นกลุ่มผสมเข้าด้วยกัน และผู้นำต้องรู้จัก
 วางแผนและวางคนให้เหมาะสมกับตำแหน่งงาน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องให้อิสระลูกน้องในการคิด
 และการแสดงความคิดเห็นด้วย

จะเห็นว่าผู้เขียนโยงความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเข้ากับการใช้ชีวิตครอบครัว
 ด้านบทบาทการเป็นพ่อแม่ ด้านความรักแบบหนุ่มสาว ด้านการเรียน และด้านการทำงาน ซึ่งเป็นชีวิต
 ที่ทุกคนต้องประสบ การนำความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมาใช้ในชีวิตประจำวันของเราที่
 ผู้เขียนเสนอจะเป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยให้เราอยู่กับคนที่แตกต่างได้อย่างมีความสุข

4.1.3 ความรู้จากข้อคิดเห็นของผู้เขียน

ข้อคิดเห็นจากผู้เขียนเป็นเนื้อหาอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้ประโยชน์ต่อผู้อ่านไม่น้อยเลย
 เพราะผู้เขียนได้นำเสนอข้อคิดที่ผู้เขียนได้จากประสบการณ์ของตนเองทั้งข้อผิดพลาดและวิธีการที่ดีใน
 การใช้ชีวิตส่วนตัวและชีวิตการเรียน ทำให้ผู้อ่านนำมาเนื่อหาด้านนี้มาใช้ได้โดยไม่ต้องมี
 ประสบการณ์และสามารถหาวิธีที่ถูกต้องและเหมาะสมมาปรับใช้ได้ มีรายละเอียดดังนี้

4.1.3.1 ข้อคิดเห็นด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ในหนังสือทั้งสามเล่มนี้นอกจากผู้เขียนจะเสนอความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์
 ภาษาอังกฤษและความรู้เกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ผู้เขียนยังได้นำเสนอเทคนิคการเรียน
 ภาษาอังกฤษที่ไม่เหมือนครูสอนภาษาอังกฤษทั่วไปหรือที่ผู้เขียนเรียกว่าแบบเด็กแนว จำแนกเป็นข้อได้ดังนี้

ก. การมีใจรักภาษาอังกฤษ

ผู้เขียนเสนอว่าการที่ผู้อ่านหรือผู้เรียนภาษาอังกฤษจะประสบความสำเร็จจะต้องมีความรักในภาษาอังกฤษ ผู้เขียนได้เสนอแนะไว้ มีดังนี้

ตัวอย่าง

ถ้าคุณอยากจะทำภาษาอังกฤษได้มากขึ้นล่ะก็ คุณจะต้องมีความสุข สนุกไปกับมัน และชอบที่จะใช้มันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในชีวิตประจำวัน(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 36)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้เขียนได้เสนอข้อคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษว่าถ้าผู้เรียนอยากจะทำภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จนั้นคุณสมบัติข้อแรกที่คุณผู้เรียนจะต้องมีคือ การมีใจรักภาษาอังกฤษ โดยการชอบที่จะใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันแล้วรู้สึกสนุกและมีความสุขกับการใช้ภาษาอังกฤษด้วย

ข. การรู้จักหาความรู้ภาษาอังกฤษจากสิ่งรอบตัว

ในการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จนั้นนอกจากการมีใจรักภาษาอังกฤษแล้วนั้น ผู้เขียนได้เสนอว่าผู้เรียนจำเป็นจะต้องรู้จักหาความรู้จากสิ่งรอบตัว ซึ่งอยู่ในชีวิตประจำวันของเรา มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

อย่างเช่น ถ้าคุณไม่รู้ว่ามีรสหมูสับเรียกว่าอะไร คราวหน้าก่อนนึกของและกินมามาอย่างหิวโหย ช่วยดูที่หลังซองสักนิด เพราะตรงนั้นคุณจะเห็นคำใหม่ๆ สำหรับคุณนั่นคือ Instant Noodles และ Pork Flavor จะกินมามาทุกครั้งก็ดูหลังซองทุกครั้ง ไม่นานคุณก็จะจดจำคำพวกนี้ได้โดยไม่ต้องท่องจำแบบน่าเบื่อ ไม่รู้ว่าผักนึ่งเรียกว่าอะไรก็ไปหาคำตอบที่ MK Suki สิครับ กินไปแล้วเรียนภาษาอังกฤษจากเมนูจะทำให้คุณรู้ว่า ผักนึ่งเรียกว่า Morning Glory พออิมเสรีจก็ไปเดินเล่นที่ซูเปอร์มาร์เก็ตก็เจอคำว่า Morning Glory ในแผนกผักผลไม้แบบนี้จำได้ชั่ววูบ ทำอย่างนี้ตลอดเวลาเกี่ยวกับศัพท์ภาษาอังกฤษที่คุณเจอแล้วคุณจะรู้จักศัพท์เยอะแยะในชีวิตประจำวัน (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท2, 2551: 49-50)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จว่าผู้เรียนควรจะต้องรู้จักหาความรู้จากสิ่งที่อยู่รอบๆตัว โดยในตัวอย่างผู้เขียนกล่าวถึงคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาหารซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์จากซองขนมปังสำเร็จรูป จากเมนูอาหารในร้านสุกี้

จากแผนกฝึกผลไม้มันซูเปอร์มาร์เก็ต ซึ่งการหาความรู้จากสิ่งที่อยู่รอบตัวในชีวิตประจำวันจะทำให้ผู้เรียนรู้จักคำศัพท์มากขึ้นและเป็นคำศัพท์ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริง

ก. การเรียนรู้ด้วยตัวเอง

การเรียนภาษาอังกฤษนั้นผู้เขียนเสนอว่านอกจากผู้เรียนจะต้องมีความรักในภาษาอังกฤษและรู้จักหาความรู้จากสิ่งรอบตัวแล้ว ผู้เรียนจะต้องฝึกเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเองจะทำให้ผู้เรียนจดจำและใช้ภาษาอังกฤษได้คล่องมากกว่าให้ผู้สอน มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุดนั้นขึ้นอยู่กับบุคคล 2 กลุ่มครับ คือ ผู้เรียนกับผู้สอน และมีปัจจัยอื่นๆ เช่น สถานที่และสิ่งแวดล้อมของการเรียน และสื่อต่างๆ ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน เป็นต้น สำหรับสถานที่และสื่อการเรียนการสอนบ้านเรามีพร้อมครับ แต่ปัญหานั้นอยู่ที่บุคคลผู้เรียนต้องมีความชอบ ความตั้งใจจริง และความขยันขันแข็ง เพื่อที่จะพัฒนาภาษาอังกฤษให้เก่งขึ้นมา(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ๆ 2551: 159-160)

จากตัวอย่างผู้เขียนให้ข้อเสนอแนะในการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จนั้นคุณสมบัติอีกข้อหนึ่งที่คุณควรจะมีนั่นคือการรู้จักเรียนรู้ด้วยตัวเอง ไม่ใช่รอความรู้จากผู้สอนเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนจะต้องมีความตั้งใจจริง และความขยันเพื่อจะพัฒนาภาษาอังกฤษของตนให้เก่งขึ้นมา

4.1.3.2 ข้อคิดเห็นด้านการใช้ชีวิต

ก. การดำเนินชีวิตที่คุ้มค่า

ผู้เขียนกล่าวอยู่เสมอว่าผู้เขียนเป็นครูแบบเด็กแนวซึ่งนอกจากวิธีการของผู้เขียนนั้นมีความแปลกและแตกต่างจากครูสอนภาษาอังกฤษคนอื่นๆแล้ว ผู้เขียนยังได้เล่าประวัติการดำเนินชีวิตของผู้เขียนที่แปลกและแตกต่างจากคนอื่นยี่สิบกว่าคนแต่ในขณะเดียวกันก็น่าสนใจและน่าเอาเป็นตัวอย่างอีกด้วย มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

ผมจบ High School ที่ RIS ตอนอายุ 18 เน้นอนครีบสำหรับวัฒนธรรมไทยต้องให้ลูกเรียนต่อทันทีแต่สำหรับฝรั่งเป็นช่วงที่เด็กมีอิสรภาพและความเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มตัว เขาจะปล่อยให้ลูกออกไปทำอะไรด้วยตัวเอง อยากเรียนเมื่อไหร่ค่อยกลับไปเรียนเอง

ข้อเสียของฝรั่งคือ หลายคนไม่กลับมาเรียน หรือกลับมาเรียนช้า เพราะไปใช้ชีวิตแบบเรื่อยๆ ที่มีอิสรภาพนานมาก แต่ที่บ้านผมตกลงกันแบบ Cross-Culture คืออยากให้ผมไปใช้ชีวิตด้วยตัวเองแบบฝรั่งผมจะได้ค้นหาตัวเองเจอและหาประสบการณ์ชีวิตแต่ยังต้องอยู่ในกรอบแบบไทยๆ คือต้องมีกรอบ เขาเลยตกลงให้ผมหยุดเรียนหนึ่งปี (Take a gap year.) และให้ผมทำงานหาประสบการณ์แบบมีอิสรภาพคิดและทำเองแบบ Individualist เพื่อค้นหาตัวเอง ครึ่งปีแรกผมก็ทำงาน Office เป็นล่ามและแปลเอกสารในเมืองไทย ครึ่งปีหลังก็ไปทำงาน Service ในร้านอาหารไทยที่อังกฤษ ปีหนึ่งผ่านไปผมก็กลับเข้ารั้งตามที่ผมได้สัญญากับคุณแม่ไว้เพื่อกลับมาเรียน แต่เรียนอย่างเดียวก็ไม่สะใจคุณพ่อเพราะเขาต้องการให้ผมมีประสบการณ์ชีวิตเยอะๆ เขาให้ผมลองไปสอนภาษาอังกฤษซึ่งเน้นสอนคุณแม่ก็ไม่พอใจ เพราะอยากให้ผมตั้งใจเรียนเพื่อผมจะเรียนเก่งและเปลี่ยนใจไปเป็นนักบิน แต่สุดท้ายผมตกลงกันว่าจันทร์ถึงศุกร์ผมจะตั้งใจเรียนและเสาร์อาทิตย์ผมทำงานสอนภาษาอังกฤษพอเรียนจบแม่ผมจะให้ผมไปเรียนต่อ ป.โท ที่อังกฤษให้ได้ ส่วนพ่อผมบอกว่าให้ทำงานก่อน โอ้ ปวดหัวจริงๆ เลย !

แต่สิ่งที่ผมได้จากการเลี้ยงแบบ Cross-Culture คือได้ประสบการณ์ดีๆ ที่ทำให้ผมเป็นผู้ใหญ่ ผมค้นหาตัวเองเจอว่าผมเหมาะและเกิดมาเพื่อเป็นครูจริงๆ ผมรู้ว่าชีวิตการทำงานและคุณค่าของเงินคืออะไร แต่สิ่งที่ดีไปกว่านั้นคือผมยังได้รับการสนับสนุน การสอนและการแนะนำ การดูแลและควบคุม การให้โอกาสดีๆ ในชีวิตและความสัมพันธ์ที่ดีจากพ่อแม่ในเชิงวัฒนธรรมผสมมาตลอด (Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต, 2550: 100-101)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ผู้เขียนได้เล่าประวัติส่วนตัวของผู้เขียนช่วงที่เรียนจบชั้นมัธยมถึงมหาวิทยาลัย ว่าผู้เขียนได้หยุดไป 1 ปีเพื่อจะไปค้นหาชีวิตว่าต้องการจะทำอะไร อยากจะเรียนอะไรต่อไป ผู้เขียนจึงได้หยุดเรียน ช่วง 6 เดือนแรกของการหยุดเรียน ผู้เขียนได้ทำงานแปลเอกสารและเป็นล่ามในบริษัทต่างๆ ในเมืองไทย และช่วง 6 เดือนหลัง ผู้เขียนได้ไปทำงานในร้านอาหารไทยที่ประเทศอังกฤษ แล้วจึงกลับมาเรียนต่อชั้นอุดมศึกษาที่เมืองไทย และระหว่างที่เรียนนั้น ช่วงวันหยุดเสาร์อาทิตย์ที่ไม่ได้เรียนผู้เขียนก็ได้ไปเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

จะเห็นได้ว่าการใช้ชีวิตของผู้เขียนนั้นเป็นการใช้ชีวิตที่คุ้มค่ามาก ใช้เวลาทุกวันให้เป็นประโยชน์ เมื่อเทียบกับคนรุ่นเดียวกันที่เมื่อถึงเวลาเรียนก็จะเรียนอย่างเดียว ไม่ทำอย่างอื่น หรือบางคนเพียงแค่การเรียนอย่างเดียวก็ไม่สามารถเรียนให้ดีได้ แม้ผู้เขียนไม่ได้กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่าการใช้ชีวิตของตนนั้นควรจะเป็นตัวอย่าง แต่ผู้เขียนก็ได้ชี้ให้เห็นถึงข้อดีของการดำเนินชีวิตแบบนี้ว่า การทำงานหาเงินเองจะทำให้รู้จักคุณค่าของเงิน ทำให้เรารู้จักใช้จ่ายอย่างถูกต้อง ซึ่งส่งผลให้ผู้เขียนสามารถสร้างตัวได้ตั้งแต่อายุยังน้อย

ข. การเป็นลูกที่ดี

ในด้านหน้าที่ต่อครอบครัวนั้นผู้เขียนได้ทำหน้าที่ลูกที่ดี บางคนอาจคิดว่าการเป็นลูกที่ดีนั้นเพียงแค่ตั้งใจเรียน และไม่ทำตัวเกเรก็เพียงพอแล้ว แต่ผู้เขียนได้ทำมากกว่านั้น นั่นคือการหารายได้ด้วยตนเองเพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่น่ายกย่องเป็นอย่างยิ่ง

ตัวอย่าง

เหตุผลสำคัญอีกประการคือ ช่วงนั้นเศรษฐกิจไทยล้ม ฟองสบู่แตก เงินบาทลอยตัว พ่อผมก็เดือดร้อนในช้อยๆ กิจการงานลดไปมากที่เคยมีเหลือกินเหลือใช้ สามารถไปโรงเรียนอินเตอร์ได้ก็ต้องเปลี่ยนมาใช้ชีวิตอย่างสุดแสนประหยัด ตัดค่าใช้จ่ายเช่นค่าเทอมโรงเรียน อินเตอร์ออก เพราะผมอยากช่วยคุณพ่อโดยการไม่เป็นภาระให้ท่านต้องมาจ่ายค่าเทอมแพงๆ ซึ่งผมคิดว่าฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น

และเพื่อช่วยหารายได้เข้าครอบครัวบ้าง ผมจึงเริ่มหางานทำในกรุงเทพฯ งานของผมคือแปลเอกสารและเป็นล่ามตามบริษัทต่างๆ (สร้างเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 255: 22-23)

จากตัวอย่าง ผู้เขียนได้เล่าว่าในช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำและครอบครัวของผู้เขียนก็ได้รับผลกระทบเช่นเดียวกับผู้อื่น ผู้เขียนจึงช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินของพ่อแม่ โดยการทำงานแปลเอกสารและเป็นล่ามตามบริษัทต่างๆ

การทำหน้าที่ลูกที่ดีของผู้เขียนเป็นพฤติกรรมที่น่ายกย่องเป็นอย่างยิ่งเพราะเด็กส่วนใหญ่ที่ยังอยู่ในวัยเรียนก็มักจะคิดเพียงตั้งใจเรียนอย่างเดียวก็เพียงพอแล้ว แต่ผู้เขียนได้ช่วยพ่อแม่หารายได้ นอกจากจะช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่แล้วยังทำให้พ่อแม่ภูมิใจอีกด้วย ฉะนั้นผู้เขียนจึงทำหน้าที่ลูกได้เป็นอย่างดีและควรเอาเป็นแบบอย่างที่ดีด้วย

ค. การทำหน้าที่ต่อสังคม

ในด้านหน้าที่ต่อสังคมนั้นผู้เขียนได้ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่นั่นคือการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ดี ไม่ใช่เพียงแค่ตั้งใจสอนเพียงอย่างเดียว ผู้เขียนยังตั้งปณิธานว่าอยากให้นักเรียนไทยพูดภาษาอังกฤษเก่งขึ้น ทำได้ทำให้ประเทศไทยเจริญทัดเทียมกับประเทศอื่น มีรายละเอียดดังนี้

ตัวอย่าง

ในอนาคตผมหวังว่าจะได้เป็นส่วนหนึ่งแรงที่ช่วยให้นักเรียนไทยเก่งภาษาอังกฤษมากขึ้น และทำให้ระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผมจะพยายามทำทุกอย่างและหาวิธีต่างๆ ที่จะทำให้พวกเราทุกคนเก่งภาษานี้ขึ้นมาให้ได้ เพราะความฝันของผมคือ อยากเห็นคนไทยพูดภาษาอังกฤษได้เยอะๆ

เราจะได้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและประเทศชาติที่เจริญขึ้นครับ(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท, 2551: 187)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้เขียนมีความตั้งใจที่จะช่วยให้นักเรียนไทยพูดภาษาอังกฤษได้เก่งขึ้น และพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น ซึ่งความตั้งใจที่ดี เป็นคุณสมบัติที่ดีของครูสอนภาษาอังกฤษ

การที่ผู้เขียนได้ตั้งปณิธานว่าอยากให้นักเรียนไทยพูดภาษาอังกฤษได้เก่งขึ้นนั้น เป็นแบบอย่างที่ดี เพราะผู้เขียนไม่ได้ทำหน้าที่แค่การสอนเพื่อทำเป็นอาชีพอย่างเดียว ซึ่งถ้าผู้เขียนจะทำอย่างนั้นก็ไม่ได้และไม่ผิด แต่ผู้เขียนมีความคิดที่กว้างกว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อประกอบอาชีพ เพราะการที่อยากให้นักเรียนไทยพูดภาษาอังกฤษได้เก่งขึ้นนั้นเป็นการตอบแทนสังคมอย่างหนึ่ง ซึ่งน่าจะเอาเป็นแบบอย่างได้

4.2 คุณค่าด้านความบันเทิง

คุณค่าด้านความบันเทิงเป็นเสน่ห์ที่โดดเด่นในหนังสือทั้งสามเล่มของคริสโตเฟอร์ไรท์ คือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท2 และCross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท เนื่องจากหนังสือสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นหนังสือวิชาการที่ไม่น่าอ่าน เพราะถึงแม้จะมีความรู้สมบูรณ์แต่หนังสือเหล่านั้นก็ขาดความสนุกสนานและความเพลิดเพลินซึ่งเป็นสิ่งที่กลุ่มผู้อ่านวัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการ

งานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ได้ตอบสนองความต้องการของผู้อ่านที่เป็นเด็กและวัยรุ่นที่ต้องการหาความรู้ภาษาอังกฤษแต่ก็ไม่ชอบหนังสือสอนภาษาอังกฤษที่มีแต่เนื้อหาวิชาการ ผู้เขียนได้สอดแทรกความบันเทิงไว้ตลอดทั้งสามเล่ม ทำให้ผู้อ่านได้ทั้งความบันเทิงและความรู้ไปในเวลาเดียวกันเมื่ออ่านหนังสือทั้งสามเล่มนี้ ความบันเทิงจากงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์มีทั้งความบันเทิงจากการใช้ภาษา ความบันเทิงจากเรื่องที่ผู้เขียนเล่า และความบันเทิงจากภาพประกอบในเล่ม มีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ความบันเทิงจากการใช้ภาษาของผู้เขียน

ผู้เขียนใช้ภาษา 3 ระดับในงานเขียนทั้งสามเล่ม คือ ภาษาระดับกึ่งทางการ ภาษาระดับสนทนา และ ระดับกันเอง แต่ภาษาที่สร้างความบันเทิงให้กับผู้อ่านได้จะเป็นภาษาระดับสนทนาและภาษากันเอง ซึ่งผู้เขียนมีการใช้คำศัพท์สแลง การใช้คำสรรพนาม และการใช้คำลงท้าย การใช้คำเหล่านี้สร้างความบันเทิงให้ผู้อ่านเพราะทำให้ผู้อ่านผ่อนคลาย เพลิดเพลิน และช่วยลดช่องว่างระหว่างผู้เขียนซึ่งมีฐานะเป็นครูและผู้อ่านซึ่งมีฐานะเป็นนักเรียน ส่งผลให้ผู้อ่านรับเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอได้เต็มที่

การใช้ศัพท์สแลงเป็นลักษณะเด่นในการใช้ภาษาของผู้เขียน คำศัพท์สแลงเป็นคำศัพท์ของกลุ่มเด็กและวัยรุ่น การใช้คำศัพท์สแลงนี้ทำให้ลดความเครียดเกี่ยวกับเนื้อหาที่เป็นเนื้อหาวิชาการ และให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง

“โ้ย ปวดหัวโวย...วัยรุ่นเซ็ง ไม้รู้ต้องใช้ Tense Grammar อะไร แบบไหน แถมช่อง 1 2 3 ก็ลืมหอดแล้ว !! เอวอะ ถ้างั้นตอบง่ายๆ แบบมั่วๆ แล้วกัน”

คำตอบของสมศรี

“I Go Went Gone to the Mall Yesterday??!!”

(จ๊าก! เอาทั้ง 3 ช่องเลขนะ)

จบข่าว สมศรีรายงาน(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 99)

จากตัวอย่างผู้เขียน ได้ยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่สมศรีจำกริยาช่อง 2 ของ go ไม่ได้ สมศรี จึงตอบคำถามโดยใช้กริยาทั้งสามช่องในประโยคเดียว ผู้เขียนได้กล่าวว่าสมศรีบ่นว่าจำกริยาช่อง 2 ของ go ไม่ได้ โดยตอนที่บ่นได้ใช้คำศัพท์สแลงคือ “วัยรุ่นเซ็ง”

คำว่า วัยรุ่นเซ็งเป็นคำประสม เกิดจากคำว่า วัยรุ่น และคำว่า เซ็ง มารวมกัน

คำว่า เซ็ง มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานดังนี้

เซ็ง ว. ซัด, จืดซืด, หมครต, (ใช้เรียกสิ่งทีควรจะบริโภคหรือจัดทำในเวลาหนึ่ง แต่ทิ้งไว้ นานเกินควร), หมดความตื่นเต็น. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 383)

คำว่า วัยรุ่น มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานดังนี้

วัยรุ่น น. วัยที่มีอายุประมาณ 13-19 ปี, วัยกำลัง ก้าว. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 : 1062)

เมื่อนำมารวมกันกลายเป็นคำสแลงว่า “วัยรุ่นเซ็ง” แปลว่า เบื่อ ไม่มีชีวิตชีวา คนที่อยู่ในวัยรุ่นหรือเด็กมักใช้อยู่เสมอ การที่ผู้เขียนใช้คำศัพท์สแลงที่เป็นคำศัพท์สแลงเฉพาะกลุ่มของกลุ่มวัยรุ่นทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าผู้เขียนเป็นคนกลุ่มเดียวกับผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านผ่อนคลายและเพลิดเพลินกับเนื้อหาที่ผู้เขียนเสนอและทำให้ผู้อ่านรับรู้เนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการเสนอได้อย่างเต็มที่

ผู้เขียนมักจะใช้คำลงท้ายเสมอในงานเขียนทั้งสามเล่มของผู้เขียน โดยเฉพาะในเล่มฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท และ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท2 ผู้เขียนมักจะใช้คำลงท้ายที่ตนเอง และสร้างความสนิทสนมระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง

อย่าลืมนะครับว่า การพูดอย่างถูกต้องนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ขอเพียงคุณเริ่มฝึกพูดเสียก่อน จะถูกจะผิดช่างมัน จากนั้นคุณต้องขยันเรียน หมั่นฝึกซ้อมกับสื่อภาษาอังกฤษต่างๆ เยอะๆ ครับ แล้วความถูกต้องก็จะเริ่มตามมาเองครับ

ขอให้คุณพูดได้เร็วๆ นะจ๊ะ(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท, 2551: 113)

จากตัวอย่างผู้เขียน ได้กล่าวว่า การที่ผู้อ่านจะพูดภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้องนั้น ผู้อ่านจะต้องฝึกพูดก่อนจะคิดหรือจะถุ่กนั้นก็ขอให้พูดก่อน เมื่อฝึกพูดเป็นประจำจะทำให้ผู้อ่านพูดถูกต้องเอง แล้วผู้เขียนก็ลงท้ายว่า “ขอให้พูดได้เร็วๆ นะจ๊ะ”

คำว่า นะ มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานดังนี้

นะ 1 ว. คำประกอบท้ายคำอื่น บอกความเป็นเชิงอ่อนวอน บังคับตกลงหรือเน้นให้หนักแน่น เป็นต้น เช่น อยู่นะ ไปละนะ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 568)

คำว่า จ๊ะ มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานดังนี้

จ๊ะ 1 ว. คำต่อท้ายคำเชิญชวนหลังคำ "นะ" หรือ "จ้" เช่น ไปนะจ๊ะ เชิญจ้จ๊ะหรือต่อท้ายคำถามเป็นต้น เช่น อะไรจ๊ะ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 294)

การใช้คำลงท้ายด้วยคำว่า นะจ๊ะ ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ไม่ใช่ นะครับ หรือ นะคะ ที่เป็นคำลงท้ายทั่วไปแต่ นะจ๊ะเป็นคำลงท้ายที่เป็นคำที่คนที่สนทนาใช้เวลาคุยกัน การใช้ “นะครับ” หรือ “นะคะ” ในการลงท้ายจะเป็นประโยคขอร้อง แต่ การใช้ “นะจ๊ะ” ลงท้ายนอกจากจะเป็นประโยคขอร้องแล้ว ยังเป็นการขอร้องที่แสดงถึงความเอ็นดูรักใคร่กับมากกว่า นะครับ หรือ นะคะ อีกด้วย ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนิทสนมกับผู้เขียน และผ่อนคลายเมื่ออ่านงานหนังสือของผู้เขียน

การใช้สรรพนามเป็นอีกลักษณะหนึ่งในภาษาระดับกึ่งทางการ แต่ผู้เขียนไม่ได้ใช้เพียงแค่ คุณ ผม เธอ ฉัน แต่ผู้เขียนได้ใช้สรรพนามที่เป็นคำเจาะจงที่ใช้ในภาษาระดับสนทนาและระดับกันเอง การใช้สรรพนามของผู้เขียนจึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนิทกับผู้เขียนมากขึ้น มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

ตอนแรกๆ สาวไฮโซพวกนี้ นั่งนิ่งๆ วางฟอร์มกันสุดๆ ภาษาอังกฤษนั้นไม่มีให้ได้ยินกันสักคำ แต่พออาจารย์ Johnnie อาจารย์ Heineken และอาจารย์ Bacardi มาที่โต๊ะ สักพักหนึ่งเจ้าใหญ่กับเพื่อนป้า ๆ สมาคมแม่บ้านทั้งหมดก็เริ่มเมาท์ภาษาอังกฤษกันอย่างไม่หยุด โดยเฉพาะถ้าผมต้องไปนั่งกินกับบรรดาเพื่อนสาวเจ้าเม้าท์ของเขาแล้วละก็สาวไทยพวกนี้ก็จะมาวาทเป็นภาษาอังกฤษกับผมทั้งคืนจนบางทีผมรำคาญเลยด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องกัดฟันยิ้มสู้ (เด็วเจ้าค่า) (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 39)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้เล่าเหตุการณ์ตอนที่เขาไปสังสรรค์กับคู่รักและกลุ่มเพื่อนของคู่รักเขา โดยใช้ผู้เขียนได้ใช้สรรพนามที่ใช้เรียกกลุ่มเพื่อนของคู่รักเขา 3 คำ คือ สาวไฮโซ ป้า ๆ สมาคมแม่บ้าน และ เพื่อนสาวจีเม๊าท์

การใช้คำเหล่านี้เป็นสรรพนามเหล่านี้ ได้แสดงถึงนิสัยของผู้เขียนว่าเป็นคนชอบหยอกล้อกับนักเรียนโดยเฉพาะคำว่า “ป้า ๆ สมาคมแม่บ้าน” นอกจากนี้การใช้สรรพนามเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าคุณเขียนก็ชอบหยอกล้อกับนักเรียนแต่ก็มีขอบเขต ช่วยลดช่องว่างระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นกันเองและเพลิดเพลินกับเนื้อหาของผู้เขียน

4.2.2 ความบันเทิงจากเรื่องที่คุณเขียนเล่า

ความบันเทิงอีกด้านหนึ่งที่ผู้เขียนได้สอดแทรกให้กลมกลืนไปกับเนื้อหาด้านวิชาการในการเสนอคือ ความบันเทิงจากเรื่องที่คุณเขียนเล่า เรื่องที่คุณเขียนเล่าจะแบ่งเป็น 2 เรื่องใหญ่คือ เรื่องตลกและเรื่องเพศ กับเรื่องส่วนตัวของผู้เขียน มีรายละเอียดดังนี้

เรื่องตลกเกี่ยวกับเรื่องเพศดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่สร้างความบันเทิงให้แก่คนไทยส่วนใหญ่ ถึงแม้ว่าในวัฒนธรรมไทยจะถือว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะกล่าวถึงในที่สาธารณะหรือกล่าวถึงอย่างโจ่งแจ้ง แต่ในขณะที่เดียวกันเมื่อมีผู้กล่าวเรื่องเพศเป็นเรื่องตลกก็สามารถสร้างความขำขันให้กับคนไทยได้เช่นกัน

ความบันเทิงจากเรื่องตลกและเรื่องเพศที่คุณเขียนเล่านี้มีสอดแทรกอยู่ตลอดในเนื้อหาทั้งสามเล่ม แต่จะมีมากในเล่ม ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๊ท และ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๊ท 2 มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

มีครั้งหนึ่งครับ ผมพาคุณพ่อไปทานข้าวข้างนอกกัน พนักงานเสิร์ฟผู้หญิงเดินมาเสิร์ฟอาหารจานหนึ่ง แต่ในจานไม่มีน้ำจิ้ม คุณพ่อผมก็เลยอ้าปาก “น้องๆ ขอน้ำจิ้มหน่อย” น้ำจิ้มกลายเป็น น้ำจิ้ม เฉยเฉย เล่นเอาสาวเสิร์ฟอายหน้าแดงวิ่งเข้าครัว (ไอ้ฝรั่งเศสลามก) พวกที่บ้านผมขำกลิ้งเกือบตกเก้าอี้กันไปเลย(ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 46-47)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้เล่าเรื่องของบิดาของเขาที่ออกเสียงผิดจากคำว่า น้ำจิ้ม กลายเป็นคำว่า น้ำจิม

จะเห็นว่าผู้เขียน ได้เล่าเรื่องตลกเกี่ยวกับเรื่องเพศนี้เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกผ่อนคลายและอารมณ์ดีเมื่ออ่านหนังสือของผู้เขียน เพราะผู้อ่านส่วนใหญ่จะเป็นเด็กและวัยรุ่นซึ่งมักจะอยากรู้อยากเห็นเรื่องเพศ เมื่อผู้เขียนเล่าเรื่องตลกเกี่ยวกับเรื่องเพศทำให้ผู้อ่านสนใจในเนื้อหามากขึ้น

เรื่องเล่าอีกอย่างหนึ่งที่สร้างความบันเทิงให้กับผู้อ่านคือเรื่องเล่าเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของผู้เขียน เรื่องส่วนตัวของผู้เขียนนั้นมีทั้งเรื่องประวัติส่วนตัว และเรื่องเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ผู้เขียนได้ทำกิจกรรมที่น่าตลกเอาไว้ มีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง

หลายครั้งครับที่ผมลงไปสมัครเป็นครูตามโรงเรียนภาษาต่างๆแต่ต้องถูกปฏิเสธเพราะเหตุผลสั้นๆ ที่ว่าผมหน้าตาไม่ฝรั่ง สิ่งที่น่าคับแค้นใจมากที่สุดคือ บางครั้งไอ้คนที่ปฏิเสธผมก็คือฝรั่งซะเอง

บางครั้งเวลาผมเดินเข้าไปในโรงเรียนภาษาเหล่านี้แล้วบอกพนักงานขายและต้อนรับข้างหน้าว่าผมจะขอสมัครเป็นครู เขาจะทำสีหน้าตกใจ คงนึกว่าผมจะมาสมัครเรียนมากกว่า ไม่ใช่สมัครสอนแล้วก็จะบอกกลับมาว่า “ที่นี่รับแต่ครูที่เป็น Native เท่านั้นนะค่ะ” เลยทำให้ผมต้องรู้ภาษาอังกฤษแบบ Native เร็วๆ จนเขาหงายท้องตกเก้าอี้ไปเลย (ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท, 2551: 159)

จากตัวอย่างผู้เขียนได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเคยไปสมัครเป็นครูตามโรงเรียนสอนภาษาต่างๆแล้วถูกปฏิเสธ โดยคนที่ปฏิเสธให้เหตุผลว่าผู้เขียนมีรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนฝรั่ง และดูไม่เหมือนกับเจ้าของภาษา ผู้เขียนเกิดความรู้สึกโกรธจึงพูดภาษาอังกฤษแบบเจ้าของภาษาใส่ จนคนที่ปฏิเสธผู้เขียนตกใจเลย

เรื่องเล่าข้างต้นแม้จะไม่ใช่ว่าเรื่องตลกแต่ก็สร้างความบันเทิงให้แก่ผู้อ่านได้เพราะผู้อ่านย่อมเกิดความรู้สึกเห็นใจผู้เขียนเมื่อทราบว่าผู้เขียนเคยไปสมัครเป็นครูมาหลายโรงเรียนและถูกปฏิเสธ และผู้อ่านย่อมมีความรู้สึกสนใจร่วมกับผู้เขียนด้วยตอนที่ผู้เขียนพูดภาษาอังกฤษแบบเจ้าของภาษาใส่คนที่ปฏิเสธผู้เขียน เรื่องเล่าที่เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้เขียนจะทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวตนของผู้เขียนมากขึ้น นอกจากจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นกันเองกับผู้เขียนมากขึ้นแล้วยังสร้างความบันเทิงให้กับผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านผ่อนคลายเมื่ออ่านหนังสือของผู้เขียน

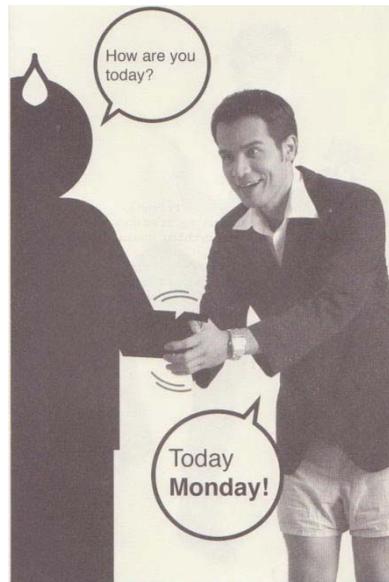
4.2.3. ความบันเทิงจากภาพประกอบในเล่ม

ภาพประกอบในเล่มเป็นเนื้อหาอีกส่วนหนึ่งที่สร้างความบันเทิงให้กับผู้อ่าน ภาพประกอบในเล่มมีทั้งภาพถ่ายของผู้เขียน ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน และภาพประกอบอื่นๆ ภาพประกอบเหล่านี้ให้ให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านทั้งในด้านสร้างความผ่อนคลาย และ ให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านอีกด้วย มีรายละเอียดดังนี้

4.2.3.1 สร้างความผ่อนคลาย

ภาพประกอบในเล่มคือภาพส่วนหน้าบทและภาพส่วนท้ายบทที่สร้างความผ่อนคลายให้แก่ผู้อ่านส่วนใหญ่จะเป็นภาพถ่ายของผู้เขียนในแบบแปลกๆ ที่ชีวิตคนปกติจะไม่ทำกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

(ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท 2, 2551: 12)

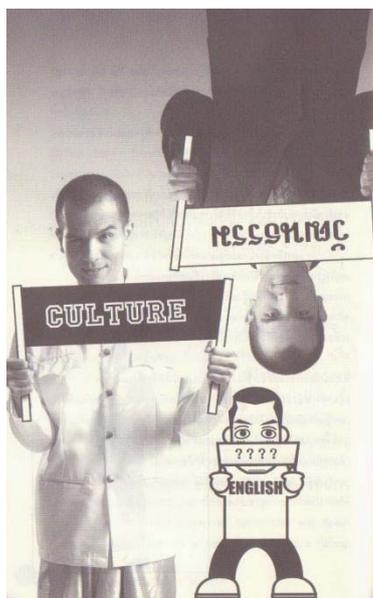
จากภาพตัวอย่างเป็นภาพที่ผู้เขียนกำลังจับมือกับตัวการ์ตูนแล้วกำลังกล่าวคำทักทาย ภาพนี้สร้างความขบขันให้กับผู้อ่านใน 2 ประเด็นคือ ประเด็นแรกในภาพเป็นตัวการ์ตูนกล่าวคำทักทายกับผู้เขียนด้วยคำว่า How are you today ? แปลว่า คุณสบายดีไหมวันนี้ ผู้เขียนควรจะตอบว่า I am fine. หรือ I am ok. ที่แปลว่าฉันสบายดี แต่ผู้เขียนกลับตอบว่า Today Monday! แปลว่า วันนี้วันจันทร์ ซึ่ง

เป็นคำตอบที่ผิด การตอบผิดในคำถามง่ายๆสร้างความงำงันให้กับผู้อ่าน ประเด็นที่สองเป็นเรื่องการแต่งกายของผู้เขียนคือท่อนบนผู้เขียนใส่สูทที่สววยงามแต่ท่อนล่างผู้เขียนควรจะใส่กางเกงขายาวที่เข้าชุดกับเสื้อสูทท่อนบน แต่ผู้เขียนกลับใส่เพียงแค่กางเกงขาสั้นเป็นที่กางเกงขั้วใน การแต่งตัวที่ไม่เข้ากันก็สร้างความงำงันให้กับผู้อ่านเช่นกัน

4.2.3.2 ให้ข้อคิด

ภาพประกอบในเล่มของหนังสือทั้งสามเล่มนี้ นอกจากจะให้ความตลกขำขันแล้วยังให้ข้อคิดกับผู้อ่านอีกด้วย ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง

(Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท, 2550: 20)

จากตัวอย่างเป็นภาพถ่ายของผู้เขียนอยู่ในชุดไทยราชปะแตน(Royal Pattern)ยักก็ว่าทำหน้าทะเล้นถือป้ายภาษาอังกฤษคำว่า Culture และผู้เขียนที่อยู่ในชุดสูทแบบฝรั่งทำสีหน้าเรียบร้อยถือป้ายภาษาไทยคำว่า วัฒนธรรม และภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนที่ถือป้ายเครื่องหมายคำถาม ผู้ศึกษาตีความว่าภาพนี้ให้ข้อคิด 4 ประเด็นคือ ประเด็นแรก ภาพนี้สื่อให้เห็นว่าผู้เขียนใช้ตัวเองเป็นตัวแทนจากคนที่อยู่ในทั้งสองวัฒนธรรมเพราะผู้เขียนใส่ทั้งชุดไทยและชุดสูทซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายของคนตะวันตก ประเด็นที่สองภาพนี้สื่อให้เห็นว่าคนที่อยู่ในวัฒนธรรมไทยไม่จำเป็นต้องเรียบร้อยและคนที่

อยู่ในวัฒนธรรมตะวันตกไม่จำเป็นต้องเป็นคำกว้างๆ เสมอไป เพราะในภาพที่ผู้เขียนใส่ชุดไทยทำหน้าทะเล้น แต่ภาพที่ผู้เขียนใส่ชุดทำหน้าเรียบร้อย ประเด็นที่สาม ภาพนี้สื่อให้เห็นว่าคนไทยสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมตะวันตกได้ และคนตะวันตกก็สามารถเรียนรู้วัฒนธรรมไทยได้เช่นเดียวกัน เพราะในภาพผู้เขียนใส่ชุดไทยถือป้ายภาษาอังกฤษคำว่า Culture และ ภาพผู้เขียนใส่ชุดถือป้ายภาษาไทยคำว่า วัฒนธรรม เพราะภาษาก็คือเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม และประเด็นสุดท้ายภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนถือป้ายเครื่องหมายคำถาม ตัวการ์ตูนนั้นเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของเด็ก การให้ตัวการ์ตูนเด็กถือป้ายเครื่องหมายคำถามอาจจะสื่อว่าเด็กสมัยนี้ไม่รู้ว่าวัฒนธรรมที่แท้จริงคืออะไร และตัวเองอยู่ในวัฒนธรรมไหน ควรจะทำตัวอย่างไร ทำให้เกิดคำถามมากมาย ในป้ายที่ตัวการ์ตูนถือจึงมีแต่เครื่องหมายคำถาม

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า คุณค่าที่ได้จากงานเขียนของคริสโตเฟอร์ ไรท์ทั้ง 3 เล่มนี้ มีคุณค่าทั้งในด้านความรู้และความบันเทิง แต่คุณค่าที่เด่นชัดคือคุณค่าในด้านการรู้ หมายถึงความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่จะทำให้ผู้อ่านสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้มีประสิทธิภาพได้มากขึ้น ส่วนคุณค่าด้านความบันเทิงเป็นด้านรองลงมา เพราะผู้เขียนใช้วิธีการสอนที่ไม่เคร่งเครียดให้ผู้อ่านสนใจและจะทำให้ผู้อ่านรับเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการเสนอได้ดีขึ้น

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่คนทั่วโลกใช้สื่อสารกัน ไม่ว่าจะเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหรือด้านการค้า ประเทศไทยก็ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน โดยได้บรรจุภาษาอังกฤษลงไปหลักสูตรการเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่การเรียนในหลักสูตรก็ยังไม่ทำให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีนัก จึงมีสถาบันสอนภาษาอังกฤษและหนังสือสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเกิดขึ้นมากมาย หนึ่งในหนังสือสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนั้นก็มึ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท 2 และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท รวมอยู่ด้วย

หนังสือฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก็ท 2 และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ท เป็นผลงานของ คริสโตเฟอร์ ไรท์ ซึ่งเป็นหนังสือสอนภาษาอังกฤษที่มีความแตกต่างกับหนังสือสอนภาษาอังกฤษเล่มอื่นๆ ทั้งในด้านผู้เขียนและในด้านเนื้อหา

ความแตกต่างแรกคือ หนังสือสอนภาษาอังกฤษเล่มอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษง่ายนิดเดียว ของแอนดรู บิกส์ มีผู้เขียนเป็นชาวออสเตรเลีย อังกฤษปากตลาด ของ ครูเคท เนตรปรีชา ชุมไชโย และ อังกฤษพันกรอบกับครูพี่แนน ของ อริสา ธนาปกิจ มีผู้เขียนเป็นคนไทย แต่คริสโตเฟอร์ไรท์เป็นลูกครึ่งที่มีทั้งเชื้อสายไทยและอังกฤษ

ความแตกต่างอีกประการหนึ่งคือ หนังสือสอนภาษาอังกฤษเล่มอื่นๆ จะสอนเพียงคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ แต่คริสโตเฟอร์ ไรท์ ได้เชื่อมโยงการเรียนภาษาอังกฤษเข้ากับความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เพราะเขาคิดว่าถ้าเราเข้าใจวัฒนธรรมของชาติอื่นก็จะเข้าใจภาษาของชาตินั้นมากขึ้น อีกทั้งคริสโตเฟอร์ ไรท์ มีมารดาเป็นคนไทยและบิดาเป็นคนอังกฤษ บิดาของเขายังเคยประกอบอาชีพเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยของไทยหลายแห่ง ส่วนมารดาของเขาก็รับแปลเอกสารภาษาอังกฤษและรับสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างชาติด้วย ฉะนั้นทำให้เขาได้เรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมทั้งไทยและอังกฤษ และสามารถถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ต่างๆออกมาได้ดี

ผู้เขียนเคยศึกษาอยู่ในโรงเรียนนานาชาติมาตลอดตั้งแต่ชั้นอนุบาลคือ โรงเรียน Nobby Playgroup Kindergarten ศึกษาระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนบางกอกพัฒนา ศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนร่วมฤดีนานาชาติ และศึกษาระดับอุดมศึกษาที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล และผู้เขียนยังมีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศเพื่อเรียนและทำงานทำให้เขามีความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น

นอกจากนั้นผู้เขียนเริ่มทำงานตั้งแต่อายุประมาณ 12 ปี คือ การช่วยมารดาของเขาแปลเอกสารภาษาอังกฤษ เป็นภาษาไทย เป็นล่ามให้กับบริษัทต่างๆ และรับรองลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติของบริษัทนั้นๆด้วย

ต่อมาผู้เขียนได้เริ่มสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษหลายโรงเรียน และได้เป็นอาจารย์ประจำสอนภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยรังสิต และเป็นอาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต และเป็นวิทยากรสอนภาษาอังกฤษของบริษัทเนชั่น

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าผู้เขียนได้อยู่ทั้งในวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมตะวันตกมาตลอด ได้เรียนรู้ทั้งภาษาและวัฒนธรรมไทย และเรียนรู้ทั้งภาษาและวัฒนธรรมตะวันตก จากสถาบันครอบครัวซึ่งเป็นสถาบันหลักและสถาบันแรกที่ช่วยหล่อหลอมผู้เขียน สถาบันการศึกษาที่เป็นโรงเรียนนานาชาติที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และด้านการทำงานผู้เขียนได้เคยทำงานกับทั้งองค์กรของชาวไทยและองค์กรของชาวต่างชาติ ผู้เขียนจึงได้รวบรวมความรู้และประสบการณ์เขียนหนังสือสอนภาษาอังกฤษทั้งหมด 9 เล่ม แต่นำมาศึกษาในครั้งนี้ มี 3 เล่ม คือ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ทและ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท

ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์หนังสือทั้ง 3 เล่ม โดยแบ่งการวิเคราะห์เป็น 4 หัวข้อคือ ลักษณะทั่วไป ภาษา เนื้อหา และคุณค่าสรุปได้ดังนี้

ด้านลักษณะทั่วไปผู้เขียนแบ่งเนื้อหาในหนังสือแต่ละเล่มเป็นบท คือฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท มี 10 บท ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท 2 มี 22 บท และ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท

มี 9 บท ในแต่ละบทจะมีส่วนประกอบคือ ภาพประกอบหน้าบท ชื่อบท สารสำคัญ เนื้อหา และ ภาพประกอบท้ายบท ซึ่งจะมีไม่เท่ากัน

ลักษณะทั่วไปของแต่ละบททำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้นเพราะเนื้อหาได้ถูกแบ่งเป็นสัดส่วน ทำให้เนื้อหา มีความชัดเจน การมีส่วนประกอบที่เป็นรูปภาพต่างๆทำให้เนื้อหา น่าสนใจยิ่งขึ้น

การตั้งชื่อบทนั้นผู้เขียนได้ใช้ทั้งประโยคและวลีในการตั้งชื่อ พบว่าผู้เขียนใช้ประโยคบอกเล่าภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อมากที่สุดถึง 17 บท คือ Let me look at my talking dick !! I ate Mama last night !! I have men !! Let's go to RCA at 4 o'clock ! I was born on January Two Two Five Two Two !! I work here two years ago!! I went to Pattaya with your wife !! I must not to go to school tomorrow !! It have a very traffic jam! This one same same , that one no same !! I'm so frightening !! I like to eat Japan food !!!? Hey you farang, this is a book!! You should go to Phuket Iceland!! You are my sole mate !! It's up to you !! และ This is your Captain speaking!! ใช้ประโยคบอกเล่าภาษาไทยในการตั้งชื่อเพียงหนึ่งบท คือ เศษฝรั่งไปเรียนฝรั่งเศส มีการใช้ประโยคคำถามภาษาไทยมากที่สุดมี 6 บท คือ วันนี้คุณดื่มมภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง ? ครูเป็นฝรั่งหรือเปล่า!?! วัฒนธรรมคืออะไร ? เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี? ไปทำงานกับบริษัทฝรั่งดีไหม? และ ตกลงเกรงใจว่าจะอะไร ใช้ประโยคคำถามภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อน้อยที่สุดคือ 4 บท คือบท How are you today ? What do you do now ? Are you a prostitute ? และ What is she like? ใช้วลีภาษาไทยในการตั้งชื่อ 5 บท คือ การมาของลูกครึ่งควบลูก วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง แกงกะหลุมิตร และ ปิงปองภาษาอังกฤษและใช้วลีภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อ 5 บท คือ Cross-Culture : วัฒนธรรมแห่งอนาคต The Communicator : นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่ fitness ภาษาอังกฤษ คุณครู ละมุดกับอาจารย์ Johnnie และ tense แปลว่า เกร็ง นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เขียนใช้ประโยคที่ใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อมี 2 บท คือ Go Inter ดีไหม ? และ What is a กิ๊ก? และ ใช้วลีภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อเพียงบทเดียวคือ Hip Hip Hooray !!

การตั้งชื่อบท ผู้เขียนมักจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนเป็นส่วนประกอบของชื่อบทด้วย เครื่องหมายที่ใช้มีเครื่องหมายประจัญหน้าและเครื่องหมายอัฒจันทร์ บางบทใช้เครื่องหมายประจัญหน้าซ้ำกันสอง

ครั้ง บางบทใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกันสองครั้ง หรือบางบทใช้เครื่องหมายปรัศนีและเครื่องหมายอัศเจรีย์ร่วมกัน ส่วนใหญ่ผู้เขียนไม่ได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนดังกล่าวตามกฎการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแต่ใช้เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านเท่านั้น

กลวิธีการเขียนคำนำนั้นผู้เขียนใช้กลวิธีการเขียนคำนำอยู่ 3 วิธี คือ การเปิดเรื่องโดยใช้อธิบายโวหารด้วยการยกตัวอย่าง พบ 25 บท อธิบายโวหารโดยการเปรียบเทียบ พบ 5 บท อธิบายโวหารด้วยการตั้งสาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน พบ 4 บท ใช้การยกตัวอย่างหรือสาธกโวหาร พบ 4 บท และใช้บรรยายโวหารหรือการเล่าเรื่อง พบ 3 บท

การเสนอเนื้อหา ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสนอเนื้อหาอยู่ 4 กลวิธี คือ กลวิธีการยกตัวอย่างก่อนแล้วจึงกล่าวถึงทฤษฎี พบ 29 บท การกล่าวถึงทฤษฎีก่อนแล้วจึงยกตัวอย่าง พบ 5 บท กลวิธีการเปรียบเทียบพบ 4 บท และ กลวิธีการกล่าวถึงประวัติของผู้เขียนพบ 2 บท

การสรุป ผู้เขียนใช้กลวิธีการสรุปเนื้อหา 7 กลวิธี คือ สรุปด้วยการย้ำแนวคิดสำคัญของเรื่องพบ 14 บท สรุปด้วยการชักชวนให้ปฏิบัติตามพบ 12 บท สรุปด้วยการให้ความหมายของศัพท์ที่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนพบ 4 บท สรุปด้วยคำคม หรือ สุภาษิตพบ 3 บท สรุปด้วยคำถามให้ผู้อ่านกลับไปคิดหรือไตร่ตรองต่อไปพบ 3 บท สรุปด้วยคำอวยพรพบ 3 บท และสรุปด้วยการฝากข้อคิดกับผู้อ่านพบ 2 บท

ด้านเนื้อหาผู้ศึกษาได้แบ่งเนื้อหาการสอนภาษาอังกฤษเป็น 6 หัวข้อ คือ การพัฒนาทักษะการพูด การพัฒนาทักษะการฟัง การพัฒนาทักษะการอ่าน การพัฒนาทักษะการเขียน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และเทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษ

เนื้อหาด้านการพูดนั้นผู้เขียนได้เน้นเรื่องการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน พบตัวอย่างที่ผู้เขียนกล่าวถึงการออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจนถึง 38 ตัวอย่าง การกล่าวพูด พบ 24 ตัวอย่าง และการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ พบ 9 ตัวอย่าง

เนื้อหาด้านการอ่าน ผู้เขียนได้กล่าวถึงทักษะการอ่าน พบทั้งหมด 11 ตัวอย่าง แบ่งเป็นการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ การอ่านป้ายจราจร และการอ่านสิ่งใกล้ตัว

เนื้อหาด้านการฟัง ผู้เขียนได้กล่าวถึงทักษะการฟังทั้งหมด 6 ตัวอย่าง แบ่งเป็น การฟังจากเจ้าของภาษา ฟังจากเพลง และฟังจากภาพยนตร์

เนื้อหาด้านการเขียน ผู้เขียนได้กล่าวถึงทักษะการเขียนทั้งหมด 6 ตัวอย่าง แบ่งเป็นการฝึกเขียน และการเขียนตัวสะกด

เนื้อหาด้านความรู้ด้านการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม พบทั้งหมด 61 ตัวอย่าง แบ่งเป็นการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ความรู้ด้านการสื่อสาร และตัวอย่างของ Hofstede's Four Dimensions Culture

เนื้อหาด้านเทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จคือ ต้องพยายามและฝึกใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ หาความรู้เพิ่มเติม และ การให้มีความรักภาษาอังกฤษ

ภาษาที่ผู้เขียนใช้ในหนังสือทั้ง 3 เล่ม ส่วนใหญ่เป็นภาษาแบบไม่เป็นทางการ คือใช้ภาษาระดับกึ่งทางการจะพบมากในหนังสือ Cross-Culture ฝรั่งเศสไม่เข้าใจ คนไทยเก๋ท และ ภาษาระดับสนทนาและภาษาระดับกันเองจะพบปะปนกันไปทั้ง 3 เล่ม แต่จะพบมากใน ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท และ ฝรั่งเศสเข้าใจ คนไทยเก๋ท

ดังที่ได้กล่าวไปว่าผู้เขียนมักจะใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการ ทำให้ในงานเขียนทั้ง 3 เล่มพบการใช้คำทับศัพท์ภาษาไทย 71 คำ คำทับศัพท์ที่เขียนโดยอักษรโรมัน 57 คำ คำสแลงภาษาไทย 33 คำ คำสแลงภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ 12 คำ คำสแลงภาษาอังกฤษปนเสียงภาษาไทย 2 คำ และคำหยาบ 29 คำ และผู้เขียนใช้สำนวนไทย 5 สำนวนในงานเขียนทั้งสามเล่มด้วย

ด้านคุณค่า งานเขียนทั้ง 3 เล่มของผู้เขียนให้คุณค่าแก่ผู้อ่านทั้งในด้านความรู้และด้านบันเทิง ด้านความรู้เป็นเนื้อหาหลักที่ผู้อ่านจะได้รับจากการอ่านหนังสือทั้ง 3 เล่ม คือ ความรู้จากไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ความรู้จากความรู้เรื่องการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และความรู้จากข้อคิดเห็นของผู้เขียน

คุณค่าด้านความบันเทิง เป็นเนื้อหารองที่ผู้เขียนสอดแทรกมากับเนื้อหาหลักเพื่อผู้อ่านจะได้ไม่เครียดจนเกินไปเมื่ออ่านหนังสือทั้ง 3 เล่ม คือ ความบันเทิงจากการใช้ภาษาของผู้เขียน ความบันเทิงจากเรื่องที่ผู้เขียนเล่า และความบันเทิงจากรูปภาพประกอบในเล่ม

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้ภาษาในระดับสนทนาและระดับกันเองเป็นส่วนใหญ่ในงานเขียนทั้ง 3 เล่ม มีการใช้ภาพต่างๆ แทรกอยู่ในเนื้อหาแต่ละบท การเล่าเรื่องที่สนุกสนานเป็นวิธีการที่ผู้เขียนใช้เพื่อเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านทำให้ผู้อ่านต้องการอ่านเนื้อหาในบท ทำให้ผู้อ่านรู้สึกผ่อนคลายและไม่เครียดเมื่ออ่านหนังสือทั้ง 3 เล่ม วิธีการเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาที่เป็นจุดประสงค์หลักของงานเขียนทั้ง 3 เล่ม คือการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ประสบผลสำเร็จ ได้ดียิ่งขึ้น

หนังสือ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋๒ และ Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ เป็นหนังสือสอนภาษาอังกฤษที่ให้ทั้งความรู้และความบันเทิง เป็นหนังสือสอนภาษาอังกฤษรูปแบบใหม่ที่ใช้ความรู้เรื่องการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ เพื่อผู้อ่านจะได้เข้าใจภาษาอังกฤษซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น อีกทั้งใช้ภาษาในระดับสนทนาและระดับกันเองเป็นส่วนใหญ่ ทำให้เหมาะกับกลุ่มผู้อ่านที่เป็นวัยรุ่น และเหมาะกับผู้ที่ต้องการสื่อสารหรือต้องใช้ชีวิตกับคนที่มีภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันด้วย

บรรณานุกรม

หนังสือและวิทยานิพนธ์

เกศราพร มากจันทร์. (2548). วิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์สารคดีท่องเที่ยวสาธารณรัฐประชาชนจีน พระราชานิพนธ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

คริสโตเฟอร์ ไรท์. (2553). *ภาษาอังกฤษแก่คริสก็มันแล้ว*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

----- (2551). *ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

----- (2551). *ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๊ท2*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

----- (2550). *Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๊ท*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

----- (2551). *Chris Delivery*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

----- (2551). *Chris Delivery 2*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

----- (2553). *Chris Unseen*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

----- (2553). *Chris Unseen 2*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

----- (2550). *Me, myself , and the movie*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์.

จู่ไรรัตน์ ลักษณ์ะศิริ และ บายัน อิมสำราญ, บรรณาธิการ. (2553). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ธีรวิทย์ ภูัญโญณัฐกานต์. (2541). *พูดภาษาอังกฤษอย่างไรให้ฝรั่งรู้เรื่อง = How to speak English like a native*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เนตรปรีชา ชุมไชโย. (2551). *อังกฤษปากตลาด*. ปทุมธานี: เวิร์คพอยท์.

พรพรรณ กลั่นแก้ว. (2548). วิทยานิพนธ์ เรื่อง วจนลีลาในงานเขียนของ ปราบดา หุ่น คณะศิลป
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรพิมล เสนะวงศ์. (2541). รายงานการวิจัย เรื่อง การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษใน
บริบทสังคมไทย: ยุทธวิธีและแบบแผนการแปร, คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์
พับลิเคชั่นส์.

รุ่งฤดี ดวงดาว. (2540). วิทยานิพนธ์เรื่อง ลีลาในงานเขียนของสมศรี สุกุมลนันทน์, สาขาวิชา
ภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิจินต์ ภาณุพงศ์ และ คณะ. (2552). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3 : ชนิดของคำ วลี ประโยค
และสัมพันธสาร**, กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

อริสา ธนาปกิจ. (2553). **อังกฤษพันกรอบกับครูพี่แนน**. กรุงเทพฯ : อมรินทร์.

แอนดรู บิกส์. (2549). **ภาษาอังกฤษง่ายนิดเดียว**. กรุงเทพฯ : ดับเบิ้ลนายน์.

ศ. ดร.วิทย์ เทียงบูรณธรรม. (2541). **พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย SE-ED MODERN ENGLISH
DICTIONARY (COMPLETE & UPDATE) SUPER MINI EDITION**. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ด
ยูเคชั่น.

ออนไลน์

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. คริสโตเฟอร์ ไรท์. (2554). เข้าถึงเมื่อ 29 ธันวาคม. เข้าถึงได้จาก

http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%84%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%AA%E0%B9%82%E0%B8%95%E0%B9%80%E0%B8%9F%E0%B8%AD%E0%B8%A3%E0%B9%8C_%E0%B9%84%E0%B8%A3%E0%B8%97%E0%B9%8C

Chris English. (2011). Ajarn Chris [Online], access 29 December. Available from

<http://www.chrisengschool.com/th/corner/ajarnchris.html>

Chris English. (2011). Ajarn Bruce Wright [Online], access 29 December. Available from

<http://www.chrisengschool.com/th/corner/ajarnchris.html>

Chris Delivery. (2011). About Chris Delivery [Online], access 29 December. Available from

<http://www.chrisdelivery.com/about.php>

Facebook. (2011). Chris Wright [Online], access 29 December. Available from

<http://www.facebook.com/chriswright78>

Jazzanova, (2011). ซิลแปลว่าอะไร [Online], access 29 December. Available from

<http://topicstock.pantip.com/lumpini/topicstock/L3742826/L3742826.html>

Sweethome. (2011). ใครรู้จัก คริสโตเฟอร์ ไรท์ บ้าง [Online], access 29 December. Available from

<http://www.dek-d.com/board/view.php?id=624722>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

บทสัมภาษณ์อาจารย์คริสโตเฟอร์ ไรท์

บทสัมภาษณ์อาจารย์คริสโตเฟอร์ ไรท์

วันเสาร์ที่ 25 กุมภาพันธ์ 2555 เวลา 17.45 น.

ณ โรงเรียน Chris English School ที่ Central World

นวพร : คุณพ่อของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่ไหนบ้างคะ

อ.คริส : คุณพ่อผมย้ายมาเมืองไทยประมาณ 40 ปีแล้ว อยู่เมืองไทยมานานแล้ว เหมือนคนอังกฤษสมัยนั้นคือ กำลังจะย้ายไปอยู่ออสเตรเลีย ก็เลาะลงมาเรื่อยๆ มาเมืองไทยก็มาสอนภาษาอังกฤษเก็บเงินสักก้อนหนึ่ง คือก็ไม่ได้เป็นครูตั้งแต่ตอนแรกแหละ

นวพร : แต่คุณพ่อของอาจารย์ก็เคยเป็นครูสอนภาษาอังกฤษของกองทัพที่อิหร่านมาไม่ใช่หรือคะ

อ.คริส : ใช่ๆ ก็เหมือนคนไทยที่ทันทีที่ย้ายออกจากประเทศไทยงานแรกที่คนไทยทำก็คือ ทำงานร้านอาหารไทย ฝรั่งเศสก็เหมือนกัน ฝรั่งเศสเวลาที่เค้าย้ายออกจากประเทศเค้าอาชีพหนึ่งที่จะทำได้ง่าย ๆ คือสอนภาษาอังกฤษ เพราะมันมีความต้องการในตลาดสูง เค้าก็เริ่มเลาะมาจากอังกฤษ จอดอยู่ตะวันออกกลาง เคยอยู่อิหร่าน สอนภาษาอังกฤษ เขียนหนังสือพิมพ์ ยังไง แต่ด้วยจุดประสงค์คืออยากจะไปออสเตรเลีย เค้าก็ย้ายมาเรื่อยๆ ตามตะวันออกกลาง มาอินเดีย สอนภาษาอังกฤษที่อินเดียแป๊บหนึ่งแล้วก็มาจอดที่ไทย ก็เหมือนเดิม ก็จะมาสอนภาษาอังกฤษแป๊บหนึ่ง

นวพร : แล้วก็หนีเมืองไทยไม่พ้น

อ.คริส : ใช่ เพราะประเทศไทยมีหลายอย่างที่เมืองตะวันตกไม่มีไง อย่างเช่นอาหาร ความถูกต้องของ
 สิ่งของ สินค้าต่างๆ ถูกกว่ายุโรปเยอะ แล้วก็พัฒนาดีกว่าอินเดียหรือตะวันออกกลาง พวกนั้นก็ดู
 เหมือนไม่น่าอยู่ อันตรายด้วย แต่มาเมืองไทยก็ปลอดภัย ทุกคนก็ Happy น่ารัก สาวก็สวย อาหารก็
 อร่อย มันมีอะไรให้ทำหลายอย่างสี่ส้านมันเยอะ ก็เลยเริ่มติดใจก็เลยอยู่ต่อไป ก็เลยสอนภาษาอังกฤษ
 เช่นเค้าเคยสอน บพิตรพิมุข ก็สอนตามโรงเรียนต่างๆ ส่วนมหาลัยมีที่ ประสานมิตร ศรีนครินทร์ แล้วก็
 เคยสอนที่เกษมบัณฑิต ที่มหาลัยรามคำแหงพวกนี้ละละ ก็เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษทั่วไป พวก
 English พวก General English แล้วก็สอนไปตามมหาลัยพวกนี้ แล้วก็เคยเปิดโรงเรียนของตัวเองด้วย
 กับเพื่อนๆ เป็นโรงเรียนเล็กๆ แต่ค้นมาเปิดช่วงที่เศรษฐกิจกำลังจะล่ม ช่วง ปี 1997 จริงๆ ก็เปิดมา
 หลายปีแล้วแหละ สมัยที่ผมเรียนที่ร่วมฤดี ผมเรียนที่ร่วมฤดีกับน้องสาวสองคน ค่าเทอมก็แพง พ่อก็
 สอนภาษาอังกฤษ แม่ก็เป็นครูสอนภาษาไทยกับฝรั่งบ้างเงินมันก็น้อยไป พ่อก็เลยต้องเปิดโรงเรียน
 เพื่อที่จะหารายได้มาเสริม เปิดมาหลายปีเหมือนกัน แต่ค้นมาจอดช่วงปี 1996 – 1997

นวพร : ที่อาจารย์บอกว่าอาจารย์ต้อง drop เรียนไปปีหนึ่งใช่ไหมคะ

อ.คริส : ใช่ๆ ตอนนั้นพ่อเค้าจะสอนคนไทยกับคนญี่ปุ่น แล้วช่วงนั้นคนญี่ปุ่นก็รู้สึกแล้วว่าเศรษฐกิจ
 ไทยกำลังเริ่มจะ drop งานก็เริ่มน้อยลง เค้าก็เริ่มกลับบ้านเค้าเยอะ ก็คือช่วงนั้นผมเรียนจบ high school
 RIS '96 ต้นปี '97 มันก็ drop เลย แต่โชคดีที่ช่วงนั้นผมกำลังจะเรียน high school พอดี ก็เรียนจบพอดี
 แต่พ่อก็ยังสู้ต่อได้ แต่ช่วงจบพอดินั้นแหละ ไม่มีเงินเรียน หลังจากนั้นพ่อเค้าก็ไปสอนตามที่เกษม
 บัณฑิตบ้าง ที่รามบ้าง ศรีนครินทร์บ้าง ก็ไปของเค้าเรื่อยๆ แหละ แต่สมัยก่อนตอนที่ผมเรียน เค้าจะทำ
 หลักๆ คือธุรกิจของตัวเอง ก็คือสอนในโรงเรียนของตัวเอง แล้วก็มีส่วนไปสอนตามบริษัทแล้วก็ไป
 สอนเองด้วย ก็เหมือนผมตอนนี้ คือ คนก็มาเรียนที่นี้แล้วผมก็ไปสอนข้างนอกหรือส่งครูไปสอนข้าง
 นอกด้วย แต่ของผม scale ของผมมันจะใหญ่กว่า

นวพร : ต่อไปเป็นเรื่องของคุณแม่อาจารย์ คุณแม่อาจารย์ชื่ออะไรคะ

อ.คริส : ชื่อ วิไลลักษณ์ นามสกุลชื่อ ทองจอน

นวพร : คุณแม่ของอาจารย์ สอนภาษาไทยอย่างเดียวหรือคะ

อ.คริส : อาชีพหลักๆ ของคุณแม่ รับแปลเอกสาร

นวพร : แปลว่าภาษาอังกฤษเค้าเก่งมาก

อ.คริส : ก็ได้ แต่เค้าทำงานกันเป็นทีมไง เมื่อไหร่ที่ภาษาอังกฤษไม่ไหวก็ให้พ่อช่วย แล้วผมก็ได้ Bilingual ตรงนี้ด้วย ผมเห็นเอกสารตั้งอยู่ที่บ้านแล้วก็เห็นเค้าแปลกัน แล้วบางทีผมก็เข้ามาช่วย เราก็จะได้ภาษาตั้งแต่เด็กๆ จากตรงนั้น แล้วก็คุณแม่ก็จะมีแปลเอกสาร สอนภาษาไทย แต่ก็ไม่ได้ไปสอนตามสถาบันอะไรยังงั้นนะ แต่ว่าที่ผมเก่งภาษาไทยเหมือนทุกวันนี้ ที่สามารถมาสอนภาษาอังกฤษให้พี่น้องชาวไทยทุกวันนี้ได้ ก็เพราะคุณแม่ผม กับคุณพ่อผม คือคุณพ่อผมก็จะมีเทคนิคสไลด์หนึ่ง แม่เค้าก็จะมีเทคนิคที่เค้าใช้สอนฝรั่ง ซึ่งถ้าพูดจริงๆ คือแม่เค้าก็ไม่ได้ไปเรียนการสอนอะไรขนาดนั้น เค้าก็เลยใช้การเรียนจากสื่อรอบๆ ตัว คุณพ่อก็ใช้เหมือนกันนะ แต่พ่อก็จะออกไปแนวหนังสือหน่อย แม่เค้าก็จะใช้การ์ตูน หนังสือ แม่เค้าก็สอนฝรั่งว่า you ต้องคุณนะ แล้ว you ก็ต้องพูดเลียนแบบ ยังงั้นนะ แล้วเค้าก็เอาเทคนิคตรงนี้มาถ่ายทอดที่ลูกด้วยไง มันก็ดีอะ มันก็เหมือนเป็น กศน. การศึกษานอกระบบ ซึ่งมันก็ work มาก แต่แม่หลักๆ ก็จะเป็นแม่บ้าน ดูแลลูกๆ แล้วก็ช่วยที่บ้านทำมาหากิน ก็คือสอนภาษาไทยกับพวกชาวต่างชาติ เช่น คนนี้อยู่ในวงการรถ รู้จักกับพ่อ ต้องการครูสอนภาษาไทย แล้วก็มีการแปลเอกสาร

นวพร : เอกสารที่แปลส่วนใหญ่ก็เป็นเอกสารวิชาการหรือคะ

อ.คริส : ไม่ได้วิชาการเพราะถ้าเมื่อไหร่ที่มันเริ่มยาก คือผมจำได้เลย คือเค้าจะส่งมาที่บ้าน แล้วเค้าก็มาวิเคราะห์กัน ผมก็จะอยู่ในทีมวิเคราะห์ เอาไหม ยากไหม โห อันนี้ยากไปวะ แม่บอกยาก พ่อบอกยาก ผมก็บอกว่าอันนี้ไม่ไหว ส่งตีกลับ เพราะถ้าอันไหนที่มันวิชาการมาก มัน specific มันเจาะจง มันต้องมานั่งทำการบ้าน หาวิชาหาเรื่องราวเพิ่มเติมแล้วมันก็เหนื่อย ก็เลยไม่เอา ส่วนใหญ่เลยเป็นแปลเอกสารที่มันไม่ยากจนเกินเหตุ

นวพร : ต่อไปเป็นเรื่องของอาจารย์นะคะ หนูขอทวนนะคะ อาจารย์สำเร็จการศึกษาที่ วิทยาลัย

นานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา สาขาการท่องเที่ยวและการโรงแรม

อ.คริส : คณะบริหารอุตสาหกรรม การโรงแรม ที่เค้าเรียกว่า ภาค B.B.A. ผมก็เลือกไปเรียน Hotel and Tourism เพราะว่า มันเป็นเอกวิชาที่ง่ายที่สุดในมหาลัย ผมเป็นคนที่ไม่ค่อยเก่งเท่าไร เราเป็นคนที่เกิดเลขพวกเลข ๖ ที่จริงตอนแรกนะ สอบเข้าธรรมศาสตร์อินเตอร์ได้ major พวก finance กับพวก

accounting คงเป็นคนเดียวในประวัติศาสตร์ที่เค้าเรียกแล้วไม่เอา เค้าก็โทรมาตาม มีแต่คนเค้าจะเอา แล้วมีงเป็นใคร แล้วมาสอบทำไมคะ ก็ลองไปสอบดูครับ มันก็คิด

น.วพร : ตอนอาจารย์ไปรายการ The Idol วันนั้นก็พูดถึงเรื่องนี้เหมือนกันนะคะแล้วเค้าก็ตัดไป

อ.คริส : ไป The Idol วันนั้นสัมภาษณ์เยอะมาก แต่เค้าตัดให้เหลือแค่ 40 นาทีเองมั้ง

น.วพร : ประเด็นนี้เลยหายไป

อ.คริส : ใช่ ก็คือก็สอบเข้าได้ไง แต่เราไม่เอา เพราะไม่ชอบเลขอย่างแรง แล้วไปเรียนมหิดลไปเจอพวก statistic พวกวิชาเลขๆ แต่กลับกันผมชอบเลขพวก accounting เลขพวกที่เกี่ยวกับการบริหาร เกี่ยวกับการทำธุรกิจจริงๆ นะ เพราะเราเริ่มรู้สึกตัวแล้วว่าไปเป็นลูกจ้างแบบนี้มันไม่ใช่เราเปลววะ เพราะเราเคยทำงานตามสถานที่ต่างๆ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร แล้วก็โรงเรียนพ่อแม่ แล้วก็เริ่มคิดกับใจตัวเองว่าเราทำธุรกิจของตัวเองน่าจะ work กว่า เพราะปี '96 ครึ่งปีแรก 6 เดือนแรกผมทำงานที่เมืองไทย เป็นล่าม เป็นนักแปลเอกสารของเมืองไทยของพวกบริษัทต่างๆ ตามบริษัททัวร์ฝรั่งด้วย เราก็เกลียดการเป็นพนักงาน office นะ ก็เลยเริ่มคิดว่า หรือเราเป็นลูกจ้างไม่ได้

น.วพร : อาจารย์เลยไม่ชอบเลขพวกนั้น

อ.คริส : ใช่ๆ มันมีพวก quantum พวก quantitative อะไรไม่รู้ เลขแม่งเยอะแยะ ตอนที่เรียนที่ RIS ที่ร่วมฤดีได้ 2.5 เองมั้ง มันจะมีเรื่องราวตกลงอยู่เรื่องหนึ่งคือจริงๆ เราได้ 2.49 จากเกรด 11 จะขึ้น เกรด 12 เราลงสมัครประธานโรงเรียน เราก็คงชนะแบบสบาย เพราะคนก็เลือกๆๆ เราก็นึกว่าเราผ่านเกณฑ์ 2.5 เค้าก็มาคั่นย้อนหลัง ณ ช่วงที่เค้ากำลังจะเลือก มาเจอ GPA 2.49 แล้วอ๊วกฝรั่งมันเป๊ะอยู่แล้วใช่ไหม you 2.49 you ไม่ได้ ก็เลยถูกถอนกลายเป็นข่าว talk of the town ไป กำลังจะชนะอยู่ดีๆ เหมือนถูกยุบพรรค คือเราเป็นพวกชอบเรียน สังคม ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เรียนเกี่ยวกับพวกเลข accounting ที่โรงเรียนเค้าก็เรียนนะ แต่เลขที่มันเป็นพวก ฟิสิกส์ เคมี โรงเรียนฝรั่งมันไม่มีนะสายวิทย์ มันต้องเรียนทุกอย่างนะ เค้าเรียกว่าให้เด็กรอบรู้ เก่งทุกเรื่องใช่ไหม เราเข้าถึงเรื่องนี้ทำไมนะ

น.วพร : เป็นประวัติของอาจารย์ค่ะ

อ.คริส : ใช่ๆ ก็คือเรียนที่การโรงแรมที่มหิดล เพราะมันเป็น major ที่ง่ายที่สุด จบออกมาได้ปริญญาตรี แล้วอันที่สองคือ เพราะว่าเราเคยทำงานพวก โรงแรม ร้านอาหารมาเยอะ ตอนที่อยู่อังกฤษไง เราก็เลยคิดว่ามาทางนี้น่าจะ work กว่า

นวพร : อาจารย์เริ่มสอนที่มหาวิทยาลัยในขณะที่กำลังเรียนในระดับอุดมศึกษาหรือเปล่าคะ

อ. คริส : ไม่ใช่ๆ ถ้าเริ่มสอนที่มหาวิทยาลัยจริงคือตอนเรียนจบมหิดลแล้ว ก็ถ้าดูประวัติของตัวเองคือสมัครมหาวิทยาลัยมาประมาณ 10 กว่าที่ ไม่มีใครเค้ารับ เพราะว่า

นวพร : เค้าบอกว่าหน้าอาจารย์ไม่เหมือนฝรั่ง

อ.คริส : ใช่ หนึ่งคือหน้าไม่เหมือนฝรั่ง สองคือจบแค่ปริญญาตรี ก็ปริญญาตรีสอนปริญญาตรีไม่ได้ เราก็เป็นคนตรงแล้วเราก็ถามเค้าว่าทำไมอะ เพราะภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยคือ Eng1 Eng2 ก็ง่ายๆ แล้วเราฝึกวิทยุทฐในการสอนมาเยอะทั้งพ่อทั้งแม่ ทำได้สบาย แต่เค้าบอกไม่ได้ คุณต้องมีปริญญาโท เราก็ตอบไปตามประสาเรานะว่า ประทานโทษนะครับถ้าผมมีปริญญาโทผมไม่ทำหรรอครับงานแค่นี้ เค้าก็คงจะแบบว่า ห่านี้ แรง แต่มันก็โชคดีที่มีมหาวิทยาลัยแรกที่รับคือ ม.รังสิต

นวพร : แล้วที่สองล่ะคะ

อ.คริส : พอ ม.รังสิต รับปุ๊ปเค้าก็บรรจุเรา เพราะเค้าชอบเรา เป็นที่เดียวที่ให้โอกาสเราไปสอนแบบ demo นั้นแหละ พอเราได้บรรจุเป็นอาจารย์ที่รังสิตแล้วก็เหมือนเราชุบตัวแล้ว หลังจากนั้นง่ายแล้วสมัครไปที่รามคำแหง ไปเป็น part time ที่เกษมบัณฑิต part time ม.กรุงเทพก็ได้ แต่ที่เป็นประจำอยู่ประมาณ 3-4 ปี ก็คือ ม.รังสิต คือสอนก็สอนวิชาพวก General English English Communication นะ Eng1 Eng2 Eng3 ของเด็กมหาลัยทั่วไปใช้ใหม่ แล้วก็จะมีของวิชาภาคก็จะมี Translation and Interpretation ก็คือสอนวิชาการแปลกับการเป็นล่าม แล้วก็สอน Cross-Culture แล้วก็สอนนี้ Business Communication Skill ก็คือจะเป็นเรื่องของ presentation การประชุมกับฝรั่งเราต้องใช้อะไร หรือการ present เราต้องทำยังไง ก็นั่นแหละอะ ก็สอนมาประมาณ 4 ปีได้

นวพร : สอนที่รังสิต 4 ปี แล้วก็สอนที่อื่นกี่ปีคะ

อ.คริส : ผมก็จำไม่ได้นะ สอนที่รังสิตประมาณ 3-4 ปี แล้วหลังจากนั้นก็เริ่มรับ job รามคำแหง เกษมบัณฑิต คือพ่อเค้าสอนเราก็ไปสอนบ้าง แล้วช่วงนั้นก็เริ่มรับ job ตามบริษัท เพราะตามบริษัทมันให้เงินมากกว่า

น.วพร : แล้วนอกจากสอนที่มหาวิทยาลัยต่างๆ แล้วก่อนที่อาจารย์จะมาเปิด Wright English Club แล้วอาจารย์เคยสอนที่ไหนมาอีกคะ

อ.คริส : ถ้านับย้อนกลับไปจริงๆ แล้ว เริ่มสอนตั้งแต่เรียนอยู่ในระดับมหาลัย มันมาจากการเป็นครูจำเป็น คือเราก็ไม่ได้อยากจะเป็นครูแต่เราก็ แม่ก็ไม่ไหว เตี้ยก็ไม่ไหว ก็เลยช่วยกันคนละไม้คนละมือ แม่ก็รับ job นี้ก็รับ job ก็เหมือนกับว่า ผมก็เลยต้องรับ job เพราะเค้าบอกว่า มีฝรั่งเค้าอยากได้ครู หรือโรงเรียนสอนภาษาตามห้าง แบบนี้ที่เราเดินห้างก็จะมีแบบนี้ ก็อยากจะได้ครูสอนภาษาอังกฤษที่พูดไทยได้ เพราะมันหายาก เพราะเรียนกับฝรั่งมันกึ่งๆ ไร ตอนแรกก็ต่อต้าน ไม่เอาจะบ้าหรอ นี้ก็บอกว่าจะช่วยหน่อย (ชี้ไปที่คุณพ่อ) โรงเรียนต่างๆ ก็โทรมาคือ คุณคริสคะ มาสอนเถอะคะ นักเรียนสวยๆ เยอะแยะเลยนะคะ เราก็เหมือนกัน หรือ ... ะๆๆ ไปลองดู ตอนแรกไปสอนโรงเรียนสอนภาษาชื่อโรงเรียน Inter L ก็คือ International Language School เค้ามีสองสาขา คือพูดง่ายๆ เค้าก็เป็นโรงเรียนสอนภาษานั้นแหละ เค้าจะมีที่ Seacon Square กับที่ The Mall ราม ก็นั่นคือที่แรก job แรก ก็สอนที่ Seacon Square กับที่ The Mall ราม ก็จะวิ่งไปวิ่งมา มันจะมีช่วง peak อยู่สองช่วง คือ เสาร์-อาทิตย์ เข้า-บ่าย ถ้าเสาร์-อาทิตย์เย็นก็กินข้าวแล้วไม่ทำอะไรแล้ว แล้วก็ช่วงเย็นวันธรรมดา ก็จะเริ่มจากการสอน เสาร์-อาทิตย์ เข้า- บ่าย บางทีก็ถึงประมาณ 6 โมงเย็นแบบนี้ ก็วันธรรมดายังไม่สอนเพราะต้องไปเรียนหนังสือที่มหิดลใช่ไหม ก็เริ่มสอนแล้วเหมือนเราก็สนุก นักเรียนเค้าก็ชอบ แล้วก็เริ่มมีลามถึงวันธรรมดา วันศุกร์เป็นวันที่ชาวไทยไม่มีเรียนอยู่แล้วใช่ไหม ก็กลายเป็นว่าวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี หุ่มาถึงสามหุ่ หรือ หกโมงถึงสองหุ่ ก็ต้องมีเสร็จจากมหิดลแล้วก็ต้องบึ่งกลับมาสอน แล้วเราก็ชอบนะรู้ว่าไปแล้วก็ได้ตั้งค์ มันก็สนุกดีช่วงนั้นชีวิตก็จะยุ่งมาก ก็สอนสองโรงเรียนนี้ แล้วก็ก็มีโรงเรียนอีกโรงเรียนหนึ่งอยู่แถวเกษตร ซึ่งตอนนี้ไม่รู้ปิดหรือยังนะ มันจะอยู่แถวๆ Top Supermarket ตรงข้างเกษตร คือเราก็มีอีกที่นึง ก็รับ job ตามโรงเรียนสอนภาษาพวกนี้ ก่อนหน้าที่จะมาสอนพวกนี้เราก็จะมีพวก ที่เคยเล่าในบางทีคือ อย่างที่เคยเล่าใน ครูเป็นฝรั่งหรือเปล่า อย่างโรงเรียน big big อย่าง Inlingual AUA แล้วก็อีกอันหนึ่ง ะไรวะ คือเราคิดว่าโรงเรียน Inter L นี่มันยังเล็กอยู่ ก็เลยไปสมัคร

Inlingual AUA แล้วก็ Wall Street ด้วย ช่วงนั้น Wall Street เพิ่งเข้ามา เขาก็บอกเหมือนตามที่หนังสือเขียนนะ คุณไม่ใช่ฝรั่ง แล้วไอ้ที่แสบคือ คนที่บอกว่าเราเรียนคุณไม่ได้ก็เลือกเป็นฝรั่ง ซึ่งก็ O.K. ก็ไม่เป็นไร ทุกวันนี้ก็อยากจะเจอพวกนี้เหมือนกันแต่ก็ anyways นะ สุดท้ายเราก็ไม่ได้สอนตามโรงเรียนที่มันดังๆ เพราะเค้าไม่รับ เพราะเราไม่ใช่ครูฝรั่ง ก็ไปกินตามโรงเรียนเล็กๆ แล้วเค้าก็ Happy อยู่แล้ว ครูสอนภาษาอังกฤษในประเทศที่ด้อยกว่ามันมีน้อยเหมือนกัน พอสอนตามโรงเรียนสอนภาษาได้สักพักเราก็คิดว่า ไม่ได้แล้วนะ เราต้องซบตัวไปเป็นอาจารย์สอนตามมหาลัย แล้วพอเป็นอาจารย์สอนมหาลัยแล้วก็ตามที่ได้เขียนในหนังสือ เราก็คิดว่าชีวิตจะอยู่นิ่งไม่ได้ เราต้องหาอะไรที่เป็น stone เป็น step ขึ้นไป ชีวิตช่วงนั้นก็เรียนจบแล้ว ชีวิตก็จะมี สามอย่างที่ทำได้ หนึ่งสอนที่มหาลัย สองสอนตามโรงเรียนสอนภาษา ชีวิตช่วงนั้นยุ่งมาก ช่วงเย็น ช่วงบ่ายกับเสาร์อาทิตย์ จันทร์ถึงศุกร์ก็จะสอนมหาลัย จะมารับ job ด้วย รับ job ไปเป็นวิทยากรตามบริษัทต่างๆ เริ่มไปทำ talk show ไปเป็นวิทยากรให้กับ Nation Junior

นวพร : วิทยากรเรื่องอะไรคะ

อ.คริส : วิทยากรภาษาอังกฤษไง กระตุ้นคนไทย สอนภาษาอังกฤษให้สนุก มันจะมีช่วงนึง 3 ปีซ้อน ผมไปเป็น วิทยากร พิธีกร Entertainer ให้ Nation Junior เค้ามี English Road Show ไปตามโรงเรียน

นวพร : ที่อาจารย์บอกว่าทำงานกับ Nation Junior ก่อนที่จะเขียนหนังสือก็คือตรงนี้ใช่ไหมคะ

อ.คริส : ใช่ ก็เขียนคอลัมน์ให้เค้าบ้าง แล้วก็ไปเดินสาย Road Show กับเค้า ก็เป็นพิธี ชีวิตช่วงนั้นก็เริ่มต้นแล้วไง ก็เป็นอาจารย์มหาลัย สอนโรงเรียนสอนภาษา แล้วก็ทำ Road Show พวกนี้ไปเรื่อยๆ แล้วคิดว่าถึงขั้นที่เราจะต้องทำ step ต่อไปแล้ว เราก็เขียนหนังสือฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๊ท 1-2 แล้วก็ไปเสนอตามสำนักพิมพ์ต่างๆ เหมือนใน story นะ ก็เล่มแรกนะ เราก็เห็นแอนดรู บิ๊กส์ กับครูเคท เราก็คิดว่าทำไมสองคนนี้ขายดีจัง เราก็คิดว่าเราก็เขียนได้นะ แล้วก็เขียน แล้วก็ไม่มีใครเอา แล้วอยู่ดีๆ ก็เหมือนรังสิตนะ เค้ากำลังขาดครูพอดี แล้วเค้าก็ให้ไปสอน demo ดู เค้าคงคิดว่าคงไม่มีอะไร แล้วเค้าก็ชอบ แต่สิ่งที่สำคัญคือเด็กสนุกเด็กฮา Nation ก็เหมือนกัน ก็นี่สอนให้รู้ว่าอย่ายอมแพ้ คือเราต้องถามเค้าว่าทำไมเค้าไม่เอา แล้วเราก็เอาไปพัฒนา แล้วเราก็เอาไปปรับ ไปปรับก็เหมือนกับ ดีขึ้น ดีขึ้น แล้วมันก็จะดีพอที่จะเข้าไปสู่โอกาส Nation

นวพร : แล้วอาจารย์เริ่มเป็นวิทยากรเรื่อง Cross-Culture มานานเท่าไรแล้วคะ

อ.คริส : ไม่รู้นะ แต่ก็หลายปีที่แล้วนะ ก็ไปเรียน Cross-Culture มาเหมือนกัน ใจ ก็ตอนที่ทำงาน
ร้านอาหารที่อยู่อังกฤษก็ไปเรียน course เรียน teaching English and the follow language ก็เหมือนกับ
เสริมตัวเองของตัวเอง คือทุกวันนี้ก็ไม่ได้ไปเรียนโดยตรง แต่ไปอ่านหนังสือเยอะ take course เล็กๆ
น้อยๆ เยอะ แล้วก็ไปคุยกับครูเยอะ ๆ แล้วก็คุยกับคน ปรึกษากับคนเยอะ Cross-Culture อ่านแล้วหรือ
Cross-Culture

นวพร : อ่านแล้วค่ะ

อ.คริส : ไม่เบื่อหรือ หลายคนเค้าจะบอกว่ามันอ่านยาก มันงงๆ

นวพร : หนูว่าอาจารย์โยงทฤษฎี Cross-Culture เข้ากับชีวิตประจำวันมันเลยเข้าใจง่าย

อ.คริส : ก็ดี ก็ดีใจ ถ้าพูดจริงๆ ก็คือเป็นคนที่ลึกลับก็คือดี เพราะการที่จะเป็นคนที่จะ get อะไรเยอะๆ
ต้องเป็นคนที่ลึก ก็นั่นแหละ Cross-Culture ก็คือเป็นวิชาหนึ่งที่เคยเรียนที่เมืองนอก แล้วพอผุยนใจ
ทางนี้ด้วยใจ อย่างที่บอกเรา เวลาเราสัมภาษณ์เราเหมือนเป็นคนสอดแนม อยู่กับคนไทยเราก็จะสูงลิง
กับคนไทย แล้วก็สังเกตว่าคนไทย แล้วก็จะนิทาฝรั่งกับคนไทย แล้วก็จะกระโดดไปใช้ชีวิตกับ
ฝรั่ง แล้วใช้ชีวิตกับฝรั่ง แล้วก็ดูซิว่าพวกฝรั่งคิดอะไร แล้วก็นิทาคนไทย เราก็จะใช้ชีวิตกับสอง
ฝากนี้ เพราะพ่อแม่เราสอนให้ใช้ชีวิตแบบนี้ สังเกตทั้งสองฝ่าย you ต้องรู้จักทั้งภาษาและวัฒนธรรม
แล้วพอไปอยู่ที่อังกฤษมันก็มีวิชาที่พอดี เค้าก็เปิดสอน เราก็ไปเรียนก็พอได้ ทฤษฎี มันก็ทำให้ชีวิตที่
เราปฏิบัติมาตลอดมันเห็นว่า อ้อ ยังงี้ๆ เพราะยังงี้เอง

นวพร : แล้วพออาจารย์กลับมาเลยมาสอนได้

อ.คริส : ใช่ แล้วผมก็เป็นคนที่มี style แบบว่า มันใจในตัวเองนิดนึง แล้วก็รู้สึกที่เราสามารถนำเอา
ทฤษฎีต่างๆ มาปรับเข้ากับชีวิตประจำวัน ให้คนเข้าใจอะไรที่มันยากๆ ได้ เราก็โชคดีใจ เราก็เอาทฤษฎี
ยากๆ มา link กับชีวิตส่วนตัวหรือชีวิตประจำวันของคนทั่วไป ให้เค้าเห็นว่า อ้อ มันเป็นอย่างงี้เอง ที่จริง
พอนึกถึง Cross-Culture เล่มนี้ถ้าย้อนกลับไปดูแล้ว ถ้ามีเวลาจะเขียนขึ้นมาใหม่จะ re-write ขึ้นมา ให้
เข้าใจง่ายขึ้นกว่านี้ มันมีวิธีที่เข้าใจง่ายกว่านี้ แล้วก็จะมีคนบอกว่า อ่านแล้วไม่ get มันถึงได้ชื่อว่า ฝรั่ง

ไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก็ต ไซ้ไหม แต่ปัญหาก็คือคนเค้าก็คิดว่ามันคือหนังสือสอนภาษาอังกฤษ นี่คือ ปัญหาของคนไทยอย่างหนึ่ง เห็นเล่ม 1 เล่ม 2 กูหียบแมงเลย ซื่ออะไรไม่พยายามดูไม่ศึกษาก่อนเลย

นวพร : คือหนูก็ได้เรียนวิชา Cross-Culture ที่มหาวิทยาลัยเหมือนกันคะแต่ใช้หนังสือของที่อื่น อ่าน แล้วก็งงคะ แต่ของอาจารย์อ่านแล้วเข้าใจง่าย

อ.คริส : ไซ้คนนั้นไปสิ๊ก แต่อันนี้จะเบา คนที่ไม่ค่อยอ่านหนังสือ อ่านเล่มนี้แล้วจะชอบเชื่อว่า เป็น หนังสือ best sleeper เรายังแอบเสียว self ใจ เพราะก็มีคนครั้งหนึ่งที่บอกว่าชอบมาก แล้วก็มียอกลุ่มหนึ่ง ที่แบบว่า ไซ้ อะไร อ่านไม่รู้เรื่อง

นวพร : ก็คือ พออาจารย์กลับมาที่มาสอนหนังสือก่อน ที่จะไปเป็นวิทยากร Cross-Culture

อ.คริส : ไซ้ ตามที่ต่างๆ let's say นะ ก็ทำรายการ Chris Delivery มา 6 ปีนะ ตั้งแต่ปี '49 ก็คือก่อนทำ รายการนะ

นวพร : ก็รายการอาจารย์ออกอากาศครั้งแรก เดือนมกราคม ปี 50 ค่ะ

อ.คริส : Let's say ปี 46 ถึง ปลายปี 49 นะ พันทีที่ผมทำรายการผมก็เลิกทำ ... ก็ไม่เลิกหรอก แต่ fade ออกมา เดียวนี้ก็มีทำบ้างนะ แต่กลับกลายเป็นตั้งแต่เราไปทำ Chris Delivery คนก็มองเราเป็นเหมือนข่า ไปแล้วใจ แต่ปัญหาคือเราก็ไม่ค่อยชอบใจ เพราะจริงๆแล้วเราก็เป็นเหมือนคนที่วิชาการมากเหมือนกัน นะ แต่พอไปทำ Chris Delivery แสดงดีต้อง ในรายการคนก็จะแบบติดภาพนั้น หลังจากนั้นก็จะมียอ คนโทรมาบอกว่า ช่วยไปทำรายการภาษาอังกฤษตลกๆ หน่อยคะ แล้วทำสาระๆ หน่อยก็จะค่อยๆ fade ลง บริษัทเค้าคงจะมองว่าเฮ้ออีนี่ ไม่ใช่แล้วมั้ง ตั้งแต่ Chris Delivery '50 เป็นต้นมา ชีวิตมันเลยเอนไป ทางบันเทิงและภาษาอังกฤษเยอะ แต่ก็ยังมีทำ Cross-Culture อยู่บ้าง ล่าสุดที่ทำ Match ใหญ่มันจะมีอยู่ 2-3 match อย่างเช่นบริษัท IKEA ก่อนที่เค้าจะมาเปิดร้านที่นี่เมื่อไม่กี่เดือนที่แล้ว เค้าก็มีปัญหากันชุด ใหญ่เลย อีฝรั่งเนี่ยมันมาจากยุโรปทำงานกับคนไทยไม่ get แล้วอีกอันก็จะมีโรงแรม Regis ตรงราชดำริ ก็มีปัญหาเหมือนกัน ฝรั่งมันก็ Co กับคนไทยไม่รู้เรื่องไซ้ไหม ก็จะเข้าไปสอนทั้งไทยทั้งฝรั่งให้เข้าใจ ให้รู้ว่าต้องทำอย่างนี้นะ แต่น้อยละ น้อยลงเยอะ

นวพร : แสดงว่ากลุ่มคน กลุ่มบริษัทที่อาจารย์ไปอบรมก็จะมีทั้งฝรั่งทั้งคนไทย

อ.คริส : ใช่ๆ actually ทุกวันนี้ โอ้ย ลืมไปเลย ที่จริง Cross-Culture อันหนึ่งที่ทำทุกเดือนคือการบินไทย

นวพร : แล้วหลักสูตรที่สอนคนไทยล้วนมีไหมคะ

อ.คริส : ของการบินไทยมันจะแยกเลย ก็คือคนไทยก็จะมาเรียน ไซ้ใหม่ ปีใหม่ กับ สงกรานต์ไม่ไป let's say ประมาณสัก 9 เดือนต่อไป จะสอนคนไทย แล้วจะมีพวกต่างชาติที่ทำงานอยู่การบินไทย ไม่จะเป็นอยู่ที่ต่างประเทศรวมตัวบินมาที่นี้เหมือนกัน แล้วของพวกฝรั่งก็จะอีกประมาณ 3 เดือน

นวพร : แล้วเนื้อหาที่สอนคนไทยล้วนกับเนื้อหาที่สอนฝรั่งหรือกลุ่มที่รวมกันทั้งไทยและฝรั่งแตกต่างกันไหมคะ

อ.คริส : เหมือนกันเลย แต่เปลี่ยนมิติในการ mouth แค่นั้นเอง

นวพร : อย่างเช่น ?

อ.คริส : อย่างที่คุณอ่าน Cross-Culture ไซ้ใหม่ อย่างเช่น มิติของวัฒนธรรม อย่างเช่นฝรั่งเป็น Hierarchy ใน Cross-Culture เนี่ยyouต้องรู้ก่อนว่าวัฒนธรรมคืออะไร เราสอนทั้งคนไทยทั้งฝรั่ง ทุกวันนี้คนก็ไม่รู้ว่า Culture คืออะไร ผมก็ต้องบอกก่อน ต้องบอกก่อนว่า culture มันแบ่งเป็น 2 มิติ นะ คือ Hard Ware กับ Soft Ware , Hard Ware คือสิ่งที่จับต้องได้ Soft Ware คือสิ่งที่จับต้องไม่ได้ยังงี้ คนก็้อเริ่ม get แล้ว เช่น ถ้าเรามองในห้องนี้ จะไม่มี Hard Ware ไทยหลงเหลืออยู่สักอย่าง นี่คือ Hard Ware ตะวันตกล้วนๆ ทุกวันนี้ Hard Ware กับ Soft Ware มันต้อง Match กัน ถึงจะไปด้วยกันได้ แต่ปัญหาของประเทศไทยคือ เราเอา Hard Ware ไปเร็วแล้ว Soft Ware มันตามไม่ทัน เกิดช่องว่างในสังคมเยอะก็เลยเกิดปัญหา เราก็จะมาสอนว่า Equality Culture กับ Hierarchy มันต่างกันยังไง สอนเหมือนกันแหละซะ แต่ใช้คนละภาษากัน ผมใช้ภาษาอังกฤษกับฝรั่ง พูดภาษาไทยกับคนไทย แล้วก็ mouth คนละมุมแค่นั้นเอง เราก็จะนิทานฝรั่งกัน แล้วพออยู่กับฝรั่งก็จะนิทานคนไทย

นวพร : คำถามต่อไปนะคะอาจารย์ เอกสารที่อาจารย์เคยแปล ช่วยคุณพ่อกุณแปล เป็นเอกสารที่ไม่ได้วิชาการมากไซ้ไหมคะ

อ.คริส : มันก็อาจจะมึบ้าง ก็จำไม่ค่อยได้ มันก็ 20 ปีมาแล้วมั้ง 15 ปีมาแล้วมั้ง

นวพร : แล้วมีงานบันเทิงใหม่คะ

อ.คริส : สมัยนั้นหรือ ไม่น่าจะมีนะ... อาจจะมีนะ อาจจะมีโผล่มาบ้าง สมัยผม 12 หรือ 10 กว่าขวบ จนถึง 18 พอผมจบมัธยมแม่ผมก็เลิกทำกูไม่ทำแล้ว เครียด ผมเลยต้องเริ่มช่วยที่บ้านทำงาน

นวพร : แล้วอาจารย์นำเอาการแปลเอกสารมาประยุกต์ใช้กับการสอนทุกวันนี้หรือเปล่าคะ

อ.คริส : การแปลมาใช้ใหม่หรือ มันก็เป็นทักษะหนึ่งนะ เพราะทุกวันนี้ style การสอนของผมนั้นก็คือ Bilingual Edutainment , Bilingual ก็คือการสอนแบบ สอง ภาษา อย่างเช่นทุกวันนี้ผมสอนสำนวน Idiom ทุกวันนี้ผมยังงงว่าคนไทยเรียนภาษาอังกฤษสำนวนกับฝรั่งได้ไงวะ เพราะมันจะเหมือน get แก่นของมันจริงๆ หรือเรียนภาษาไทยใช้ใหม่ รู้ใหม่ว่าสำนวนไทยเยอะมาก ก๊อปมาจากภาษาอังกฤษ รู้หรือเปล่า

นวพร : พอรู้มาบ้างบางสำนวนคะ

อ.คริส : อย่างเช่น ลงเรือลำเดียวกัน ฝรั่งก็จะบอกว่า well in the same boat ติดอยู่ที่ปลายลิ้น ฝรั่งก็จะพูดว่า It's at the tip of my tongue! , scapegoat แปะรับบาป แล้วคำถามก็จะเริ่มแล้ว เอ๊ะ มันมายังไง

นวพร : แปะรับบาป หนูรู้คะ มันมาจากการที่ฝรั่งเลี้ยงแกะไว้เยอะๆ แล้วหมาป่าจะชอบมากินแกะ คนเลี้ยงแกะจึงแก้ปัญหาโดยการเลี้ยงแพะไว้ในฝูงแกะหนึ่งตัว เพราะเวลาแพะตกใจ แพะจะตัวแข็งแล้ววิ่งไปไหนไม่ได้ พอเวลาหมาป่าเข้ามาจะกินแกะ แพะตัวแข็งหนีไม่ได้เลยกินแพะแทน

อ.คริส : อันนี้ไม่รู้ anyways สำนวนก็ สมัย ร.4 – ร.5 คำก็เชิญพวกครูฝรั่งมา แล้วครูฝรั่งก็สอนสำนวนพวกนี้เยอะ แล้วคำก็จะชอบ เออเสี่ย ไปบิดเป็นภาษาไทยก็ได้นี่หว่า เยอะมากนะสำนวนไทยที่เราเอามาจากภาษาอังกฤษเีาะๆ นะ

นวพร : ซึ่งบางทีคนไทยก็ไม่รู้

อ.คริส : เราก็ไม่รู้ไง แล้วก็ anti กัน คำว่า สลัม ก็เหมือนกัน เราคิดว่ามันเป็นภาษาไทยใช้ใหม่ แต่มันเป็นภาษาอังกฤษ หนังสือ Slumdog Millionaire เมื่อปีก่อนเพิ่งมาทำให้คนไทยรู้จัก ว่าอ้อ นี่คำภาษาอังกฤษหรือ หลายคำที่เราใช้ยามาใช้เยอะ สำนวนก็เหมือนกัน เวลาผมสอนสำนวนก็ต้องแปลให้คมที่สุด มันจะมีคำภาษาอังกฤษคำว่า Rip Off , Rip แปลว่า ฉีก Rip Off ก็แปลว่า ฉีกออกมา ใช้

ใหม่ ที่จริงภาษาไทยแปลว่าขูดรีด แต่เวลาตีพิมพ์สอน เขาก็สอนเด็กไทยว่า โกง เขาก็พยายามแปลให้ดีที่สุดใช่ไหม แต่ โกง มันก็ยังไม่ใช่ แต่ถ้า ขูดรีด เป๊ะเลย แต่ถ้าครูฝรั่งมาสอน Rip off. You know like a , when someone like try to over charge you , take some more money from you. เราก็จะ ตาม style คนไทยก็จะไม่ค่อยท้วง เดี่ยวๆไปย่อยเอาเอง ภาษาอังกฤษก็จะสอนเลยว่า มันเป็น นาม It's a rip off. มันเป็นการขูดรีด ผู้หญิงคนนี้ขูดรีดผม She rip me off. ยังไงการแปลนี้มันใช้ในการสอนของผมได้ เยอะ คือทุกวันนี้ทุกอย่างของผมเป็น Bilingual คือเวลาสอนประโยคสำเร็จรูปสอนสำนวน สอนศัพท์ เราจะพยายามไม่โชว์ว่าเราแปล เพราะเวลาไหนก็ตามที่คนเรียนภาษาใหม่แล้วเราแปลให้ใกล้กับภาษาแม่มากที่สุด จะยังรู้สึกว่าย่ำ มันก็ไม่ได้ใกล้ตัวขนาดนั้น

นวพร : หลังจากที่อาจารย์สำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษา อาจารย์ทำอาชีพอะไรมาก่อน ก่อนที่จะมาเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

อ.คริส : สมัยทำงานเสิร์ฟพวกนั้นหรือ

นวพร : ไม่ใช่ค่ะ หลังจากที่จบที่มหิดลแล้วค่ะที่อาจารย์เคยบอกว่าอาจารย์เคยอยู่กับบริษัททัวร์นะคะ

อ.คริส : อ้อสมัยก่อนโน้นนะคะ อันนั้นมันก่อนจบมหิดลนะ สมัยที่ผมเรียนหนังสือ ก็ทำกิจกรรม ดีกอลองวงดนตรีของโรงเรียน เราจะเป็นนักกีฬา นักดนตรี ทำงานหัวหน้าชั้น 3 ปีซ้อน เทียวสำมะเลเทเมา แต่พอเรียนจบปี 18 พอดี เศรษฐกิจล่ม แล้วช่วงนั้นเราคิดได้ว่าเราต้องใช้ชีวิตแบบผู้ใหญ่แล้วนะ

นวพร : แสดงว่าจบมหิดลปีป้ออาจารย์ก็มาเป็นครูเลย

อ.คริส : ใช่ๆ ก็อย่างที่บอกว่า หลังจากที่จบ RIS ก็เรียนหนังสือไม่ได้ so ก็เลย take a gap year อย่างที่บอกใช่ไหม 6 เดือนแรกก็ทำงานเก็บเงินอยู่เมืองไทย เป็นล่าม แปลเอกสาร แล้วก็เหมือนไปดูแลพวกแขกบ้านแขกเมืองฝรั่งที่เค้ามาเราก็ไป entertain เค้า ไปคุยกับเค้า ทำงาน 6 เดือน ย้ายไปอังกฤษอีก 1 ปี เต็มๆ กะว่าจะไปเรียนที่นั่น แต่ก็ไม่ชอบอากาศ ไม่ชอบวิถีชีวิต ก็ชอบผู้หญิงไทย ก็ชอบหลายอย่างของประเทศไทยก็คิดถึงประเทศไทย ตอนที่อยู่อังกฤษปีนั้นก็ทำงาน โรงแรม ทำงานร้านอาหารไทย เสิร์ฟ ทำงาน bartender ทำหลาย job ทำหลายกะ 1 ปี แล้วค่อยกลับมาเรียนที่มหิดล ก็เข้ามามหิดลซ้ำไปปีครึ่ง แล้วขณะที่เรียนที่มหิดลนะ ก็ 2 ปี ก็เงินหมด เพราะไปผ่อนรถซื้อรถตัวเอง รถป้ายแดง แล้วเราก็

สัญญาที่บ้านไว้ว่า เราจะจ่ายค่าเทอมเอง หลังจากกลับจากอังกฤษมาก็ใช้เงินอย่างราชา ใช้จ่ายๆ มั่นกั
หมด แล้วก็พัก แล้วก็ไปอังกฤษอีกปีนึง

นวพร : แปลว่าจบมหิดลซ้ำไป 2 ปีครึ่ง

อ.คริส : ไม่ถึงมั้ง actually ประมาณ 6 เดือนมั้ง จบมหิดลซ้ำไปประมาณ 2 ปี พอ 6 เดือนกลับมาจาก
อังกฤษ ก็มาจ่ายค่าเทอม แล้วก็ผ่อนรถ แล้วเหตุผลหนึ่งที่ต้องไปสอนภาษาอังกฤษ เพราะตอนนั้นยัง
เรียนไม่จบมหิดลสมบูรณ์ เหลืออีกประมาณครึ่งปี หรือปีนึง เงินมันก็หมดแล้วใช่ไหม แต่เราไม่
อยากจะไปอังกฤษแล้วไง เราเบื่อ ค่าก็เลยบอกว่าฉันไปสอนภาษาอังกฤษกันป่าว ถ้าไม่อยากจะไปอังกฤษ
ปี 4 ที่มหิดลเป็นปีที่ต้องเรียนไปด้วยแล้วก็ทำงานไปด้วย แล้วนั่นก็เป็นปีที่เราค้นหาตัวเองเจอแล้วว่าเป็น
แหละ คือสิ่งที่เราชอบทำ

นวพร : อาจารย์มีทัศนคติอย่างไรกับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษไม่เก่ง

อ.คริส : มีทัศนคติอย่างไรหรือครับ ข้อหนึ่งเลย คนไทยชอบค่าตัวเองว่าโง่ภาษาอังกฤษ ผมจะบอกว่า
ไม่โง่หรอก มันมีสองคำคือ รู้หรือยังไม่รู้ และจำได้หรือจำไม่ได้แค่นั้นเอง so ดังนั้นก็คือว่า เรา
ต้องมาคิดว่าที่เราไม่รู้มันเป็นเพราะอะไร เราพยายามแล้วยัง หรือเป็นเพราะครู หรือระบบการศึกษาใน
เมืองไทยมันก็ไม่ค่อยดีนะ ใช่ไหม ครูกับหนังสือกับระบบการศึกษาในเมืองไทยมันไม่สามารถตอบ
โจทย์ให้คนไทยเก่งภาษาอังกฤษได้ อันนั้นคือปัญหาอันที่หนึ่งแล้วใช่ไหม ปัญหาที่สองคือครูสอนดี
แต่เด็กแม่งก็ไม่เอา มันก็ไม่เอา ช่างแม่ง ไม่สนใจ so ดังนั้นคำว่า โง่ สำหรับผมก็คือสองอย่าง ก็คือ
หนึ่งคิดว่าตัวเองฉลาดแล้ว ฉันทันน้ำเต็มแก้ว อันที่สองสำหรับผมคือ คนที่ปิดตัวเอง ไม่พยายามที่จะ
ไปรู้หรือไปหา แต่ถ้าคุณพยายามที่จะรู้แล้วก็ไม่เป็นไร ถ้าคุณพยายามเต็มที่แล้วแต่คุณยังไม่รู้หรือคุณ
ยังจำไม่ได้นะ คุณไม่โง่แล้วแหละ ปัญหาคือเราที่ต้องมาหาวิธีที่ทำให้คุณรู้แล้วจำให้ได้ so ผมหรือว่า
ครูมีหน้าที่ทำให้คนไทยรู้ที่ดีที่สุด แต่จำได้จำไม่ได้มันอยู่ที่ตัวนักเรียน มันก็จะมีตัวช่วยอย่างหนังสือ
ผม แต่ก็จะมีพวกมองโลกในแง่ร้าย แม่งใช้มุขซ้ำ อ้าว... ก็เป็นครูไง ซ้ำก็เพื่อให้จำไง ทำไมเราถึงจำ
dog bird cat What is your name ? Where are you going ? What are you doing ได้ เพราะเราถูกสอน
แบบอัดซ้ำๆ จำๆ เพราะทุกวันนี้ผมพยายามติกรอบคนไทยว่า อะ อยู่ตรงนี้นะ ผมเขียนหนังสือ
พรีเซ็นมา ทำรายการพรีเซ็นมา talk show อีก ทำอันนั้น อันนี้มาหลายอย่าง แต่สุดท้ายแม่งก็เก้งก้าง
มุกออกจากได้คิดออกไปเฉยเลย เพื่อให้คนไทยรู้สึก ว่า เรียนไปก็ไม่ได้ใช้ อะนี่ไง ก็ใช้สิ ตู้หน้าบ้านที่

เห็น ทุกๆปีมันจะมีของเพิ่มขึ้น ทุกวันนี้พอไปออกบู๊ทกับเนชั่น นักเขียนของเนชั่นเค้าก็หมั่นได้หมดแล้ว เพราะแม่เงเอาไป 1 แผงเต็มๆ อะ คือเราก็พยายามทำให้คนไทยรู้ ทำให้คนไทยจำ แต่สุดท้ายจำได้จำไม่ได้มันอยู่ที่ตัวนักเรียน เค้าจะกลับไปทบทวนเค้าจะขยันใหม่ เพราะการสอนครั้งสองครั้งมันยังจำไม่ได้หรอก มันต้องกลับไปฝึก อย่างเช่นวันนี้ผมจะสอนท่าเดิน 10 ท่า ถ้าไม่กลับไปซ้อม อาทิตย์หน้ากลับมาก็ลืมเหมือนเดิมใช้ไหม

นวพร : คำถามต่อไปนะคะ อาจารย์มีทัศนคติอย่างไรกับคนไทยที่พูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ

อ.คริส : ok ขอคุยเรื่องภาษาไทยก่อน ทุกวันนี้ผู้ใหญ่ก็ชอบโทษแต่เด็กว่าพูดภาษาไทยไม่ชัด แต่จะบอกว่าคนไทยนี้แหละพูดไม่ชัด ทั้งประเทศ Cross-Culture สามารถตอบได้ เพราะว่าอะไร เพราะสังคมวัฒนธรรมไทยเป็นวัฒนธรรมแบบหยวนๆจิ๋วๆ ไม่เป็นไรหรอก ช่างมัน อะไรก็ได้ ล กับ ร เค้าก็เลยมั่ว ควบกล้ำเราก็ไม่ได้กันใช่ปะ ยิ่งเดี๋ยวนี้เห็นในเฟสบุ๊คเด็กไทยสะกดอะไรแม่งก็ละอะ แล้วก็ไม่มีเป็นไร ช่างแม่ง นั่นทำให้ภาษาไทยเริ่มแย่ลง คนไทยก็ออกเสียงภาษาไทยไม่ค่อยชัด ซึ่งทุกวันนี้มีแต่คนชมว่าคุณพูดภาษาอังกฤษก็ชัดภาษาไทยก็ชัด เพราะเรารู้งูว่าเราต้องพยายามพูดให้ชัด เรารู้ว่าเราต้องตกปลา ไม่ใช่ตกป่า ถึงแม้ว่าผมจะออกเสียง ร ไทยไม่ได้นะ ถึงเราจะไม่ ร ถึงไทยนะ แต่เราก็เป็น ร แบบฝรั่งนะ คือเราเป็น R แต่อย่างน้อยก็ไม่ได้เป็นลาวตากผ้า อย่างน้อยก็ยังเป็นราวตากผ้า ก็ดีกว่าลาวตากผ้าใช้ไหม เพราะลาวตากผ้าแม่งไปไกล เพราะคนไทยพูดภาษาไทยไม่ชัด ต่อไปเราก็มาคูภาษาอังกฤษกันบ้าง ถ้าคนไทยอยากพูดภาษาอังกฤษให้ชัดขึ้นซึ่งทุกวันนี้มีปัญหากันเยอะมาก เช่นหนังสือ pronunciation book ที่ทำขึ้นมา คุณอยากพูดภาษาอังกฤษชัดขึ้นคุณต้องฟังฝรั่งเค้าพูดเยอะๆ แล้วเลียนเสียงแบบเค้า แล้วก็ต้องดูศัพท์ คือภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่กวนโอ๊ยตรงที่ว่า มันไม่ออกเสียงตามที่มันสะกดประมาณครึ่งนึงนะ t-o คือ tu d-o ก็คือ ดู แต่ทำไม g-o ไม่เป็น กู กูก็ไม่รู้ มันไม่มีมาตรฐานที่ชัดเจน ดังนั้นผมก็เขียนหนังสือเล่มนี้ออกมาเพื่อจะบอกว่าศัพท์ที่เราต้องออกเสียงให้ถูกต้องยังไงบ้าง so ดังนั้นถ้าเราอยากจะออกเสียงภาษาอังกฤษให้ชัดเจน เราก็ต้องพยายามหาสื่อที่มันออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องนะ แล้วก็อย่าเรียนรู้เลย เลียนแบบเลย อีพวก phonetics linguistics ที่ชอบเรียนกันเยอะๆ ทฤษฎีลึกลับๆ นะ นั่งฟังแล้วก็จำ แค่นั้นเอง so ถ้าอยากพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้องมากขึ้น อย่าไปสนใจเรื่องสำเนียง ออกเสียงตัวอักษรให้ถูก ออกเสียงคำให้ถูก แล้วพยายามใส่ accent เข้าไปในิดหน่อย แต่อย่ากระแะหรือดัดจริตนะ อย่างเช่นครูเทศสอนว่าต้องกระแะนะ ต้อง

คัดจริตนะ อันนั้นมันเยอะเกิน stress พยายามทำให้ถูก อย่างเช่นคำว่า Computer ถ้าเป็นสำเนียงไทย มันก็จะ คอมพิวเตอร์ แต่ถ้าเป็นฝรั่งก็จะ คอมพิวเตอร์ หรือบางคนก็จะ ค้อมพิวเตอร์ อันนั้นก็สำเนียงแปลกๆ แล้ว ก็ต้องพยายามสังเกตว่าฝรั่งพูดยังไงแล้วก็เลียนเสียงแบบเค้า นั่นคือเรื่องของภาษาอังกฤษคือขอให้พูดให้ถูกให้ถูกต้องที่สุด สำเนียงไม่ใช่ปัญหา ถ้าใครเคยอ่านหนังสือผม หรือดูเดี่ยวไมโครโฟนของผมจะรู้ว่า ผมบอกว่าสำเนียงเป็นเอกลักษณ์มันจะมีสำเนียงเบาๆบ้างแต่ไม่ต้องเยอะต่อไปเรื่องคนไทยพูดภาษาไทยคำอังกฤษคำใหม่ ที่จริงผมไม่ anti นะ พูดได้นะฮะ แต่ก็อย่าเยอะ เช่นถ้าทุกวันนี้ให้ผมพูดคำว่า เซ็น contract ผมจะพูด เซ็นสัญญา ถ้าพูดว่าผมจะไปเซ็น contract ที่ university แห่งนั้นมันก็จะเยอะไปซะใหม่ ผมจะบอกตัวเองว่าถ้าคำไหนเป็นภาษาไทยแล้วมันยัง ok นะ ให้ใช้ภาษาไทย ถ้าทุกวันนี้ ผมจะกลับสำนักงานนะ กับ ผมจะกลับ office จะใช้อันไหน ถ้าใช้สำนักงานมันก็นิดนึงนะ แล้วถ้าบอกว่า ผมจะไป bank กับ ผมจะไปธนาคาร จะใช้อะไร ผมใช้ ธนาคารนะ ผมรู้สึกว่าเราต้องพยายามรักษาภาษาไทยนี้ให้ได้ ผมจะไปธนาคาร แต่บางครั้ง bank ก็ออกมา ครูไทยจะมาจับผิด อย่างเช่น ครูลิลลี่ คนจะชอบมองว่าเป็นคู่อริกัน แต่จริงๆแล้วก็ฮากันนะ แต่ถ้าเจอะกันเรื่องภาษาศรูลิลลี่จะเป็นแบบ anti ทำไมต้องเซ็น contract เซ็นสัญญาที่ได้นี้มา แล้วถ้าจะไปสำนักงานล่ะ ทำไม ก็สำนักงานก็เป็นภาษาไทย มันก็แล้วแต่ นานาจิตตังใช่ไหม อย่างเช่นสมัยน้ำท่วม ครูลิลลี่ถามว่าทำไมต้องใช้ big bag แล้วผมก็ถามว่าจะให้ใช้อะไร ถุงใหญ่? คันกั้นน้ำถุงใหญ่? ฟังแล้วมันก็เริ่มดูแล้วใช่ไหม นิดนึงนะ ในยุคนี้เราก็ต้องดูใช่ไหม มันก็กลับมาที่ cross-culture อีกแล้วอะ เราก็แต่งตัวสวยงาม ชุดของชาวตะวันตกเนี่ย เราจะปิดกั้นวัฒนธรรม ก็คือภาษาของเค้าไม่ได้หรอก รับมาบ้างแต่เก็บไทย ให้ร้อยเปอร์เซ็นต์

นวพร : เข้าคำถามต่อไปพอดีเลยคะ การรับวัฒนธรรมตะวันตกแบบ cross-culture ทำได้จริงหรือไม่

อ.คริส : ทำได้ครับ เพราะทุกวันนี้เราทำกันอยู่แล้วไง แต่ว่า

นวพร : รับของเค้าแบบร้อยเปอร์เซ็นต์

อ.คริส : เราไม่ได้บอกว่าให้รับของเค้าร้อยเปอร์เซ็นต์ เรากำลังบอกให้รู้ว่า cross-culture สอนอะไร ที่ผมสอนนะ รักษาวัฒนธรรมของตัวเองให้ดีที่สุดให้มากที่สุด ให้เต็มร้อยที่สุด สอนรับรู้ว่าวัฒนธรรมของตัวเองก็มีข้อเสียบางจุด ถ้าเป็นไปได้อาจจะต้องทิ้งไปบ้าง อย่างเช่นวัฒนธรรมของฝรั่งเค้าจะเป็นแบบ result และ process culture มากๆ ทำทุกอย่างเพื่อผลลัพธ์กับกระบวนการมากที่สุด แต่ของ

ไทยเราจะเป็นแบบ relationship link ทำตามความสัมพันธ์และความรู้สึก วัฒนธรรมแบบนี้คือต้นตอของ corruption เพราะเราไม่ได้ทำตามผลลัพธ์กับกระบวนการ ทำตามความสัมพันธ์กับความรู้สึก พี่ผมชอบพี่ ผมให้ตั้งคัพินะ โอเคปะ เอาเราแฮปปี้ก่อน แต่ของฝรั่งก็มี แต่เราคงเถียงไม่ได้ว่าที่เค้าพัฒนาไปไกลกว่าเราหลายขุมก็เพราะเค้าทำอะไรเพื่อผลลัพธ์กับกระบวนการ ข้อดีของวัฒนธรรมแบบ feeling relationship มันก็มี รักกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แคร่กันมันก็ดีใช่ปะ ฝรั่งมันไม่มีตรงนี้ ฝรั่งมันถึงได้มาเมืองไทยเยอะไง เพราะมันเห็นว่า อยู่บ้านกูไม่มีใครแคร์ ทุกอย่างเม่ง everyone for himself นะ แต่ข้อเสียของวัฒนธรรมไทยก็มีเยอะ เช่น seniority culture ก็เหมือนกัน ข้อเสียของวัฒนธรรมผู้ใหญ่คืออะไร ผู้ใหญ่อยู่ข้างบน แล้วผู้ใหญ่ต้องเป็นคนพูดเท่านั้น ใครที่อยู่ต่ำกว่าก็พูดไม่ได้ ทุกวันนี้อายุ 35 ต้องรอผู้ใหญ่ตัดสินใจ 35 แก่ตายहांแล้วเนี่ย ฝรั่งเค้าก็สอนว่า seniority ก็ดีนะ แต่เราก็ต้องรับฟัง เคารพความคิดของเด็กบ้างใช่ไหม นี่คือปัญหาของคนไทย อย่างเช่นคนไทยสอน ติโอปาด แต่ฝรั่งสอน Leopard แต่ในห้องก็ไปเถียงไม่ได้ใช่ไหม ข้อเสียของวัฒนธรรมไทยก็คือ คนอยู่ข้างบนก็จะเป็นคนพูดฝ่ายเดียวใช่ไหม ถ้าไปพูดสวนก็จะเหมือนไปปิ่นเกลียวใช่ไหม ถ้าเราโชคดีได้ผู้ใหญ่ที่ดีก็ดีไป แต่ถ้าเราโชคร้ายได้ผู้ใหญ่ที่ไม่ดีหรือไม่เก่งก็จบ so cross-culture ข้อที่สองก็คือสอนว่า วัฒนธรรมเราก็มีข้อเสียจะจ๊ะ ตัดทิ้งไปบ้าง และสุดท้ายก็คือ เราไปศึกษาของอีกฝ่ายว่ามันมีอะไรดีบ้าง แล้วเอาข้อดีของเค้ามา

นวพร : ถ้าเราตระหนักว่าของเรามีข้อดีข้อเสีย แล้วเราก็จะสามารถรับวัฒนธรรมตะวันตกแบบ cross-culture ได้ จริงไหมคะ

อ.คริส : เราเรียน cross-culture จุดประสงค์ก็เพื่อ super culture เรียกว่าชาติไหนที่สามารถรับวัฒนธรรมที่ดีต่างๆที่มันอยู่ทั่วโลกได้นั้นจะเป็นประเทศที่สุขยอดอะ แต่วัฒนธรรมของเรายังมี corruption คุณว่า ถ้าพูดถึงเรื่อง safety ประเทศไทยอยู่ในระดับไหน สูง กลาง หรือ ต่ำ

นวพร : ถ้าเทียบกับตะวันตกน่าจะต่ำ

อ.คริส : side ก่อสร้างของฝรั่งเค้าไม่ต้องมานั่งติดกันแล้ว safety first เพราะมันถูกฝังลงไปของคนแล้ว แต่คนไทยทำไม่มีคำว่า มั่งง่าย หรือ ชุ่ย เพราะเราทำตามอารมณ์ไง แต่ของฝรั่งทุกอย่างของเค้าต้องเป๊ะ มันถูกฝังอยู่ในหัว แต่ถ้าถามอันนี้น่าจะเป็นข้อเสีย เราน่าจะตัดทิ้งได้ แต่สิ่งดีๆของวัฒนธรรมที่มันไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องดีหรือไม่ดี อย่างเช่นภาษา ก็ต้องรักษาไว้ดี ใช่ไหม เสื้อผ้า ชุดไทย ศิลปะ วิถีชีวิต ก็

น่าจะรักษาไว้ ที่จริง cross-culture คำไม่ได้สอนให้เราปรับแล้วแต่ตัวก็ยังงั้นนะ คือมีก็ดี แต่เราก็ต้องมีของเราไว้ด้วย cross-culture ก็คือการรับสิ่งที่ดี ๆ ของเค้ามารวมถึงภาษาด้วย cross-culture ในความหมายของเราก็คือว่าเราต้องรักษาภาษาไทยไว้เต็มร้อย เด็กไทยต้องรู้จักคำว่าสำนักงาน หรือคนไทยต้องสะกดภาษาไทยให้ถูกต้องทุกคำ เก็บภาษาให้เต็มร้อย ภาษาอังกฤษสักห้าสิบ เป็นมนุษย์หนึ่งร้อยห้าสิบ แถวบ้านเรียกมนุษย์เกินร้อย แต่ถ้าภาษาไทยไม่แข็งแรง ภาษาอังกฤษแม่งก็ไม่ได้เลย กลายเป็นหกลิบเปอร์เซ็นต์เหมือนใช้ชีวิตไม่เต็มที่ แต่ cross-culture มันไม่ใช่แค่ภาษาไง เรากำลังพูดถึงเรื่องวัฒนธรรมด้วย

นวพร : อย่างที่อาจารย์พูดว่า ระบบการศึกษาไทยมันก็มีผลต่อความสามารถของเด็ก อาจารย์มีทัศนคติอย่างไรกับการศึกษาของไทย

อ.คริส : มันก็มีปัญหาแหละ เพราะว่าการศึกษาไทยยังหัวโบราณเกินไป คือ hard ware ตะวันตกมันมาเยอะมาก แต่การศึกษาไทย soft ware มันยังเป็น soft ware เก่าอยู่ แล้วมันตาม hard ware กับสังคมรอบข้างไม่ทันอย่างแรง ตัวอย่างเช่น ทำไมทุกวันนี้ครูไทยถึงน้อย แล้วนักเรียนมีตั้ง 50 คน แล้วทำไมต้องบอกว่าเราเป็นราชการเรามิงบน้อย หัวรู้ไม่ว่ามันกินกันเยอะมาก แต่ละกระทรวงได้เยอะ เพราะเราคิดเก่าๆ ใจครูคืออาชีพที่มีเกียรติ รู้ใหม่ทำไมทุกวันนี้ไม่สอนมหาลัยแล้วเพราะอะไร คือ เกียรติกินไม่ได้แล้วในยุคนี้ สองคือระบบผู้ใหญ่นี้อะ เหตุผลที่ผมต้องออกจากมหาลัยเพราะว่าผมสอนฝึกแนวไหน ผมจะทำแบบนี้ แต่เค้าไม่ได้มันต้องสอนตามระบบ เราก็เสนอระบบมันก็เป็นยังงี้ทำไมไม่ลองเปลี่ยนบ้าง ก็อย่างเดิม ผู้ใหญ่บอกว่ามันดี แต่เราบอกว่ามันดีเหลือเกิน แล้วเค้าก็จะไม่ชอบใช้ใหม่ คือเรายังคิดแบบเก่าๆ อยู่ว่าครูต้องเกียรติ แต่เราไม่คิดว่าครูต้องมีกินด้วย เกียรติกินไม่ได้ so คุณก็ต้อง up เงินเดือนของครูให้สูงปีดีกว่านี้ ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่เจริญถ้าสามอาชีพมีเงินเดือนที่สูงลิบเลยนะ สูงเท่าแอร์ๆ กับสจ๊วตนะ ครู ตำรวจ หมอ กับ พยาบาล ถ้าเราตัดหมอกับพยาบาลออก ไม่มีครูกับตำรวจเราตายนะ สะสังคมแม่งดำเนินไม่ได้ไง เราได้เงินน้อย ทำไมตำรวจถึงซ้า เพราะวัฒนธรรมไทยเป็น slow culture เป็น short term แล้วก็ slow ี่ๆ แล้วเราก็เอื่อยๆ ใช้ใหม่ ทำไมตำรวจไม่ทำตามเพื่อผลลัพธ์ ถ้าตำรวจไทยมีฝรั่ง culture อยู่ในตัวคือทำเพื่อผลลัพธ์กับกระบวนการ โทรมั่งติดคุกกันเต็มแล้ว ทำไมบ้านผมสี่แยกพงษ์เพชร มีเด็กตัวเล็กๆ ซัดกระจก ขยายพวงมาลัยตอนตีหนึ่ง ก็แก๊งที่มึงจับๆ กันนะ สน.ก็ไม่ได้อยู่ไกล ก็ไม่มาจับ ก็ไม่เอาจริงใจก็ไม่จริงจังใจ ประโยคคลาสสิกของประเทศไทยคือ

“ถึงเวลาที่เราจะต้องจริงจังกับเรื่องนี้สักที” แสดงว่าตลอดมานี้มึงเล่นมา ไม่ได้จริงจังซะใหม่ so แต่ถ้า
 ดำรงไว้เงินที่ดี แล้วเราใส่ค่านิยมเรื่องผลลัพธ์กับกระบวนการ ดำรงไว้ไทยก็จะดีกว่านี้ ครูก็เหมือนกัน
 ทุกวันนี้คนเก่งไม่อยากจะไปเป็นครูเพราะเงินมันน้อย ที่ผมออกจากมหาลัยเพราะอะไรรู้ไหม เพราะสอน
 มาสามปีเงินเดือนแม่งขึ้นหลักร้อยอะ แต่มหาลัยแม่งสร้างห้อง lab ชุดใหญ่ เพราะคนไทย วัฒนธรรม
 ไทย ชอบเน้นสิ่งของไม่เน้นคน แต่วัฒนธรรมที่เค้าเจริญแล้ว เค้าจะพัฒนาคนก่อน เพราะเค้ารู้ว่าถ้า
 คนเก่งของเจ๋งๆ มันจะตามมาเอง แต่ประเทศไทยเรา hard ware สุวรรณภูมินะ บริษัทผมไปทำ test
 ให้กับ King Power ให้กับร้านอาหารต่างๆหมดเลยนะ สุวรรณภูมิที่ยิ่งใหญ่ นะ soft ware ไม่ match กับ
 hard ware อย่างแรง นี่คือปัญหา ลงทุนแต่กับสิ่งของ run way เยอะๆ ใหญ่ๆ แต่เราไม่พัฒนาคนไง เรา
 ไม่พัฒนาคนไม่ได้พัฒนาครู เราก้เห็นว่าเค้าไม่ได้อยากจะพัฒนาเด็กสักเท่าไร การศึกษาไทยมันเป็น
 อะไรที่ล้าหลังแบบสุดๆ นะ ทำไม่ต้องเรียนกัน 50 คนในห้อง มันต้อง 25 ไหม ฝรั่งเศส 25 นี้คือ
 maximum แต่ของคนไทยคือ คุณสอง คือห้าสิบ ยิ่งคนมันเยอะ ครูจะสื่อสารกับคนได้ยังไง สอง Thai
 Culture เป็น Seniority Culture ครูก็นั่งป้อนอย่างเดียว รับไม่รับแล้วแต่จะโปรด แต่ของฝรั่งเค้าจะเป็น
 Equality ur knee ผมเรียน 25 คนนะ ครูจะโยนถามๆ เราก้จะตอบ คือมันจะเป็น two-way
 communication แค่นี้ถ้าจะปรับก็เหมือนหนึ่งจะต้องให้เงินสูงขึ้นเยอะๆ ครูจะได้พัฒนา เด็กจะได้บ่อยๆ
 แล้วครูจะต้องเป็นคนเก่งจริงๆ ส่วนใหญ่ครูสอนภาษาอังกฤษในไทย ยังคุยกันอยู่เลยว่า นี่เค้าสอน
 แล้วหรือ you จะเห็นเลยอีกไม่นาน I จะถอดตัวเองออกจากบันเทิงหมดแล้ว แล้วเราจะไปพัฒนา แกน
 ของผมจริงๆ คือครูใจ คือเรามองว่า entertainment มันเป็นแค่ทักษะอย่างหนึ่ง

นวพร : ถ้าอาจารย์ออกไปก็เหมือนที่อาจารย์พูดสิคะว่า เราไม่มีชื่อเสียง เราก้พูดไม่ดัง

อ.คริส : แต่อย่าลืมว่าเรามีบุญเก่ามาเยอะ แล้วสองเราก้เดินสายมา มันก็อยู่ที่ผลงาน สมมติวันนี้ผมไป
 จะเชิงเทรา คุณจำผมได้ไหม คุณคือใครผมจำคุณไม่ได้ อะเอาผลงานผมไปดูบ้างสิ แล้วคุณดูว่ามันเป็น
 ยังไงบ้าง ไม่ชอบไม่เป็นไร แต่เรารู้ว่าเรากำลังจะทำอะไร ถ้าดังในเชิงนี้คนมันงงใจ ถ้าฝรั่งเนี่ย ป่านนี้
 ผมดังกว่านี้ เพราะฝรั่งมันรู้ใจคือคนนี่แม่งเก่งนะเว้ย คือศึกษาก็ได้ บันเทิงก็ได้ แต่คนไทยทุกวันนี้ยัง
 งง มันตลกหรือมันสอนวะเนี่ย แยกแยะไม่ออกเพราะชาวไทยต้องซัดใจ

นวพร : Edutainment ในความหมายของอาจารย์คืออะไรคะ

หรือก มันต้องยกบ่อยๆ so edutainment ในความหมายของเราก็คือ เต็ม max ทั้งสองขั้ว แล้วเราจะได้ ความพอเพียง ในมุมมองของเราก็คือความพอดีนั่นเอง

นวพร : เพราะฉะนั้น หลักในการสอนของอาจารย์ก็คือเน้น entertainment ด้วย ให้ความรู้ด้วยใช้ไหมคะ

อ.คริส : ใช่ๆ อย่างเช่นเราทำเดี่ยวไมโครโฟน ก็จะมีคนบอกว่า อะไร เป็นอาจารย์มาทำเดี่ยว ไมโครโฟนได้ยังไง

นวพร : ก็สอนภาษาอังกฤษด้วยไงคะ

อ.คริส : ก็ใช่ไง แต่ Unseen 2 เราก็พยายามลดภาษาอังกฤษลงแล้วพูดเรื่องชีวิตตัวเองมากขึ้น แต่ Unseen 2 ขายบัตรได้น้อยกว่า Unseen 1 เราเลยคิดว่าหรือคนมองว่า Unseen 1 ภาษาอังกฤษมันเยอะไป มันอาจจะ talk show ที่ภาษาเยอะไปหรือเปล่า เราก็เลยปรับเป็น talk show เล่าเรื่องขำๆ แต่แกนก็ยัง เป็นการสอนภาษาอังกฤษอยู่ แต่ก็ยังมีคนค่าอีกว่าทำไมภาษาอังกฤษน้อยจังเลย แต่ก็อยากด่ากลับว่าถ้า อยากจะเรียนภาษาอังกฤษก็มาเรียนที่นี่สิวะ แต่เดี่ยวพฤษภา นี้จะทำ ภาค 3 จะพยายามหาที่มันกลม กล่อมให้ได้ ทุกวันนี้คนไทยมองภาษาอังกฤษว่ายาก น่าเบื่อ และไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตฉันเราก็ต้อง เปลี่ยนเป็น เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ง่าย และตลก แบบที่เรา serve ได้ เราก็จะดูว่าคนไทยชอบดู อะไรบ้าง sitcom สองคือ talk show เราก็เอาภาษาอังกฤษไปใส่ใน talk show ก็ได้ หนังสือก็เป็น edutainment ก็ได้ มีอันหนึ่งที่ทำ out door 1 กับ 2 เดี่ยวจะทำ 3 กับ 4 จะทำให้คนไทยเห็นว่า คนคนนี้ สอนภาษาด้วยหนังสือก็ได้ สองก็คือทำเดี่ยวก็ได้ แสดงsitcom ก็ได้ เป็นคนเขียนบทกับทีมงานเอง ออกไปสอนแบบ out door ก็ได้ แล้วเดี๋ยวจะมีtext book ของโรงเรียน เขียนเองเลยนะ วิชาการเลยนะ เพื่อให้เค้าเห็นว่า อย่างที่บอก เพราะทุกวันนี้ยังทำยิ่งเสีย self คือคนมันยัง งงๆ นะ คือทุกวันนี้ชีวิต คนเรามันดำเนินอยู่ด้วย 2 re คือ result คือผลลัพธ์ กับ relationship คือความสัมพันธ์ คนไทยเรียน ภาษาอังกฤษเพื่อ re เดี่ยว คือ result ต้องการจะเรียนเพื่อสอบเอ็นท์ GAT PAT dog cat อะไรพวกนี้ สอบพวก TO-IC TOEFL อะไรพวกนี้ไง สอบ สอบ สอบ กับ2 คือ เพื่อทำงาน ทำงาน ทำงาน ทำงาน โดยที่ไม่เคยคิดว่าอยากจะไปสัมพันธ์กับเค้าบ้างหรือ ฝรั่งบอกผมหลายคน สอบเก่งเก่ง แต่คุณแม่ไม่รู้ เรื่อง ทำงานนะ present เรื่องการแพทย์แม่โคตรเก่ง ฝรั่งชวนคุยเรื่อง จบ ไม่รู้เรื่อง ฝรั่งถามแม่เป็นไร วะ ก็ไม่ยาก เพราะเค้าเอา re เดี่ยวในชีวิตไง โรงเรียนของผมสอนเน้นไปในทาง relationship ด้วยซ้ำ มี นักเรียนมาเรียนที่นี่คุณพ่อคุณแม่เค้าก็อยากให้มาเรียนเพื่อจะไปสอบ O-Net A-Net g-net อะไรนั่น ก็

เลยถามว่าคุณมีเวลาเท่าไร ปีหนึ่ง ไม่ต้องเรียนหรือ คุณควรจะเรียนภาษาอังกฤษใน style ของผม ซึ่งผมจะสอนให้คุณรู้ลึกว่าภาษาอังกฤษมันมีอะไรบ้าง เพราะจากการวัดระดับภาษาอังกฤษของคุณก็อ่อนแอใช้ได้เลย สองก็คือ พวกที่จะไปสอบ TO-IC มาสอบวัดระดับกับผม TO-IC เต็ม 990 คุณได้ไม่เกิน 400 ผมตีให้เลย แมงก็ไม่เชื่อ ไปสอบก็ได้ประมาณ 400 นิดๆ แล้วเค้าต้องการจะได้ 600 ไข่ปะ ติว TO-IC ก็ตีได้ แต่ต้องเรียนภาษาอังกฤษให้สร้างรากฐานสำนวนของผมก็คือ คนไทยอยากเห็นผลอย่างเดียว Thai people want to see the fruit แต่ไม่เอา root คือไม่เอาราก ผลไม้ยังเยอะรากมันต้องแข็งแรงเพราะมันต้องลงไปลึกใช้ไหม มันไม่ได้ลงในชีวิตจริง so If you want to see the fruit you have to have the root. แล้วมันก็มี success story คือ เด็กมาเรียนภาษาอังกฤษ 6 เดือน แล้วก็ไปเรียนติวด้วยนะ สอบภาษาอังกฤษผ่านและคุยเก่ง แล้วก็มาเรียนผมก็เต็มที่เค้าขาดแล้วก็เรียนติวที่อื่นไปด้วย ซึ่งก็ประสบความสำเร็จสอบผ่านและคุยกับฝรั่งได้ดี นั่นแหละคือสิ่งที่ผมต้องการจะเห็น แต่ที่จริงนะเวียอยากเก่งภาษาอังกฤษจริงๆ you ไม่ต้องไปติวภาษาอังกฤษให้เสียเวลาหรอก คือ TO-IC มันก็มาวัดว่าคุณมีความรู้มีทักษะอะไรบ้างแค่นั้นเอง

นวพร : สอบ TO-IC ก็ศัพท์วิชาการไม่ใช่หรือคะ

อ.คริส : ไม่นะ TO-IC ก็ความรู้ทั่วไป แต่ถ้า TOEFL IELTS ก็วิชาการขึ้นมา TO-IC ยังถือว่าเป็น general business กับ general life English

นวพร : หนูอ่านหนังสือของอาจารย์มา ตัวอย่างที่อาจารย์พูดถึงส่วนจะเป็นการพูดนะค่ะ

อ.คริส : จริงๆ มันก็มาหมดนะ speaking listening reading writing แล้วผมก็เพิ่มมาอีกอันหนึ่งคือ watching เราก็จะแบ่งให้มันง่ายกว่านั้นคือ receive คือการฟังกับการอ่าน และ produce คือ การพูดกับการเขียน ที่เราก็จะสอนเน้นการฟังอัดๆเข้าไป แล้วก็สอนศัพท์เยอะๆ มองเข้าไป อ่านเข้าไป แล้วก็สังเกตด้วยนะแล้วก็พยายามพูดตาม เข้าปากเข้าหู แล้วเราก็จะสอนว่าสิ่งที่เอาเข้านั้นเอาออกยังไง คือสอนให้พูดเลย มืออยากจะเรียน writing ผมก็บอกอะขึ้นเขียน สอบก่อน ภาษาอังกฤษอ่อนแอมมาก คุณ writing ไม่ได้หรอก ผมถามว่าคุณเคยอ่านหนังสือภาษาอังกฤษไหม ไม่เคยเลย คุณเขียนไม่ได้หรอก writing ก็เหมือนการจะไปวาดรูปน้ำตกลสวยๆสักอัน แต่ปัญหาคือคุณไม่เคยเห็นน้ำตกลตัวจริง เป็นยังไง so การที่จะวาดรูป น้ำตกลที่สวยงามได้ คุณต้องไปดูน้ำตกลหลายๆ อัน แล้วไม่ใช่แค่ดูผ่านๆ น้ำมันไปทางนั้น หินเป็นอย่างนั้น writing ก็เหมือนกัน ถ้าคุณอยากจะเขียน คุณก็ต้องอ่านเยอะๆ การที่เราจะฝึก

writing ก็คือต้องรู้จักศัพท์เยอะๆ สองต้องรู้จักรูปประโยคสำเร็จรูป สมมติจะลงท้ายจดหมายฝรั่ง
 “ขอบคุณสำหรับการพิจารณาครั้งนี้” you จะพูดว่ายังไง สองดูๆ ไม่ต้องไปกลัวผิด

น.วพร : thank you ...

อ.คริส : ประโยคก็คือ Thank you for your kind consideration ลองพูดสิครับ

น.วพร : Thank you for your kind consideration

อ.คริส : consideration ก็คือการคำนึงถึงเรื่องนี้ถ้าวันนี้ you อ่านจดหมายฉบับนี้ ถ้าคนไทยอ่านแล้วแค่ passive คือแค่รับ ก็จบ แต่ถ้ารับแบบ active มันจะมีพลังงาน บึ๊ง ! ชอบอะ แล้วเก็บไว้ในคลัง so การที่เราจะเขียนเก่งหรือพูดเก่งเราต้องจำศัพท์และประโยคสำเร็จรูป และต้องอ่านเยอะ แต่ไม่ใช่อ่านแบบอ่านแล้วก็จบ แต่อ่านแบบ active reading อ่านเพื่อรู้ว่าเค้าเขียนว่าอะไร แล้วจำประโยคเป็นชุดๆ ตอนแรกอาจจะงงๆ นิดหนึ่งแต่จำไปก่อน grammar ไม่ต้องจำ ค่อยไปรู้ทีหลัง ทุกวันนี้ what is your name ? รู้ไหมว่า grammar tense อะไร ไม่ต้องรู้ ถ้ามไปได้เลย แล้วก็ต้องเป็นที่ฝึกอ่าน อ่านบ่อยๆ และฝึกเขียน แล้วก็แก้ correct your mistake บางคนบอกว่า แค่ basic ซ้ำๆ ไปดีกว่า แต่สุดท้ายเราก็จะมาตกม้าตาย

น.วพร : คืออาจารย์เน้นทุกทักษะ ใช่มั้ยคะ

อ.คริส : ใช่ แต่ writing คือด้านสุดท้าย เพราะว่ามันต้องรับก่อนที่จะผลิต so มันต้อง reading listening speaking แล้ว writing คือ สุดท้าย แต่ของโรงเรียนไทยคือ writing เลย แต่ธรรมชาติของคนมันต้องฟังก่อน พูดก่อน พอเราฟังประโยคพูดตามประโยค ฟังศัพท์พูดตามศัพท์ ไปเรื่อยๆ ฟูบเราก็จะได้คลัง แล้วก็ให้อ่าน คำที่เรารู้จักว่าสะกดแบบนี้ แล้วก็ให้เขียน

น.วพร : อาจารย์คิดว่าผลงานด้านไหนของอาจารย์ได้รับการตอบรับมากที่สุดคะ

อ.คริส : ก็คงต้อง TV. แหละ คือผมพยายามทำภาษาอังกฤษแบบเคลือบ chocolate นะ คือภาษาอังกฤษมันเหมือนกับเป็นขนมอันหนึ่งใช่ปะ เราก็เลยเคลือบ chocolate เพื่อเวลาคนเห็นจะได้น่ากิน เลี้ยวไปเจอขนม เออๆ เลี้ยวไปเออะ แต่สิ่งที่เราเจอบ่อยๆ คืออมแต่ chocolate พอเจอตัวยากก็คายทิ้ง แต่ก็มีพวก nerd ที่บอกว่า เป็นภาษาอังกฤษหวานเย็น อยากได้ยาเยอะกว่านี้ได้ปะ ก็แล้วแต่มันก็ยากที่จะหา balance รายการและหนังสือมันก็ช่วยได้เยอะเหมือนกัน ทุกวันนี้ โรงเรียนไทยและห้องเรียน ครูจะบัน

คับให้ถอด scrip มาส่งเป็นการบ้านทุก week เด็กก็จะบ่นมึงทำให้กูมีการบ้านอีกแล้ว เค้าก็จะไปดูย้อนหลังไง เพราะย้อนหลังมัน pause ได้ ไม่ได้กะให้ใครมานั่งจำ ในวันศุกร์ แต่ถ้าใครอยากจำได้ก็ไปดูใน web ย้อนหลังได้ แล้วก็ทำหนังสือ คุณอ่าน ฟัง พูดตาม ปีนั้นที่ออกรายการเจาะใจแล้วก็ Twilight Show ช่วงนั้น boom มาก ผ่านไปประมาณ 6 เดือนอีก Chris Delivery ออกอีก คนก็โทรมาจ้างงาน พอมาปีนี้ปีที่ 6 แล้ว คนก็เบื่อแล้ว แต่ก็ยังมีคนมองว่าตกลงมันตกลงหรืออะไร คือยังแยกแยะไม่ออก แล้วสองเค้าก็จะมองว่าโรงเรียนของเราไม่ได้สอนแบบผลลัพธ์นะ คนไทยต้องการ shortcut นะ มีทางลัดอะไรใหม่ มีเทคนิคพิเศษอะไรใหม่ ซึ่ง Unseen 3 ของ ผมจะพูดถึง 50 เหตุผล เบบ ๆ ที่ทำไมคนไทยถึงยังพูดภาษาอังกฤษกันไม่ได้ แล้วเหตุผลหนึ่งก็จะเป็น short term culture มาเร็ว เคลมเร็ว ไปเร็ว แล้วอันหนึ่งที่เราจะชอบแซวคือโรงเรียนนี้คนที่จะเดินเข้ามาเยอะ หาทางเรียนแบบรวบๆ

นวพร : จากการจัดรายการวิทยุอาจารย์ต้องการจะย้ำว่าเราสามารถเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆทั่วไปได้ ไม่จำเป็นต้องเรียนในห้องเรียน

อ.คริส : ไม่ทำแล้ว ทำแค่ 2 ปีเอง ปี 50 กับ 51 มันเป็นรายการที่เอาข่าวมาคุยแล้วก็สอดแทรกภาษาอังกฤษแล้วก็มีเรื่องส่วนตัวกันบ้าง กับพี่ปึก อรุมา แล้วก็เปิดเพลง สักเพลง สองเพลง เป็นรายการชั่วโมงเดียว

นวพร : การเล่นเกมที่อาจารย์รับบทเป็นหลวงตาส่งผลต่อการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันสอนภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร

อ.คริส : ก็ไม่นะ เหตุผลที่รับเรื่องนี้ก็เพราะว่าเป็นคนที่ชอบสอน ไม่ได้สอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว แต่สอนให้คนคิดดี มีแรงบันดาลใจในการทำดี ละครเรื่องตัดหางปล่อยอดก็ทำมา 1 ปีเต็มๆ ก็เริ่มจากหนังก่อนแล้วก็กลายเป็น Series มันก็ดีนะ เป็นพระฝรั่งที่เอาแนวคิดแบบตะวันตกบวกกับพระพุทธศาสนา มาสอนคนที่มาในวัดเพราะมีปัญหา ช่อง 3 วันเสาร์

นวพร : แล้วส่งผลกับโรงเรียนอาจารย์ไหมคะ

อ.คริส : ก็ไม่ได้มีอนิสงอะไรนะ ก็แค่มีคนดูแล้วก็ชอบนะ happy นะ คนที่ดูรายการพระนะเค้าไม่มีนั่งเรียนภาษาอังกฤษหรอก ก็อาจจะชอบเรา ไอ้หมอนี้มันก็ไม่ได้มาดีต้องอย่างเดียวเนอะ แค่มันก็พยายามจะพัฒนาประเทศในวิธีหนึ่งของมัน แต่ทุกวันนี้โรงเรียนมีคนมาเรียนน้อย ด้วยหลายปัจจัย

หนึ่งเพราะอยู่ Central World ถ้าเปรียบเทียบกับห้างอื่นแถวนี้ คนเดินห้างอื่นเยอะกว่าเดิน Central World อย่าง Paragon , Terminal 21 สองคือ Central World เป็นห้างที่มีปัญหาเยอะ ทั้งเสื้อแดง ทั้งน้ำท่วม

นวพร : แล้วอาจารย์เคยบอกว่าอาจารย์ไปทำงานที่ลอนดอนแล้วอาจารย์ไปเรียนด้วย อาจารย์วิชาอะไรคะ

อ.คริส : ก็เป็น course สั้นๆ Teaching English and The follow language เป็นการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สอง ประมาณ 3 เดือน เป็น course สั้นๆ Cross-Culture ก็ 3 เดือนเหมือนกัน

นวพร : อาจารย์ช่วยเรียงลำดับในการเขียนหนังสือแต่ละเล่มว่าเล่มไหนเป็นเล่มแรกจนเล่มล่าสุดคะ

อ.คริส : เล่มแรกก็คือ **ฝรั่งเข้าใจ คนไทยเก๋ท 1 กับ 2** ภาค 1 ก็คือแนะนำให้รู้จักตัวผมและภาษาอังกฤษใน style ผม ภาค 2 จะเป็นการแนะนำให้รู้จักภาษาอังกฤษที่เราควรรู้ เดี่ยวจะมีต่อ ภาค 3 หลังจากนั้นก็จะ เป็น **Cross-Culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่เก๋ท** ช่วงนั้นผมอินใจ ช่วงนั้นกำลังสอน Cross-Culture ด้วย ถ้าดูจากคำนำจะรู้ก็คือ เรารู้จักภาษาอังกฤษเยอะแล้ว แล้ววัฒนธรรมเป็นยังไง หลังจากนั้นก็จะ เป็น **Me, myself and the movie** ก็จะพูดเรื่องหนัง แล้วช่วงนั้นก็ทำ Chris Delivery อยู่พอดี แล้วก็ทำหนังสือเป็น Pack Set คือ **Chris Delivery 1 กับ 2** แนะนำให้รู้จักรายการ หลังจากนั้นก็จะ เป็น **Chris Unseen เล่ม 1 กับ 2** ก็จะเป็นหนังสือสอนศัพท์ล้วนๆ 39 topic ที่คนไทยควรรู้เกี่ยวกับศัพท์ภาษาอังกฤษ

นวพร : แล้ว ภาษาอังกฤษแค่คริสก็มันแล้วละคะ

อ.คริส : นี่เป็นเล่มที่ 9 ภาษาอังกฤษแค่คริสก็มันแล้วจะมีฉบับนี้กับฉบับ Seven-Eleven แล้วหลังจากนั้นก็จะ มี DVD **Chris Out Door 1 กับ 2** แล้วมีนาฬิกาผมจะทำ 3 กับ 4 แล้วทำลงหนังสือด้วย เป็น Chris Out Door 1-4 คือ Pocket Book หนังสือสรุปภาษาอังกฤษจาก DVD 4 แผ่น แล้วก็ มี **Chris Delivery Classic His and Her 1 กับ 2** แล้วอีกไม่กี่เดือน 3 กับ 4 ก็จะออก แล้วก็ มี DVD **Chris Unseen 1 กับ 2** แล้วปีนี้ก็จะทำ 3

นวพร : คุณพ่อคุณแม่ของอาจารย์ช่วยแนะแนวทางและวิธีการสอนอย่างไรบ้าง

อ.คริส : เยอะ คุณพ่อผมเค้าก็จะเป็นคนที่รู้เทคนิคเยอะมาก แต่เค้าจะให้เราเรียนเหมือนเด็กฝรั่งคือให้เราพูดก่อน พอเกรด7 เกรด8 ก็จะทำให้รู้ grammar ว่าเป็นยังไง ยังไง หลังจากนั้นเราก็จะลืมน grammar ไป ตอนนี้ก็ยังคงต้องมาซักถามถามว่าอันนี้มันคือ grammar อะไร บางทีก็ต้องมีการ check ศัพท์กัน ก็จะมีแนะนำนิดหนึ่ง แล้วคุณมาก็จะเป็นแบบชอบดี talk show จะทะเลาะถามกันได้ไงวะ แต่เทคนิคการสอนมันถูกสั่งมาอย่างนี้ เค้าเห็นผมสอน เค้าก็ไม่ต้องพูดอะไรมากแล้ว ให้อู๋ลูกชายมันเรียนรู้จากเราไปเยอะ

น.วพร : Henry Holme ยังอยู่ประเทศไทยไหมคะอาจารย์

อ.คริส : เค้าไปอยู่อเมริกาแล้ว เป็นเหมือนปรมาจารย์ของเราคนหนึ่ง

น.วพร : อาจารย์เคยเรียน Cross-Culture กับ Henry Holme ด้วยใช่ไหมคะ

อ.คริส : ใช่ คือที่จริงผมไปเรียนจากที่อังกฤษมาใช่ไหม แล้วผมก็สอนอยู่ที่อื่นด้วย แล้ว Henry Holme เค้าก็เปิดบริษัทด้วยแล้วก็เขียนหนังสือด้วยชื่อว่า Working with the Thais เป็นหนังสือที่อยู่ใน Asia Book เป็นหนังสือฝรั่ง ช่วงนั้นเค้าก็ได้ยินชื่อเรา เค้าก็เลยชวนเรามาสอน เค้าก็สอนเราเยอะมากเลย เราก็ได้ความรู้จากเค้าอีกเยอะ คือตอนนั้นเค้าก็จะให้ผมมาเป็นตัวตายตัวแทน แทนเค้า สุดท้ายผมก็ไปทำ TV. เค้าถึงอนนิคหนึ่งนะ แล้วเค้าก็แก่แล้วเค้าก็ย้ายไปอยู่อเมริกา แต่เค้าเป็นพวกฝรั่งที่อยู่เมืองไทยมา 30-40 ปี เหมือนกัน ก็คล้ายๆคุณพ่อผม

ภาคผนวก ข

ส่วนประกอบของบท

ส่วนประกอบของบท

ส่วนประกอบของบทเป็นส่วนที่มีความสำคัญอีกส่วนหนึ่ง เพราะผู้เขียนสามารถใช้ส่วนประกอบต่างๆของบทอธิบายเนื้อหาต่างๆผู้อ่านจะเข้าใจเนื้อหาได้ชัดเจนแจ่มแจ้งแค่ไหนก็อาจขึ้นอยู่กับส่วนประกอบดังกล่าวด้วย หนังสือของคริสโตเฟอร์ ไรท์ทั้ง 3 เล่มนี้มีส่วนประกอบของบทดังนี้

- ชื่อเรื่อง
- ภาพประกอบหน้าบท
- สารสำคัญ
- เนื้อหา
- ภาพประกอบท้ายบท

ส่วนประกอบทั้ง 5 ส่วนดังกล่าวแบ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญและส่วนประกอบเพิ่มเติม

ส่วนประกอบสำคัญ คือ ส่วนประกอบที่มีทุกบท ได้แก่

1. **ชื่อเรื่อง**คือ สารหรือสิ่งที่เป็นแก่นสำคัญของเรื่องอาจเป็นประโยคหรือวลี ในหนังสือทั้ง 3 เล่ม จะอยู่ต่อมาจากภาพประกอบหน้าบท
2. **เนื้อหา** คือสิ่งที่อยู่ต่อลงมาจกชื่อเรื่องและสาร เป็นส่วนที่ยาวที่สุดในบท

ส่วนประกอบเพิ่มเติม คือ ส่วนประกอบที่ไม่ได้มีทุกบท ได้แก่

1. **ภาพประกอบหน้าบท** คือ ภาพที่อยู่หน้าแรกของบทอยู่ก่อนชื่อเรื่องและเนื้อหา อาจจะอยู่หน้าเดียวกันกับชื่อบท หรือ อยู่คนละหน้าก็ได้ ในหนังสือทั้ง 3 เล่มพบเป็น 3 ลักษณะคือ

- 1.1 ภาพถ่ายของผู้เขียน
- 1.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
- 1.3 ภาพประกอบอื่น

ภาพประกอบหน้าบทดังกล่าวอาจจะมีส่วนประกอบไม่เท่ากัน ในบางบทอาจพบเพียงภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนเพียงส่วนเดียว แต่บางบทอาจพบภาพถ่ายของผู้เขียนกับภาพล้อเลียนของผู้เขียน และบางบทอาจพบภาพถ่ายของผู้เขียนและภาพประกอบอื่นด้วย

2. **ภาพประกอบท้ายบท** คือ ภาพที่อยู่หน้าสุดท้ายของบทที่อยู่ต่อมาจากเนื้อหา ภาพประกอบดังกล่าวแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 ภาพถ่ายผู้เขียน

2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน

3. **สารสำคัญ** คือ สารสำคัญเป็นใจความสำคัญของเนื้อหาในบทนั้นที่ผู้เขียนต้องการเน้นย้ำกับผู้อ่านอีกครั้งก่อนอ่านเนื้อเรื่อง มีรูปเป็นกล่องข้อความที่เป็นเหมือนคำพูดที่ออกมาจากปากผู้เขียนในภาพประกอบหน้าบท

จากหนังสือทั้ง 3 เล่มของ คริสโตเฟอร์ ไรท์ ที่มีเนื้อหาหา 41 บท พบว่าแต่บทมีส่วนประกอบของบทไม่เท่ากัน ดังมีรายละเอียดดังนี้

1.1 บทที่มีส่วนประกอบ 7 ส่วน คือบทที่มีส่วนประกอบมากที่สุด

1.1.1 บทที่ประกอบไปด้วย ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนภาพประกอบหน้าบทอื่นๆสารสำคัญ เนื้อหา และ ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายผู้เขียน บทที่มีส่วนประกอบดังกล่าว ได้แก่ fitness ภาษาอังกฤษ และ Go Inter ดีไหม ?

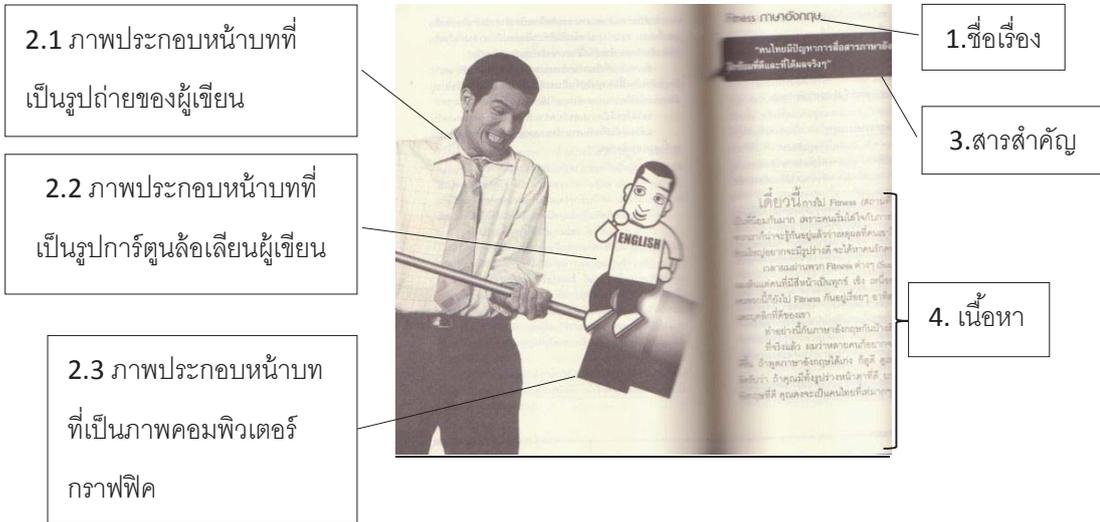
ตารางที่ 1 บทที่มีส่วนประกอบ 7 ส่วน (แบบที่ 1)

ที่	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สารสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	fitness ภาษาอังกฤษ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
2	Go Inter ดีไหม ?	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	

จากตารางบทที่มีส่วนประกอบ 7 ส่วน คือ ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนภาพประกอบหน้าบทอื่นๆสารสำคัญ เนื้อหา และภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน พบทั้งหมด 2 บท มีภาพตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่างfitness ภาษาอังกฤษ

หน้าบท

2.1 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน

2.2 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน

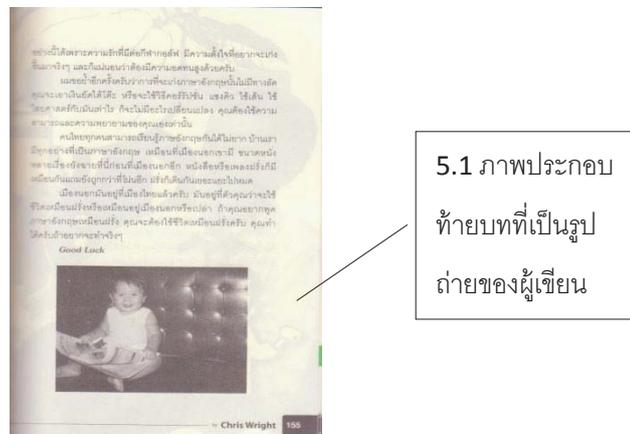
2.3 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นภาพคอมพิวเตอร์กราฟฟิก

1. ชื่อเรื่อง

3. สารสำคัญ

4. เนื้อหา

ท้ายบท

5.1 ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน

จากภาพตัวอย่างจะเห็นว่าบท fitness ภาษาอังกฤษ มีส่วนประกอบ 7 ส่วนนั่นคือ ชื่อเรื่องFitness ภาษาอังกฤษ ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนกำลังทำท่ายกน้ำหนัก ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนใส่เสื้อ English กำลังนั่งบนลูกตุ้มเหล็ก ภาพประกอบหน้าบทอื่นที่เป็นรูปลูกตุ้มเหล็ก สารสำคัญ ที่กล่าวว่า “คนไทยมีปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะไม่รู้วิธีการฝึกซ้อมที่ดีและได้ผลจริงๆ” เนื้อหาที่กล่าวเปรียบเทียบว่าการใช้ภาษาอังกฤษเหมือนกับการเข้า Fitness Center และภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนสมัยเด็กกำลังทำท่าอ่านหนังสือพิมพ์

จากส่วนประกอบดังกล่าวจะพบว่าภาพที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนที่กำลังทำท่ายกน้ำหนัก ภาพการ์ตูนล้อเลียนที่สวมเสื้อยืดคำว่า English ที่นั่งลูกตุ้มเหล็ก ล้วนมีส่วนส่งเสริมขอบท Fitness ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีและเป็นการแสดงการเชื่อมโยงเปรียบเทียบการศึกษาภาษาอังกฤษเข้ากับสถานออกกำลังกายด้วย

1.1.2 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนภาพประกอบหน้าบทอื่นๆสารสำคัญ เนื้อหาและ ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน บทที่ประกอบด้วยส่วนประกอบดังกล่าวพบเพียงบทเดียว คือ เศษฝรั่งไปเรียนฝรั่งเศส

ตารางที่ 2 บทที่มีส่วนประกอบ 7 ส่วน(แบบที่ 2)

ร.น.	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สารสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	เศษฝรั่งไปเรียนฝรั่งเศส	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

จากตารางบทที่มีส่วนประกอบ 7 ส่วนคือ ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนภาพประกอบหน้าบทอื่นๆสารสำคัญ เนื้อหา และภาพประกอบท้ายบทที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน ดังภาพตัวอย่างตัวอย่าง

ตัวอย่างเศษฝรั่ง ไปเรียนฝรั่งเศส

หน้าบท

2.1 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน

2.2 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน

2.3 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นภาพประกอบอื่น

1. ชื่อเรื่อง

3. สารสำคัญ

4. เนื้อหา

ท้ายบท

5.2 ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปล้อเลียนผู้เขียน

จากตัวอย่างบทเศษฝรั่ง ไปเรียนฝรั่งเศส เป็นบทที่มีส่วนประกอบ 7 ส่วน คือชื่อเรื่องคือ เศษฝรั่ง ไปเรียนฝรั่งเศส ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปภาพของผู้เขียนกำลังถือกล้องทำท่าเหมือนนักท่องเที่ยวยุภาพประกอบหน้าบทที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนที่ใส่เสื้อ English ภาพประกอบหน้าบทอื่นที่เป็นฉากที่มีหอไอเฟลเป็นสัญลักษณ์ของประเทศฝรั่งเศสซึ่งสัมพันธ์กับชื่อเรื่องสารสำคัญที่กล่าวว่า “คนไทยมีปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะส่วนใหญ่วิธีที่ผิดมาตลอดชีวิต” เนื้อหาที่เล่าเรื่องของผู้เขียนไปเรียนที่ประเทศฝรั่งเศสและ ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนพูดว่า “to be continued...” แปลว่ามีเนื้อหาในบทต่อไปส่วนประกอบทั้งหมดเป็นภาพที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหา

1.2 บทที่มีส่วนประกอบ 6 ส่วน คือ

1.2.1 บทที่ประกอบไปด้วย ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน

ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนภาพประกอบหน้าบทอื่นๆสารสำคัญ และ เนื้อหา บทที่ประกอบด้วยส่วนประกอบดังกล่าวมี 6 บท คือ คุณครูละมุดกับอาจารย์ Johnnie แกงกะหลุมิตร ปิงปองภาษาอังกฤษ tense แปลว่า เกร็ง วันนี้คุณตื่นนอนภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง ? และ ครูเป็นฝรั่งหรือเปล่า ??

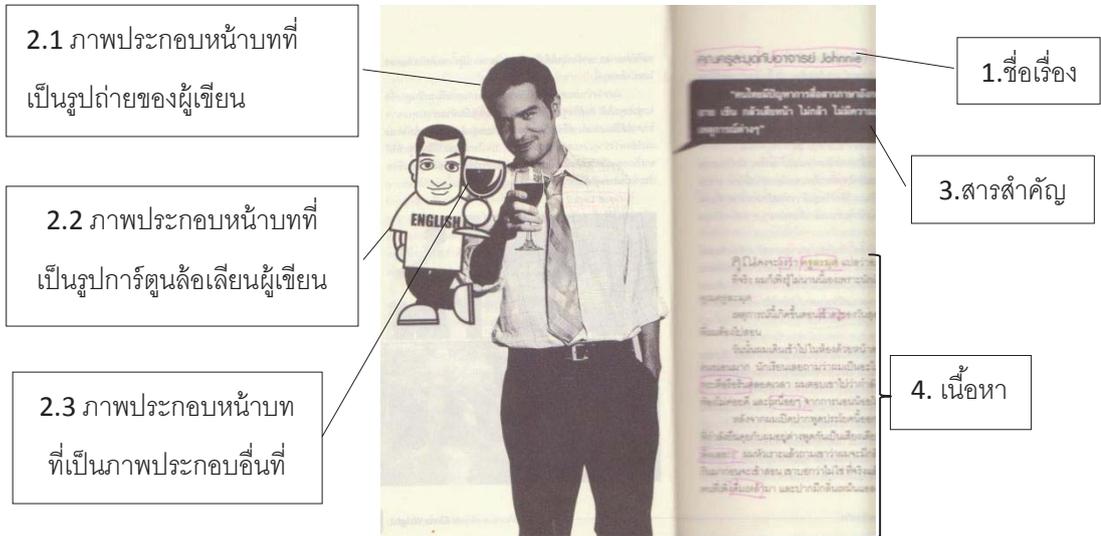
ตารางที่ 3บทที่มีส่วนประกอบ 6 ส่วน (แบบที่ 1)

ที่	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สารสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบเป็น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	คุณครูละมุดกับอาจารย์ Johnnie	✓	✓	✓	✓	✓	✓		
2	แกงกะหลุมิตร	✓	✓	✓	✓	✓	✓		
3	ปิงปองภาษาอังกฤษ	✓	✓	✓	✓	✓	✓		
4	tense แปลว่า เกร็ง	✓	✓	✓	✓	✓	✓		
5	วันนี้คุณตื่นนอนภาษาอังกฤษแล้วหรือยัง ?	✓	✓	✓	✓	✓	✓		
6	ครูเป็นฝรั่งหรือเปล่า ??	✓	✓	✓	✓	✓	✓		

จากตารางแสดงให้เห็นว่าบทที่มีส่วนประกอบ 6 ส่วน คือชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนภาพประกอบหน้าบทอื่นๆ สารสำคัญ และ เนื้อหา พบทั้งหมด 6 บท มีภาพตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่างคุณครูละมุดกับอาจารย์ Johnnie

หน้าบท

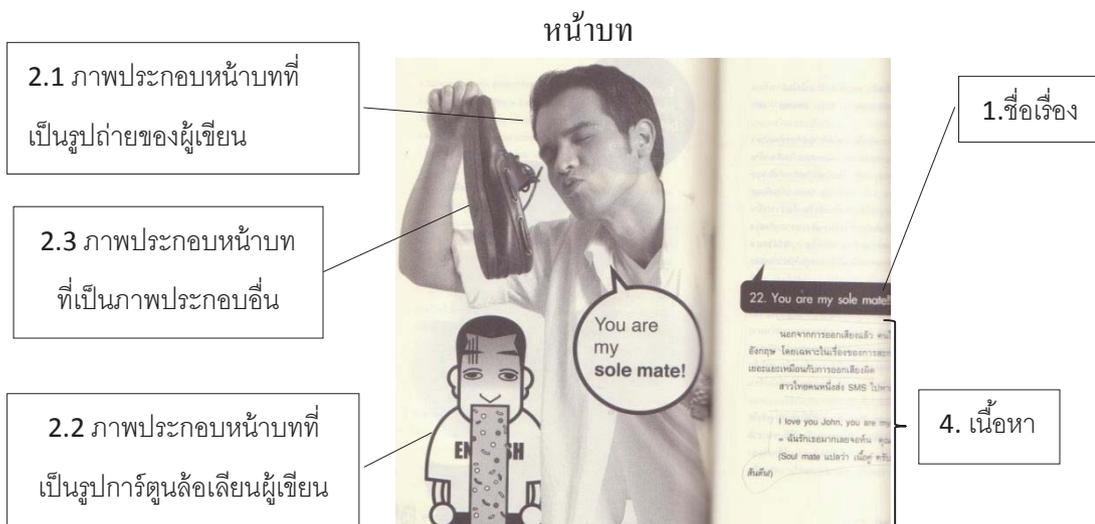
จากภาพตัวอย่าง คุณครูละมุดกับอาจารย์ Johnnie คือบทที่มีส่วนประกอบ 6 ส่วน คือ ชื่อเรื่องคุณครูละมุดกับอาจารย์ Johnnie ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนกำลังถือแก้ว เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนใส่เสื้อ English ทำท่ากำลังถือแก้วเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่เช่นกัน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นภาพประกอบอื่นคือภาพแก้ว เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สารสำคัญที่กล่าวว่า “คนไทยมีปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะจึกแล้ว คิดมาก อาย เงิน กลัวเสียหน้า ไม่กล้า ไม่มีความมั่นใจที่จะพูดและใช้ในเหตุการณ์ต่างๆ” และเนื้อหาที่เป็นเทคนิคและวิธีแก้ไขให้ผู้่านกล้าพูดภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่าส่วนประกอบเพิ่มเติมมีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่องและเนื้อหา

1.2.2 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนภาพประกอบหน้าบทอื่นๆ เนื้อหา และ ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน บทที่ประกอบไปด้วยส่วนประกอบดังกล่าวมีทั้งหมด 7 บท คือ ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง Let's go to RCA at 4 o'clock ! You are my sole mate !! Hey you farang, this is a book!! การมาของลูกครึ่งควบลูกเลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี? และ What is a กิ๊ก?

ตารางที่ 4 บทที่มีส่วนประกอบ 6 ส่วน (แบบที่ 2)

ที่	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สารสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	ชีวิตเด็กลูกครึ่งคนหนึ่ง	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
2	Let's go to RCA at 4 o'clock !	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
3	You are my sole mate !!	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
4	Hey you farang, this is a book!!	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
5	การมาของลูกครึ่งควบลูก	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
6	เลี้ยงลูกแบบไทยหรือฝรั่งดี?	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
7	What is a กิ๊ก?	✓	✓	✓	✓		✓	✓	

จากตารางแสดงให้เห็นว่าบทที่มีส่วนประกอบ 6 ส่วน คือประกอบไปด้วย ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทอื่น เนื้อหา และภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน ดังภาพตัวอย่างดังนี้ ตัวอย่าง You are my sole mate !!

ทำยบท

5.1ภาพประกอบ
ทำยบทที่เป็นรูป
ถ่ายผู้เขียน

จากตัวอย่างบท You are my sole mate! มีส่วนประกอบทั้งหมด 6 ส่วน นั่นคือชื่อเรื่อง You are my sole mate ! อยู่ตรงกลางของหน้าขวา ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียนทำท่ามรองเท้าซึ่งมีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่แปลว่า คุณคือเพื่อนสันตินของฉัน ภาพประกอบที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนใส่เสื้อ English ทำท่ากำลังอาเจียนซึ่งสัมพันธ์กับรูปผู้เขียนที่กำลังทำท่ามรองเท้า ภาพประกอบหน้าบทอื่นที่เป็นรูปรองเท้าเนื้อหาที่อยู่ต่อลงมาจากชื่อเรื่องและ ภาพประกอบทำยบทที่เป็นรูปภาพของผู้เขียนกำลังยืน มือข้างหนึ่งถือหนังสือฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๊ทและมีอีกข้างหนึ่งชู 2 นิ้ว สัมพันธ์กับเนื้อหาในเล่มนี้ว่าเป็นหนังสือสอนภาษาอังกฤษเล่มที่สองแล้วของผู้เขียน

1.3 บทที่มีส่วนประกอบ 5 ส่วนคือ

1.3.1 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนภาพประกอบหน้าบทอื่นๆและ เนื้อหาบทที่ประกอบไปด้วยส่วนประกอบดังกล่าว พบ 4 บท คือ It have a very traffic jam! Cross-Culture : วัฒนธรรมแห่งอนาคต The Communicator : นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่และวัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ

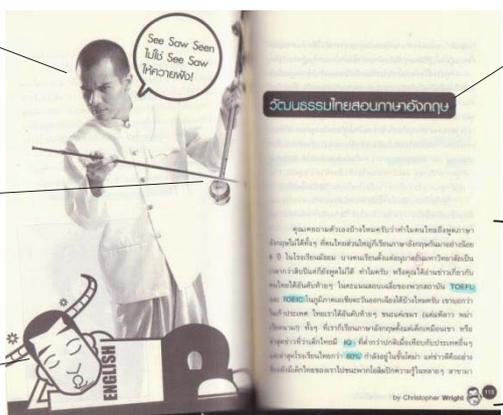
ตารางที่ 5 บทที่มีส่วนประกอบ 5 ส่วน (แบบที่ 1)

ที่	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สารสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	It have a very traffic jam!	✓	✓	✓	✓		✓		
2	Cross-Culture : วัฒนธรรมแห่งอนาคต	✓	✓	✓	✓		✓		
3	The Communicator : นักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่	✓	✓	✓	✓		✓		
4	วัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ	✓	✓	✓	✓		✓		

จากตารางแสดงให้เห็นว่า บทที่มีส่วนประกอบ 5 ส่วนคือ ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทอื่น และ เนื้อหา มีภาพตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างวัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ

หน้าบท

จากตัวอย่างบทวัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษเป็นบทที่มีส่วนประกอบ 4 ส่วน คือ ชื่อเรื่องวัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษ อยู่ด้านบนหน้าขวา ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปภาพผู้เขียน

ใส่ชุดไทยกำลังสี่ขอแล้วพูดว่า “See Saw Seen ไม่ใช่ See Saw ให้ควายฟัง!” ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนใส่เสื้อ English มีเขาเหมือนควายทำท่านอนหลับไม่รับรู้สิ่งที่ผู้เขียนกำลังพูดอยู่ภาพประกอบหน้าบทอื่นที่เป็นรูปชอ และเนื้อหาอยู่ต่อลงมาจากชื่อเรื่อง

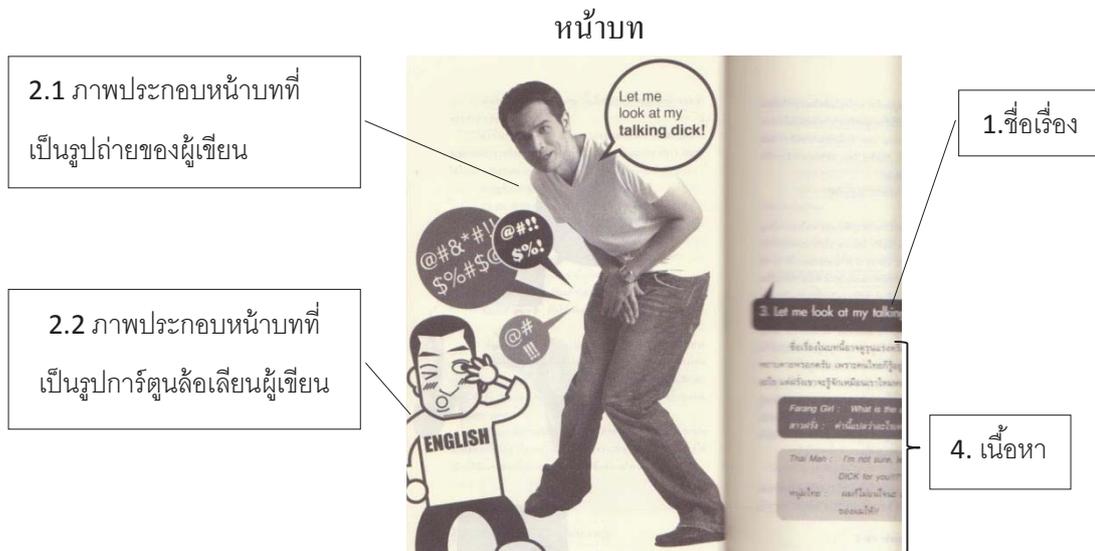
จะเห็นว่าภาพประกอบหน้าบททั้งภาพประกอบที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนที่ใส่ชุดไทยที่เป็นภาพแทนครุคนไทยและภาพประกอบที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนที่ใส่เสื้อยัดที่มีคำว่า English และเขาเหมือนควาย ทำท่านอนหลับไม่รับรู้สิ่งที่ผู้เขียนที่ใส่ชุดไทยกำลังบอกหรือกำลังสื่อ มีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่องและเนื้อเรื่อง เพราะในบทวัฒนธรรมไทยสอนภาษาอังกฤษนั้นจะกล่าวว่าเด็กไทยไม่ได้ตั้งใจจะหาความรู้จากในห้องเรียนอย่างจริงจัง เรียนเพียงเพื่อให้ผ่านพ้นไป ไม่ได้อยากได้ความรู้ที่ครูสอนให้ เหมือนคำพูดในรูปถ่ายของผู้เขียนกล่าวว่า See Saw Seen ไม่ใช่ สี่ขอให้ควายฟัง

1.3.2 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน เนื้อหา และภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน พบ 4 บท คือ Let me look at my talking dick !! I ate Mama last night !! I'm so frightening !! และไปทำงานกับบริษัทฝรั่งดีไหม?

ตารางที่ 6 แสดงบทที่มีส่วนประกอบ 5 ส่วน (แบบที่ 2)

ที่.	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. ตัวละคร	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	Let me look at my talking dick !!	✓	✓	✓			✓	✓	
2	I ate Mama last night !!	✓	✓	✓			✓	✓	
3	I'm so frightening !!	✓	✓	✓			✓	✓	
4	ไปทำงานกับบริษัทฝรั่งดีไหม ?	✓	✓	✓			✓	✓	

จากตารางแสดงให้เห็นว่าบทที่มีส่วนประกอบ 5 ส่วน คือ ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้า
 บทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน เนื้อหา และ
 ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน ดังภาพตัวอย่างดังนี้
ตัวอย่าง Let me look at my talking dick!!

จากภาพตัวอย่างบท Let me look at my talking dick !!มีส่วนประกอบ 5 ส่วน นั่นคือ
 ชื่อเรื่อง Let me look at my talking dick !! ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียนทำท่ากำลังกุมเป้าตัวเอง
 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนใส่เสื้อ English ทำท่าปิดตาข้างหนึ่งเหมือนกำลัง
 อาย เนื้อหาที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่คนไทยมักจะใช้ผิด และ ภาพประกอบท้ายบท
 ที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนกำลังเปิดกางเกงตัวเอง

1.3.3 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน
 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน เนื้อหา และภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูป

การ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน บทที่ประกอบด้วยส่วนประกอบดังกล่าวมีเพียงบทเดียวคือ ตกลงเกรงใจแปลว่าอะไร

ตารางที่ 7บทที่มีส่วนประกอบ 5 ส่วน (แบบที่ 3)

รหั	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สตาร์	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	ตกลงเกรงใจว่าอะไร	✓	✓	✓			✓	✓	

จากตารางแสดงให้เห็นว่าบทที่มีส่วนประกอบ 5 ส่วน คือ ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน เนื้อหา และภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน ดังภาพดังต่อไปนี้ ตัวอย่างตกลงเกรงใจแปลว่าอะไร

หน้าบท

2.1 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน

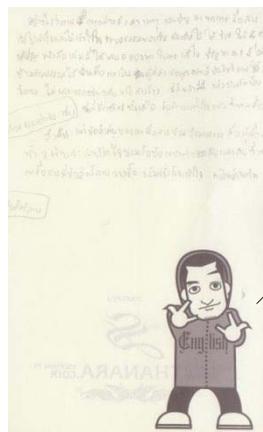
1. ชื่อเรื่อง

2.2 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน

4. เนื้อหา

5.1 ชื่อเรื่อง

ทำยบท

5.2 ภาพประกอบ
ทำยบทที่เป็นรูป
การ์ตูนล้อเลียน
ผู้เขียน

จากภาพตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าบท ตกลงเกรงใจแปลว่าอะไรมีส่วนประกอบ 5 ส่วน คือ ชื่อเรื่อง ตกลงเกรงใจแปลว่าอะไร ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนกำลังทำท่ายกมือขึ้นระดับอกทั้งสองข้าง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนใส่เสื้อ English กำลังทำท่างอง เนื้อหาที่อยู่ต่อลงมาจากชื่อเรื่อง เนื้อหาเป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการ Cross-Culture ที่เปรียบเทียบระหว่าง วัฒนธรรมไทยที่นิยมเกรงใจผู้อื่น และวัฒนธรรมตะวันตกที่มักจะพูดตรงๆมากกว่า และภาพประกอบทำยบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนใส่เสื้อ English มีหมวก และทำท่ายกมือขึ้นเหมือนเด็กแผน อยู่ต่อมาจากเนื้อหาในหน้าสุดท้าย

1.4 บทที่มีส่วนประกอบ 4 ส่วน คือ

1.4.1 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนและ เนื้อหา บทที่ประกอบไปด้วยส่วนประกอบดังกล่าว มี 2 บท คือ I went to Pattaya with your wife !! และ วัฒนธรรมคืออะไร?

ตารางที่ 8 บทที่มีส่วนประกอบ 4 ส่วน (แบบที่ 1)

ที่	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. ตัวละครสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปถ่ายผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปถ่ายผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	I went to Pattaya with your wife !!	✓	✓	✓			✓		
2	วัฒนธรรมคืออะไร ?	✓	✓	✓			✓		

จากตารางแสดงให้เห็นว่าบทที่มีส่วนประกอบ 4 ส่วน คือ ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน และ เนื้อหา ดังภาพตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง I went to Pattaya with your wife !!

จากภาพตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าบท I went to Pattaya with your wife !! มีส่วนประกอบของบท 4 ส่วน นั่นคือ ชื่อเรื่อง I went to Pattaya with your wife !! ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนแต่งตัวเหมือนกำลังจะไปทะเลทำท่ายื่นชี้นิ้ว พูดว่า "I went to Pattaya with your wife!!" แปลว่าผมไปพัทฯกับภรรยาของคุณมา ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียน

ผู้เขียนใส่หมวกที่เขียนว่า ALOHA และพูดว่า “It was so fun!” แปลว่ามันสนุกมาก ซึ่งรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนมีความสัมพันธ์กับรูปถ่ายของผู้เขียน และ เนื้อหาที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการคำศัพท์

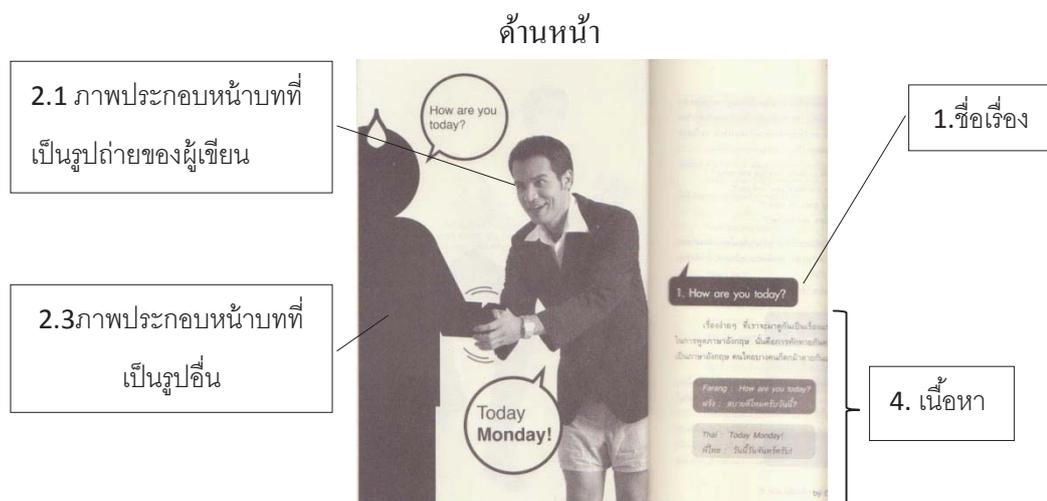
1.4.2 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทอื่นๆและ เนื้อหา บทที่ประกอบไปด้วยส่วนประกอบดังกล่าวมีเพียงบทเดียว คือ บท How are you today ?

ตารางที่ 9 แสดงบทที่มีส่วนประกอบ 4 ส่วน(แบบที่ 2)

ร.ล.	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สารสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	How are you today ?	✓	✓		✓		✓		

จากตารางแสดงให้เห็นว่า บทที่มีส่วนประกอบ 4 ส่วนคือ ประกอบไปด้วย ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน ภาพประกอบหน้าบทอื่นๆ และ เนื้อหา ดังภาพตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง How are you today ?

จากภาพตัวอย่าง บท How are you today ? มีส่วนประกอบ 4 ส่วน คือ ชื่อเรื่อง How are you today? ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนกำลังทำท่าจับมือกล่าวคำทักทายและพูด

ว่า “Today Monday!” ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปอื่นที่เป็นเหมือนคนกำลังทำท่าจับมือทักทายกับ ผู้เขียนแล้วพูดว่า How are you today ? แต่ก็มีเหตุสุดเพราะผู้เขียนคำถามไม่ประเด็น และเนื้อหาที่เป็น เรื่องเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทายในชีวิตประจำวัน

ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียนที่กำลังทำท่าจับมือกับภาพประกอบหน้า บทที่เป็นรูปการ์ตูน มีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่องและเนื้อหา เพราะชื่อบทนี้คือ How are you today ? และเนื้อหาในบทคือคำที่ใช้กล่าวทักทาย

1.4.3 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียน ผู้เขียน เนื้อหา และภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน บทที่ประกอบไปด้วยส่วนประกอบ ดังกล่าว มี 8 บท คือ What do you do now ? Hip Hip Hooray !! I was born on January Two. Two Five Two Two !! I work here two years ago!! What is she like? I like to eat Japan food !!?? It's up to you!! และ This is your Captain speaking!!

ตารางที่ 10 แสดงบทที่มีส่วนประกอบ 4 ส่วน (แบบที่ 3)

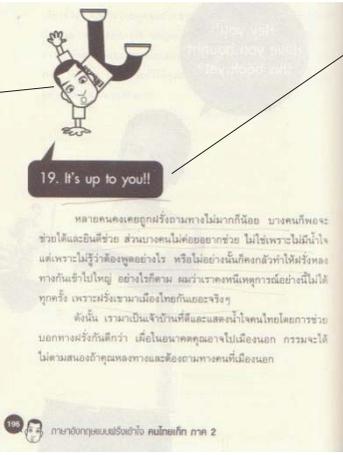
ร.ล.	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สาระสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	What do you do now ?	✓		✓			✓	✓	
2	Hip Hip Hooray !!	✓		✓			✓	✓	
3	I was born on January Two. Two Five Two Two !!	✓		✓			✓	✓	
4	I work here two years ago!!	✓		✓			✓	✓	
5	What is she like?	✓		✓			✓	✓	
6	I like to eat Japan food !!??	✓		✓			✓	✓	
7	It's up to you!!	✓		✓			✓	✓	
8	This is your Captain speaking!!	✓		✓			✓	✓	

จากตารางแสดงให้เห็นว่าบทที่มีส่วนประกอบ 4 ส่วน คือ ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้า
บทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน เนื้อหา และ ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน มี 8 บท
นั้น ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง It's up to you!!

2.2 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็น
รูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน

หน้าบท

1. ชื่อเรื่อง

4. เนื้อหา

ท้ายบท

5.1 ภาพประกอบ
ท้ายบทที่เป็นรูป
ถ่ายของผู้เขียน

จากภาพตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าบท It's up to you !! มีส่วนประกอบ 4 ส่วน นั้นคือ
ชื่อเรื่อง It's up to you !! ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน ใต้ชื่อ English ยกขาขึ้น
สองข้าง เนื้อหาที่เป็นเรื่องคำศัพท์เกี่ยวกับชื่อสถานที่ และ ภาพประกอบท้ายบทที่เป็นรูปถ่ายของผู้เขียน
พูดว่า "I'm proud to be a hairy !" แปลว่าผมภูมิใจที่เป็นคนขนเยอะ ซึ่งไม่สัมพันธ์กับเนื้อหาในบทเลย

1.5 บทที่มีส่วนประกอบ 3 ส่วนคือ

1.5.1 บทที่ประกอบไปด้วยชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูน ล้อเลียนผู้เขียนและเนื้อหา บทที่ประกอบไปด้วยส่วนประกอบดังกล่าว มี 5 บท คือ I have men !! Are you a prostitute ? I must not to go to school tomorrow !! This one same same , that one not same !! และ You should go to Phuket Iceland!!

ตารางที่ 11 บทที่มีส่วนประกอบ 3 ส่วน (แบบที่ 1)

ที่	ชื่อบท	1. ชื่อเรื่อง	2. ภาพประกอบหน้าบท			3. สารสำคัญ	4. เนื้อหา	5. ภาพประกอบท้ายบท	
			2.1 รูปภาพผู้เขียน	2.2 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน	2.3 ภาพประกอบอื่น			5.1.1 รูปภาพผู้เขียน	5.2.1 ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน
1	I have men !!	✓		✓			✓		
2	Are you a prostitute ?	✓		✓			✓		
3	I must not to go to school tomorrow !!	✓		✓			✓		
4	This one same same , that one not same !!	✓		✓			✓		
5	You should go to Phuket Iceland!!	✓		✓			✓		

จากตารางแสดงให้เห็นว่า บทที่มีส่วนประกอบ 3 ส่วน คือ บทที่ประกอบไปด้วย ชื่อเรื่อง ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน และ เนื้อหา ดังมีภาพตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง I have men !!

หน้าบท

2.2 ภาพประกอบหน้าบทที่เป็น
รูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน

1. ชื่อเรื่อง

4. เนื้อหา

จากภาพตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า บท I have men !! มีส่วนประกอบของบท 3 ส่วน คือ ชื่อเรื่อง I have men !! ภาพประกอบหน้าบทที่เป็นรูปการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียน ใส่เสื้อ English กำลังเล่น Roller blade และเนื้อหาของบทที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาการไม่สบาย

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้เขียนจะใช้ภาพประกอบในหนังสือฝรั่ง เข้าใจคนไทยเก๊ท และ ฝรั่งไม่เข้าใจคนไทยเก๊ท อย่างสม่ำเสมอ มากกว่าหนังสือ ฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๊ท2 อาจเป็นเพราะว่าเนื้อหาในหนังสือฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๊ทมีเนื้อหาที่ละเอียดแบ่งเป็นบทถึง 22 บทและ บางบทก็มีเนื้อหาที่เป็นเพียงประเด็นเล็กๆเพียงประเด็นเดียวผู้เขียนจึงใช้ภาพประกอบน้อย

ผู้เขียนได้ใช้ส่วนประกอบใจความสำคัญกับเนื้อหาในหนังสือฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๊ท เท่านั้น ใช้เพียง 9 บท อาจเกิดจากในหนังสือฝรั่งเข้าใจคนไทยเก๊ทเป็นหนังสือเล่มแรกของผู้เขียน ผู้เขียนอาจกังวลว่าผู้อ่านจะไม่เข้าใจในเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อทั้งหมด จึงใช้กล่องข้อความช่วย เน้นใจความสำคัญของเนื้อหาในบทนั้น

จะเห็นได้ว่าภาพประกอบหน้าบทที่เป็นภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนนั้นส่วนใหญ่มักจะใส่เสื้อที่เขียนคำว่า English มีเพียง 2 บทเท่านั้นที่ภาพการ์ตูนล้อเลียนผู้เขียนมีคำอื่นมาแทน เช่นคำว่า ALOHA และคำว่า BOSS เป็นเพราะว่าผู้เขียนต้องการเน้นคำว่า English ซึ่งอาจสื่อความถึงการเรียน ภาษาอังกฤษหรือภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้อ่านชินกับภาษาอังกฤษและตระหนักอยู่เสมอว่าภาษาอังกฤษอยู่ในทุกๆที่

นอกจากผู้เขียนจะให้ความสัมพันธ์กับภาพประกอบหน้าบทแล้ว ยังให้ความสัมพันธ์กับภาพประกอบท้ายบทด้วย เพราะจากเนื้อหา 41 บท มีเนื้อหาถึง 23 บทที่มีภาพประกอบท้ายบท ถึงแม้บางบทภาพประกอบท้ายบทจะไม่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาก็ตาม แต่ก็สอดคล้องกับกลุ่มผู้อ่านที่ผู้เขียนวางไว้เป็นกลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มเด็กและวัยรุ่น เพราะภาพประกอบจะช่วยให้ผู้อ่านผ่อนคลายและไม่เครียดกับการอ่านหนังสือสอนภาษาอังกฤษแบบนี้จนเกินไป

ส่วนประกอบต่างๆ นอกจากชื่อเรื่องและเนื้อหา เช่น ภาพประกอบหน้าบท กล่องข้อความ ภาพประกอบท้ายบท ทำให้แต่บทมีความสมบูรณ์ ทำให้เนื้อหาในแต่ละบทมีความน่าสนใจน่าติดตามเพราะสร้างความเพลิดเพลินให้กับผู้อ่าน โดยเฉพาะภาพประกอบที่เป็นรูปของผู้เขียนทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกำลังนั่งฟังผู้เขียนเล่าเรื่องราวต่างๆ ผู้อ่านจึงรู้สึกผ่อนคลายและต้องการอ่านหนังสือต่อจนจบเนื้อหา

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ – สกุล	นางสาวนวพร ธานีวัฒน์
วันเดือนปีเกิด	19 มกราคม พุทธศักราช 2530
ที่อยู่	36/13 ถนนศรีวิเศษ ตำบลเมืองเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ รหัสไปรษณีย์ 33000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2552	สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาโทการจัดการการพัฒนาสังคม วิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
พ.ศ. 2552	ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร